ELIZABETH HOYT

O PERECHE PE MĂSURĂ
SERIA GREYCOURT 2

When a Rogue Meets His Match **by Elizabeth Hoyt**

Traducere din limba engleză Alexandra Cernat
LITERA
Bucureşti

Capitolul 1

Septembrie 1760
La periferia Londrei

Niciodată nu e un moment bun să fii atacat de tâlhari, dar când îţi goleşti vezica e cu mult mai rău.

Messalina Greycourt înţepeni, iar ultimele picături de urină se scurseră în vasul de porţelan pe care îl ţinea între picioare. Stătea în trăsură, într-o poziţie ciudată, după ce servitoarea ei, Barlett, şi lacheul unchiului ei, domnul Hawthorne, ieşiseră cu câteva minute mai devreme, ca să-i ofere intimitate.

Afară era o linişte sinistră, de parcă strigătul: „Banii sau viaţa!” făcuse pe toată lumea să înţepenească.

Înghiţi în sec şi încercă să audă ce se întâmpla. Apoi împuşcătura şuieră prin aer.

Messalina dădu drumul fustelor.

Uşa trăsurii se deschise larg, iar cineva o împinse pe Barlett înăuntru. Pentru o clipă, Messalina zări chipul feroce şi ochii negri, licărind cu răutate, ai domnului Hawthorne care le ceru să rămână înăuntru.

Uşa se trânti, blocând sunetul ţipetelor, al împuşcăturilor şi al cailor care nechezau speriaţi. Barlett, în mod normal o femeie puternică şi pragmatică, o privea cu ochi mari.

Trăsura se clătină, de parcă ceva imens se lovise de ea.

— Câţi tâlhari sunt? întrebă Messalina.

— Nu ştiu, domnişoară, răspunse Barlett cu vocea tremurândă. Cred că mai mult de şase. Îşi coborî privirea spre vasul aflat încă în mâinile Messalinei şi spuse mai calm: Ah, staţi să iau eu aia.

Vasul arăta ca o sosieră. Alungit, cu mâner într-un capăt, buza suflată în aer şi de un roz pal. În mod obişnuit, Messalina i l-ar fi înmânat lui Barlett, care l-ar fi golit în afara trăsurii. Dar acum, servitoarea rămase în picioare, ţinând în mână un vas plin de urină, într-o trăsura care se

clătina.

Era numai vina domnului Hawthorne. Dacă ar fi lăsat-o să se oprească înainte de lăsarea întunericului aşa cum sugerase, Messalina…

Uşa se deschise brusc şi în prag apăru un bărbat masiv şi murdar, care o privea chiorâş. Barlett ţipă, iar Messalina luă vasul din mâinile servitoarei şi îl aruncă spre atacator. Îl lovi în frunte şi îl umplu de urină. Apoi îl împinse cu putere. Acesta căzu din trăsură.

Messalina trânti uşa în urma lui şi se uită la Barlett, care era albă ca varul.

— Foarte… ăă… bine gândit, domnişoară.

Messalina se aranjă, încercând fără succes să-şi stăpânească emoţiile.

— Da. Păi, nevoia te învaţă.

Afară, cineva ţipă, iar apoi se lăsă brusc liniştea.

Messalina îşi ţinu respiraţia, îngrijorată. Uşa trăsurii se deschise, iar Gideon Hawthorne urcă înăuntru. Respiră uşurată şi se aşeză.

— Slavă cerului, spuse Barlett, cu o ardoare religioasă, nemaivăzută până atunci.

Domnul Hawthorne ridică din umeri.

— Sau mie.

Messalina se abţinu să nu râdă când Barlett se aşeză lângă ea. Apoi văzu cuţitul plin de sânge din mâna domnului Hawthorne. O privi enigmatic.

— Sper că eşti bine?

Omorâse pentru ea… şi pentru el, bineînţeles…

— Sunt bine.

Domnul Hawthorne dădu din cap şi se aşeză. Scoase o batistă şi începu să şteargă cuţitul. Fără să-şi ridice ochii, murmură: „Mereu şterg cuţitul imediat. Lama se toceşte dacă rămâne… murdară”.

— O să am grijă să şterg sângele de pe nenumăratele cuţite pe care le am cu mine, spuse ea sec.

— Aşa să faci. În plus, spuse el cu seriozitate, sângele se scoate foarte greu de pe haine.

Messalina îl privi, îngrozită.

Domnul Hawthorne nu era un bărbat foarte masiv. Nimeni nu ar gândi la prima vedere: „Uite un bărbat de care trebuie să mă feresc dacă ţin la viaţa mea”. Asta se întâmpla după aceea. Când realizai cât era de musculos şi capabil, cât de periculos şi calculat se mişca şi cum se oprea brusc, parcă pregătindu-se să atace. Era un om intimidant.

Un om înspăimântător.

— Deci? spuse Messalina, nemaiputând să suporte tăcerea.

Acesta se uită la ea. Ochii îi erau la fel de negri ca părul.

— Deci ce?

Messalina îşi miji privirea.

— Tâlharii au dispărut?

— Bineînţeles.

Îşi strânse cuţitul şi îl ascunse în haină, înainte să lovească acoperişul. Apoi se aşeză înapoi şi o privi fix.

Mai erau doar alţi doi servitori în trăsură. Chiar dacă Barlett nu ar fi estimat corect numărul de tâlhari, domnul Hawthorne şi oamenii lui tot ar fi fost depăşiţi numeric.

— Ţi-ai făcut griji pentru mine? se auzi vocea lui, răguşită şi vicleană.

— Nu, răspunse ea simplu.

— Ai prefera o bandă de tâlhari în locul meu? o întrebă cu un uşor accent londonez.

— Da!

— Din fericire, spuse el încet, sinistru, nu va trebui să faci niciodată o alegere atât de prostească. Cât timp te afli în posesia mea.

„Posesia.” Messalina îi aruncă o privire urâtă şi îşi înăbuşi un fior. De ce folosise acel cuvânt? De parcă ar fi fost proprietatea lui.

— Ce te face să crezi că… , începu ea, dar apoi observă că scosese ceva din buzunar.

Ţinea în mână vasul din porţelan, roz şi delicat.

— Cred, spuse el, analizându-l cu interes, că acesta îţi aparţine.

Messalina rămase cu gura căscată, până când Barlett i-l smulse din mână.

— Niciodată! murmură ea şi îl puse deoparte.

Domnul Hawthorne rânji, se lăsă pe spate şi îşi trase pălăria în jos, până când nu-i mai putu vedea buzele.

Messalina îşi întoarse privirea către fereastră.

În urmă cu puţin mai mult de o săptămână, domnul Hawthorne îi acostase trăsura, undeva în nordul Angliei şi o informase că unchiul ei, Augustus Greycourt, ducele de Windemere, îi solicitase prezenţa cât mai repede. Atât de repede, încât ducele îl trimisese pe domnul Hawthorne să o escorteze personal înapoi la Londra. Fusese obligată să-şi părăsească atât trăsura, cât şi pe sora ei mai mică, Lucretia, cu care călătorea. Avusese timp doar să-i spună Lucretiei să se ducă la fratele lor mai mare, Julian, pentru ajutor, înainte să plece.

Apoi, Messalina îşi petrecuse următoarea săptămână călătorind alături de odiosul domn Hawthorne.

Se uită la el. Acum că pericolul trecuse, părea să doarmă. Încălţat în bocanci, îşi încrucişase gleznele şi îşi ţinea mâinile la piept. Bărbia sculptată şi pometii ridicaţi străluceau în lumina felinarului din trăsură. Colţurile gurii îi erau ridicate, de parcă şi în somn ar fi fost amuzat de o glumă obscenă.

Messalina nu mai văzuse niciodată o gură atât de depravată. Îşi îndepărtă privirea în grabă. Domnul Hawthorne era un ticălos. Ştia, la fel ca toată lumea, că venea din cele mai rău famate locuri ale Londrei. Se zvonea că unchiul ei îl găsise când îşi câştiga traiul din lupte cu cuţitul. Domnul Hawthorne avea şaptesprezece ani la vremea aceea. Până în urmă cu câteva minute, Messalina fusese convinsă că erau doar bârfe, mult prea înfiorătoare pentru a fi adevărate.

Începea să se răzgândească. Se uită la cicatricea de pe obrazul stâng. Era subţire şi argintie, ca urma unei lacrimi. Era înţelept să ţină minte că domnul Hawthorne era un bărbat obişnuit din tinereţe cu violenţa extremă.

Messalina tremură, dezgustată, şi îşi îndepărtă din

nou privirea. În loc să viseze cu ochii deschişi la domnul Hawthorne, decise să se gândească la motivul pentru care o chemase unchiul ei. Domnul Hawthorne refuzase să-i spună de ce unchiul ei voia să vină la Londra. Asta nu o făcuse decât să devină din ce în ce mai nerăbdătoare în ultima săptămână. Nu avea de gând să arate asta.

Plănuia să primească orice veste la fel de calmă, indiferent dacă unchiul Augustus voia să o trimită în Coloniile Americane, să-i dăruiască o nouă iapă pentru călărit sau să o lase fără bani.

Ducele de Windemere se hrănea cu frica ei.

Trebuia să se gândească la banii pe care reuşise să-i economisească în ultimii ani. Dacă reuşea să strângă suficienţi, plănuia să o ia pe Lucretia şi să dispară pe continent sau în Lumea Nouă. Unde unchiul lor nu mai putea lua hotărâri pentru ele.

— Acum chiar am ajuns la Londra, domnişoară, şopti Barlett, indicând cu capul luminile de afară. Sper că nu vă deranjează că spun asta, dar va fi minunat să dormim într-un pat adevărat după atâtea nopţi pe drum.

— Da, într-adevăr, răspunse Messalina, fără să şoptească.

Domnul Hawthorne nu reacţionă. Încă dormea sau se prefăcea că doarme, ca să o poată spiona.

Messalina se uită pe fereastră în timp de înaintau prin West End. Se simţea obosită şi gata să se odihnească.

Mai trecu aproape o oră până ajunseră în faţa Casei Windemere, reşedinţa din Londra a ducelui de Windemere.

Domnul Hawthorne se trezi imediat şi se ridică de parcă ar fi fost dimineaţă, nenorocitul.

Se uită la ea, iar pentru o clipă i se păru că ochii lui deveniseră mai blânzi. Părea că vrea să-i spună ceva. Dar apoi uşa trăsurii se deschise şi unul din lachei o ajută să coboare. Îşi aranjă fustele şi ridică privirea, tresărind.

Augustus Greycourt, ducele de Windemere, o aştepta în capătul scărilor. Părea un bărbat vesel, scund şi rotofei, iar dacă n-ai fi ştiut ce suflet crud ascunde, chipul lui ţi-ar fi dat impresia unui bărbat blând.

Hawthorne veni lângă ea şi o luă de braţ. Se uită, confuză, la mâna lui. Mai avea puţin sânge pe degetul mare, ceea ce o făcu pe fată să tremure.

— Ah, Messalina, spuse unchiul Augustus. Începusem să cred că o să întârzii la propria nuntă.

Messalina simţi un fior pe şina spinării. Nuntă? Unchiul Augustus continuă, rânjind:

— Dar cum ai putea să întârzii când mirele este cel care te escortează?

Messalina întoarse încet capul şi întâlni privirea diabolică a domnului Hawthorne.

*

Lui Gideon Hawthorne i se păruse întotdeauna că Messalina Greycourt are nişte ochi fascinanţi. Erau gri, un gri rece şi clar, iar irisul era înconjurat de un cerculeţ negru.

Văzu cum privirea ei se umple de ură faţă de el. Gideon îşi îndepărtă privirea. Ştiuse tot timpul că ea avea să deteste acel plan. Dar simţi totuşi durere... foarte puţină durere.

Gideon se uită la Windemere. Ce făcea bătrânul? Messalina era o femeie încăpăţânată, deşteaptă şi tenace. Ducele ştia că nu o să fie de acord cu o căsătorie aranjată. Dar cuvintele lui erau menite să o facă să se împotrivească. Şi poate că acesta era planul lui: să provoace o ceartă din care el să iasă învingător, iar ea umilită.

Gideon trebuia să se asigure că acest lucru nu se întâmplă.

Windemere rânji.

— Haide, fetiţo! o strigă. Adu-ţi logodnicul înăuntru ca să putem discuta în biroul meu.

Pe chipul Messalinei nu se citea nimic. Aproape nimeni nu şi-ar fi putut da seama ce se ascunde în spatele expresiei ei precaute.

Dar Gideon îşi petrecuse ani întregi privind-o. Ştia că trebuie să fie pregătit şi de atac, dar şi de apărare.

O strânse mai tare de braţ. Era puţin probabil să o ia

la goană pe străzile întunecate ale Londrei, căci nu era proastă, dar bătrânul se străduia din răsputeri să o provoace. Iar Gideon nu avea de gând să o piardă acum.

Atingerea lui păru să o aducă la realitate. Messalina clipi şi încercă să se elibereze. Îi aruncă o privire urâtă când refuză să-i dea drumul.

Gideon zâmbi; prefera acea privire decât să fie ignorat.

Windemere întrerupse ciondăneala tăcută.

— Ai refuzat toţi peţitorii pe care ţi i-am adus, nepoată, dar în această seară nu o să mai scapi de căsătorie. Am chemat deja preotul. Dacă vrei să te măriţi cu alte haine decât cele în care ai călătorit, ar fi bine să te grăbeşti.

Gideon îi aruncă o privire piezişă lui Windemere.

Gideon se apropie de ea.

— Ar fi mai bine să intrăm, îi şopti el.

— Bineînţeles că spui asta, izbucni ea, dar urcă scările.

Când ajunseră lângă bătrân, Messalina spuse sec şi hotărât:

— Nu.

Asta era fata pe care o ştia. Gideon nu se putu abţine să nu se bucure, deşi încăpăţânarea ei nu era în avantajul lui. La auzul refuzului ei, ducelui îi pieri zâmbetul.

— Ce-ai spus, nepoată? Gândeşte-te bine înainte să răspunzi, pentru că ştiu că ai strâns bani.

Messalina se albi la faţă.

— Ce-ai făcut?

— Nu am făcut nimic, răspunse Windemere. Dar Hawthorne are în posesia lui mica ta geantă.

— Bineînţeles că o are. Privirea ei era ucigătoare. Sper că ţi-a plăcut să-mi umbli prin lucruri.

Gideon ridică o sprânceană, enervat de privirea şi cuvintele ei.

— Te asigur că a fost plictisitor.

Inexplicabil, asta o făcu să roşească.

— Ai umblat prin lucrurile multor altor femei?

— E suficient, îi întrerupse ducele, nerăbdător. Messalina, nu ai nicio şansă să scapi de mine. Du-te în camera ta şi pregăteşte-te pentru nuntă. Se opri, iar apoi adăugă cu nonşalanţă: „Doar dacă nu vrei ca Lucretia să-ţi ia locul?”

Gideon simţi cum îi zvâcneşte un muşchi al mandibulei. Fusese de acord să se căsătorească numai cu Messalina. Nu avea nicio intenţie sau dorinţă să se însoare cu Lucretia Greycourt.

Messalina trase brusc aer în piept, când ducele scoase asul din mânecă. Îşi ridică bărbia, dar tremurul din voce o dădu de gol.

— Nici eu, nici sora mea nu o să ne căsătorim vreodată cu lacheul tău.

Gideon îşi drese glasul şi îi aruncă ducelui o privire dezaprobatoare.

— E cam răcoare, Excelenţă. Nu aţi dori să vorbim despre asta înăuntru, lângă focul despre care vorbeaţi?

Ducele ezită, nemulţumit de sugestia lui Gideon, dar se strâmbă şi intră în Casa Windemere. Messalina nu se mişcă. Pe chipul ei se citea disperarea. Era vizibil şocată de ameninţarea la adresa iubitei ei surori.

— Ai de gând să rămâi aici până împietreşti din cauza mândriei tale? o întrebă Gideon încet.

— Nu ţi-ar păsa, îi răspunse agresiv.

— Nu ai idee, spuse el sincer, cât de mult mi-ar păsa.

Îl priva uimită. El nu-şi îndepărtă privirea. Ochii ei aveau să-l ducă la pierzanie.

— Nu cred că am de ales, murmură Messalina, oftând.

— Nu, îi răspunse blând, nu ai, dar voi încerca să fac lucrurile cât mai uşoare.

Messalina pufni şi intră. Windemere îi aştepta la intrare, cu aceeaşi bună-dispoziţie dinainte.

Messalina îl privi cu precauţie.

— Trebuie să mă aranjez puţin. Te rog să mă scuzi, unchiule, spuse într-un final.

Gideon îi dădu drumul, iar ea se grăbi pe scări. Ducele mârâi.

— Va încerca să fugă prin spate.

Gideon nici măcar nu se uită la el.

— Oamenii mei păzesc toate uşile, Excelenţă.

— Foarte bine, mormăi ducele. Vino cu mine.

Se întoarse şi traversă podeaua din marmură roşie, albă şi neagră, în timp ce servitorii fugeau din calea lui, iar Gideon îl urma tăcut. Un servitor deschise uşa bibliotecii când ducele se apropie.

— Închide uşa, izbucni Windemere, după ce intrară. Şi ai grijă să nu ne deranjeze nimeni.

Uşa se închise fără vreun sunet. Ducele se aşeză într-un fotoliu cu un spătar înalt. Gideon râmase în picioare. Windemere îl privi nemulţumit, iar Gideon zâmbi uşor. Aproape că era amuzant.

Munca pe care o făcuse pentru Windemere fusese ilegală şi, adeseori, brutală. Probabil că Gideon ştia mai multe despre el decât orice altă persoană care mai era în viaţă, iar asta îi oferea un avantaj asupra ducelui. Dar, în acelaşi timp, Windemere ştia exact ce făcuse Gideon pentru el, iar acesta era sigur că păstrase dovezi în acest sens. Ducele ar putea face să fie spânzurat dacă ar spune câteva lucruri persoanelor potrivite. Asta dacă nu l-ar deranja să cadă odată cu el. Trecutul lor era o sabie cu două tăişuri, pe care niciunul din ei nu-şi dorea să o folosească.

Windemere mârâi.

— Dacă fuge, nu va exista o a doua ofertă.

Gideon zâmbi batjocoritor.

— De aceea nu am de gând să o las să scape.

— Ai face bine să nu, mormăi ducele, iritat de impertinenţa lui Gideon. Fetişcana asta valorează o avere. Nu numai că n-o să te mai căsătoreşti cu ea, dar vei pierde şi zestrea dacă scapă.

Gideon nu-i mai răspunse. Mai auzise aceleaşi ameninţări în nenumărate rânduri. Windemere începu brusc să zâmbească, iar asta îl făcu pe Gideon să devină foarte atent.

— Dar dacă ar dispărea, m-ar ajuta foarte mult.

— M-aş împotrivi cu vehemenţă dacă s-ar întâmpla asta, spuse Gideon încet. Mi-aţi promis-o pe Messalina.

Ducele se încruntă la ameninţarea lui şi dădu din mână.

— O noapte în care să stea închisă în camera ei, fără mâncare şi apă o va face să se răzgândească.

— Fără îndoială, spuse Gideon, precaut. Dacă se arăta prea îngrijorat, bătrânul avea să se ţină de promisiune, iar Gideon nu voia ca Messalina să fie înfometată… sau mai rău. Dar aţi spus că aţi chemat deja preotul. A fost o cacealma, Excelenţă?

— Nu, mârâi ducele. Va trebui să-l trimit înapoi, dar va cere să fie plătit, chiar dacă nu face nimic. Oamenii bisericii sunt foarte avari.

Atunci era datoria lui Gideon să o convingă pe Messalina să se căsătorească cu el dacă nu voia să se mai amâne. Porni spre uşă.

— Unde te duci? îl întrebă ducele, morocănos.

— Să o conving pe domnişoara Greycourt să participe la propria nuntă, răspunse, întorcându-se.

— Ar fi mai uşor să găseşti o prostituată fără boli decât asta, pufni Windemere.

Gideon ridică o sprânceană şi se întoarse către uşă.

— Ţine minte: indiferent care este decizia ei, tu deja ai acceptat învoiala şi ai făcut un jurământ, spuse ducele în spatele lui. Eşti al meu şi vei face ce vreau.

Gideon se opri cu mâna pe mânerul uşii. Articulaţiile degetelor erau albe de cât de tare îl strângea.

— Nu am cum să uit, Excelenţă, spuse el, ieşind pe uşă.

Închise uşa în urma lui şi se sprijini de ea, trăgând adânc aer în piept. Cu aproape un an în urmă hotărâse că era momentul să renunţe să mai lucreze pentru Windemere; atât pentru că ura să facă lucrurile pe care i le cerea, cât şi pentru că îşi dorea să se concentreze pe propria afacere. Dar s-a dovedit că nu era un lucru atât de simplu. Tot ce ştia despre el era periculos pentru bătrân şi nu-şi dorea să ajungă un cadavru care să plutească în

Tamisa.

Aşa că Gideon a aşteptat, gândindu-se cu grijă cum să scape. Când, într-un final, i-a spus ducelui că vrea să plece, acesta l-a surprins oferindu-i un premiu pe care n-a putut să-l refuze: Messalina Greycourt. Dar mai întâi, Gideon trebuia să o convingă, preferabil înainte ca ducele să o înfometeze.

Se ridică şi pocni din degete. Din penumbră, ieşi silueta unui tânăr cu nasul rupt şi ochii albaştri ca ai unui înger. Tânărul, Keys, dădu din cap.

— Da, şefule?

— Unde e, Keys?

— Ultima dată când am verificat cu Reggie, era sus, în camera ei, spuse el arătând din priviri.

Gideon dădu din cap. Acum trebuia să-şi facă griji că o să încerce să fugă şi că ducele îşi va duce ameninţările la bun sfârşit.

— Fă-ţi rondul, asigură-te că Pea are oameni în grădină şi pe laterale. Apoi intri şi stai cu Reggie. E clar?

Keys îşi duse un deget la tâmplă şi dispăru.

Gideon urcă scările din marmură roşie, care se unduiau precum un şarpe. Simţea cum muşchii i se încordează, gata de luptă. Poate era doar adrenalina încăierării pe care o avusese cu tâlharii. Sau poate era gândul la tot ceea ce era pe cale să obţină. Sau poate era vorba de ea.

Fusese doar o fetiţă când ajunsese în grija bătrânului. Tânără, cu mâini şi picioare lungi, la paisprezece ani nu era un copil, dar nici femeie. O observase împreună cu toţi fraţii Greycourt: Julian, cel mai mare şi la fel de demn de încredere ca unchiul său. Quintus, care era un beţivan de la optsprezece ani, încă jelind moartea surorii sale gemene, Aurelia. Messalina, mult mai serioasă decât ar fi trebuit să fie la vârsta ei. Lucretia, cea mai tânără, frumoasă şi răutăcioasă.

Pentru Gideon, Messalina era pur şi simplu parte din aristocraţie. Născută să se bucure de mătase, bijuterii şi să mănânce delicii turceşti, în timp ce restul lumii se chinuia.

Era la fel ca orice altă domnişoară de rang înalt.

În ciuda acestor lucruri, o urmărise de atunci. O privea din umbră, un tânăr grosolan, invizibil între atâţia servitori ai ducelui. Poate că era doar cu câţiva ai mai mare decât ea, dar făceau parte din lumi diametral opuse. Văzuse cum devine adult, cum se bucură de rochii înfoiate şi îşi aranjează părul în bucle elaborate. Văzuse cum râde la bărbaţii care roiau în jurul ei. Era clar că nu e potrivită pentru el. Dar nu reuşise să-şi ia privirea de la ea. Îi trezea o dorinţă de nestăpânit. Messalina fusese steaua pe care nu o putea atinge, iar bătrânul ştia asta.

Gideon se încruntă când ajunse la etaj. Nu-i plăcea că Windemere îl citise atât de uşor. Gândurile şi dorinţele lui erau doar pentru el şi era prea periculos să le arate celorlalţi. Dar acum paisprezece ani, când se angajase în slujba ducelui, fusese tânăr, un băiat de şaptesprezece ani, care nu era obişnuit să ascundă ce simte.

Camera ei se afla în capătul unui hol lung. Gideon îi făcu semn din cap lui Reggie, care stătea în penumbră, la câţiva paşi de uşă.

— Aveţi grijă, şefule, spuse el încet.

Gideon îi aruncă o privire. Nu avea nevoie de avertismente de la propriii oameni.

Deschise uşa şi în acelaşi timp ridică mâna ca să-şi protejeze capul. Messalina veni spre el, ţinând în mână o statuetă din marmură.

Marmură. Nu putu să nu o admire. Smulse statueta din mâinile ei şi o prinse.

— Văd că sunteţi hotărâtă să mă omorâţi, domnişoară Greycourt.

Ea începu să se zbată ca un peşte, încercând să scape, dar el o ţinu cu fermitate de ambele încheieturi. Când îşi dădu seama că nu se poate elibera, îl atacă, lovindu-l cu piciorul, deşi se împiedica de propriile fuste.

O acapară cu trupul său, forţând-o să se retragă până când spatele ei atinse peretele. O analiză pentru o clipă. Părul negru şi des îi încadra chipul, iar obrajii îi erau roşii din cauza efortului. În ochii ei cenuşii se citeau furtuni şi

avertismente. Dar niciun pic de frică. Simţi bucurie când realiză că nimic nu o speria, nici măcar el. Îşi coborî capul şi îi şopti:

— Bun, acum cred că trebuie să vorbim.

*

Messalina se uită în ochii negri ai domnului Hawthorne. Atât de aproape încât putea vedea cât de lungi şi groase sunt genele lui, de parcă ochii lui ar fi fost conturaţi în cărbune. La orice alt bărbat ar putea arăta feminin. Dar nu la el. Niciodată la el. Aproape că îi simţea mirosul masculin. Puţini bărbaţi mai stătuseră la fel de aproape de ea.

— Dă-mi drumul, mârâi tardiv, smucindu-şi încheieturile, fără niciun rezultat.

Când o văzu cum se luptă, ridică o sprânceană. Părea amuzat nenorocitul! Se aplecă aproape de ea, respiraţia lui gâdilându-i buzele.

— Îmi dai cuvântul tău că nu o să mă mai ataci din nou?

Messalina dădu o dată din cap.

El îi dădu drumul la braţe şi făcu doi paşi în spate.

Messalina începu să respire profund, de parcă prezenţa lui, atât de aproape, ar fi sufocat-o; poate că da.

— Nu mă voi căsători cu tine, spuse ea cât de calm putu. Nu contează ce vrea unchiul meu.

Poate că ducele îl pusese pe domnul Hawthorne să-i fure economiile, dar sigur mai existau şi alte metode de scăpare. Ameninţarea la adresa Lucretiei o făcuse să se panicheze. Dacă putea găsi o cale să amâne complotul unchiului Augustus, avea să găsească o soluţie.

— Serios. Îi întoarse spatele, jignitor, şi se duse către o masă de lângă şemineul ei. Cineva pusese acolo o carafă de vin, pâine şi carne rece. Turnă un pahar şi se întoarse spre ea. Chiar dacă Excelenţa Sa mi-o oferă pe sora ta în schimb? Îi întinse paharul.

Messalina înghiţi, ignorând paharul.

— Nu ar face niciodată aşa ceva.

— Pentru că unchiul tău este un om atât de rezonabil? Domnul Hawthorne făcu ochii mari înainte să ia o înghiţitură de vin. Nu, Excelenţa Sa va fi fericit să o oblige pe Lucretia să se căsătorească cu mine, atât ca să-ţi facă în ciudă, cât şi pentru că vrea să mai lucrez pentru el.

Avea dreptate şi amândoi ştiau asta. Messalina ridică bărbia, căutând o soluţie.

— Ce legătură are lucratul pentru el cu mine sau cu Lucretia?

— Unchiul tău vrea ca eu să fac ceva pentru el. Am refuzat. Dar apoi mi-a făcut o ofertă tentantă. O privi din cap până în picioare înainte să zâmbească şi să se uite în ochii ei. Pe tine.

Messalina voia să-l lovească. Setea de violenţă o surprinse.

— Deci te vei căsă… căsători cu Lucretia dacă refuz? îl întrebă, bâlbâindu-se.

— Nu. O picătură de vin îi strălucea pe buza de jos. Te vreau doar pe tine. Ridică din umeri, iar ea făcu ochii mari. „Pe ea?” Vreau doar să spun că unchiul tău este capricios. Dacă te pui în calea planurilor lui nu te va pedepsi doar pe tine, ci şi pe cei dragi ţie. Vrei ca Lucretia să păţească acelaşi lucru şi să se căsătorească cu vreun lord bătrân?

— Nu. Messalina îl privi cruciş. Din păcate, avea dreptate. Unchiul Augustus era un monstru care nu avea principii. Sunt de acord că unchiul meu este nemilos, dar nu înţeleg. De ce ai vrea să te căsătoreşti cu mine?

Gideon zâmbi, de parcă ar fi câştigat; şi poate o făcuse.

— Cred că ai uitat de zestrea semnificativă.

— Nu, dădu ea din cap. Nu am uitat. Zestrea Lucretiei este la fel de mare ca a mea. De ce eu şi nu ea?

— Ai vrea să mă căsătoresc cu sora ta?

— Bineînţeles că nu. Încerca să-i distragă atenţia şi nu trebuia să-i permită asta. Ca să reuşească, trebuia să rămână concentrată. Răspunde-mi la întrebare, te rog.

Brusc, veni în faţa ei, atât de aproape de parcă ar fi

vrut să o sărute, privind-o cu intensitate.

— Pentru că te vreau pe tine, Messalina. Vreau averea ta. Vreau titlul tău. Vreau puterea şi influenţa familiei tale. Dar mai mult decât orice, îşi lăsă capul într-o parte, apropiindu-şi degetele de obrazul ei, fără s-o atingă, te vreau pe tine.

Messalina se chinui să nu tremure. Intensitatea din privirea lui era copleşitoare. O mai privise vreun alt bărbat la fel? De parcă nimic nu l-ar fi putut opri să o cuprindă în braţe?

Se uită în ochii bărbatului rău şi îngrozitor.

— Nu mă poţi avea, spuse sec.

— Nu? Făcu un pas în spate şi dădu pe gât paharul de vin. Eu cred că pot. Se duse înapoi spre carafa de vin. Unchiul tău intenţionează să mi te ofere.

Rămânea fără variante. Avea să fie obligată să se căsătorească cu el, vândută precum o vită. Oare îşi putea păstra voinţa, mândria, jurământul de a scăpa de unchiul ei?

— Nu sunt un lucru care poate fi oferit.

Gideon se opri, ţinând în mână carafa şi privind-o cu ironie.

— Nu. Nu eşti. Eu ştiu asta. Chiar dacă unchiul tău nu ştie. Oricum ar fi. O să accept oferta lui. Sunt prea nemilos să nu o fac. Dar aş prefera o soţie care să fie de acord. Îşi turnă un alt pahar şi puse carafa jos. Deci, hai să negociem. Ce vrei?

— Vreau să am propria mea viaţă. Doar asta voia… şi siguranţa Lucretiei. Să fac ce vreau cu viaţa mea.

Gideon dădu din cap. Fără să arate vreo urmă de regret.

— Nu poţi avea asta. Altceva.

Cât îşi dorea să izbucnească. Să-l înfrunte. Să-l lovească sau să-l înjunghie. Să-l împuşte dacă ar fi avut un pistol. În acel moment era convinsă că ar fi făcut-o. Că l-ar omorî dacă ar ajuta-o cu ceva. L-ar omorî şi ar fugi spre Coloniile Americane, unde ar fi liberă.

Numai că Lucretia şi fraţii ei ar rămâne în urmă, iar

dacă Julian ar putea avea grijă de el şi de Quintus, Lucretia nu ar putea.

Lucretia era femeie. O femeie inteligentă şi capabilă, dar care nu putea înfrunta un bărbat din Anglia, mai ales unul la fel de puternic precum ducele de Windemere. Era atât de nemilos încât să le distrugă pe amândouă doar pentru că poate.

Messalina inspiră profund şi se duse să se aşeze pe un scaun de lângă şemineu. Focul nu era aprins, probabil că era modul prin care unchiul ei încerca să facă totul mai puţin primitor, dar era o noapte plăcută. Era totuşi vară.

Se uită în gol şi se gândi: Ce voia? Mai mult de atât, ce putea avea?

Ridica privirea şi se uită la domnul Hawthorne care se aşezase într-un colţ. Se întinsese ca un rege şi sorbea din pahar, aşteptând. Îl ura.

— Vreau să scap de unchiul meu şi de uneltirile lui, spuse ea. Dar nu-mi poţi da asta, nu-i aşa? Eşti servitorul lui, lacheul lui. Cum mi-ai putea oferi ce am nevoie?

— Cred, spuse el încet, că dacă îţi foloseşti imaginaţia vei găsi multe metode prin care îţi pot oferi ce ai nevoie.

O privi pe deasupra paharului în timp ce sorbi o gură.

Messalina recunoscu dublul sens. Era evident că voia să joace un joc periculos. Dar ea făcuse parte din cele mai rafinate cercuri ale Londrei în ultimii zece ani. Ştia cum să joace jocuri periculoase cu bărbaţii şi să scape neatinsă. Nu avusese niciodată un partener, precum alte domnişoare sofisticate, dar auzise conversaţii, bârfise cu femei căsătorite şi avusese contact cu câţiva domni respectabili.

Putea face asta: să negocieze cu diavolul şi să obţină ceva bun din situaţia asta îngrozitoare.

Messalina îşi îndreptă spatele. Era momentul să preia controlul. Cel mai important lucru de care avea nevoie erau suficienţi bani încât să poată fugi în Anglia cu Lucretia. Întrebarea era dacă îi putea obţine de la el.

— Îmi poţi oferi? întrebă cu grijă. Ce am nevoie? Îşi plimbă privirea de la umerii laţi la talia îngustă şi se opri pentru o clipă asupra umflăturii dintre picioare, continuând

apoi spre picioarele lungi. Poate. Dar îmi poţi oferi ce vreau, domnule Hawthorne? îl întrebă, uitându-se la el.

Gideon zâmbi diabolic.

— Întreabă-mă şi vei afla.

— Foarte bine. Se rezemă, imitând poziţia lui relaxată. Trebuia să înceapă cu o cerere simplă. Vreau ca Lucretia să locuiască cu mine, spuse fără ezitare.

— De acord. Va locui cu noi.

Messalina înghiţi, încercând să ignore ultimul cuvânt.

— Vreau înapoi banii pe care i-am economisit.

— Bineînţeles, fu el de acord. Dar va trebui să aştepţi până după căsătorie.

Oricum nu avea suficienţi bani încât să poată ajunge undeva.

Inima începu să-i bată cu putere. Nu trebuia să-i arate cât era de îngrozită.

— Nu vreau să mă culc cu tine.

— Îmi răneşti sentimentele. Îşi duse o mână la piept, dar zâmbi aspru. Mă tem că nu poţi rămâne neatinsă. Nu vreau ca tu sau familia ta să aveţi vreun motiv să cereţi anularea nunţii. În plus, îşi lăsă capul pe o parte, batjocoritor, eu vreau să mă culc cu tine.

Imaginea lui, dezbrăcat, o făcu să se cutremure, şocată. Nu avea nicio îndoială că era musculos, atrăgător şi că ştia să facă o femeie să geamă. Sfârcurile i se întăriră.

Nu despre asta era vorba. Se uită în jos, parcă dezamăgită.

— Atunci am ajuns într-un impas, nu-i aşa?

— Nu cred. Se uită la ea preţ de un minut. Sunt dispus să cedez, pentru tine.

Pentru ea. Inima ei tresări, deşi era convinsă că se preface. Trebuia să se concentreze pe discuţia lor. Era prinsă într-o situaţie fără scăpare şi realiză că urma să se căsătorească împotriva voinţei ei, tocmai cu el. Cu un escroc.

Ridică o sprânceană, de parcă întreaga discuţie ar fi plictisit-o.

— Continuă. Cum eşti dispus să cedezi?

De data aceasta, zâmbetul lui păru aproape sincer.

— Îţi voi oferi puţin timp până să ajungem în pat; să spunem o săptămână după căsătorie?

— Trei luni, izbucni ea, încleştându-şi pumnii.

Nu-i venea să creadă că discută despre când îi va permite să…

— O lună, spuse el, privind-o maliţios, în timp ce sorbea din vin.

— Două luni.

Gideon dădu din cap.

— Nu o să aştept atât de mult. O lună.

Dumnezeule! În dimineaţa aceea se trezise convinsă că singura ei problemă va fi o ceartă cu unchiul ei nebun, iar acum îşi negocia fecioria. Trase adânc aer în piept. Dacă acest lucru chiar avea să se întâmple, era cazul să obţină ceva.

— Bine. O lună. Dar vreau ceva la schimb.

Gideon ridică din sprâncene, curios.

— O parte din zestrea mea.

Dădu din cap.

— Îţi voi oferi o sumă la fiecare trei luni.

— Nu, răspunse ea, iar vocea îi tremură… Nu de teamă, ci de furie. Sunt banii mei. Banii pe care mi i-a lăsat tatăl meu. Când ne vom căsători vei avea o avere, iar eu nu sunt dispusă să mă mai mulţumesc cu o sumă pe care o alegi tu. Vreau jumătate.

— Pui mare preţ pe fecioria ta.

— Nu ar trebui, îi răspunse. Asta apreciază bărbaţii din jurul meu. Ar trebui să mă prefac ruşinată şi să ignor faptul că vor doar banii? Să mă prefac că nu ştiu cât valorez?

— Probabil că nu. O zecime. La sfârşitul unui an de căsătorie.

Nu putea aştepta atât de mult.

— Un sfert în ziua nunţii.

Gideon se încruntă.

— Te aştepţi să te plătesc înainte să obţin premiul?

Messalina se abţinu să nu pufnească.

— Zestrea mea e premiul tău.

— Serios? Îşi opri privirea asupra buzelor ei, apoi se uită în ochii ei. O zecime în şase luni.

— O zecime într-o lună. Îi arătă cât era de dezgustată. În ziua în care consumăm căsătoria.

— De acord. O privi gânditor şi se aplecă spre ea. Va fi o căsătorie adevărată. Îmi vei fi fidelă; nu voi accepta să ai un amant.

Era un subiect irelevant. După ce primea banii, nu plănuia să mai rămână suficient de mult timp alături de el încât să aibă un amant.

— Bineînţeles.

— Vei locui cu mine ca soţia mea. Vei lua cina cu mine în fiecare seară. Vom ieşi în societate, vom merge la baluri şi alte lucruri asemănătoare.

— Poftim? Cred că ştii că nu vei fi bine primit în societate.

Nările i se umflară, iar ea îşi aduse aminte că omorâse pe cineva în seara aceea.

— Cu banii şi numele tău cred că voi fi.

Messalina se uită la el.

Gideon dădu din cap de parcă lucrurile erau lămurite şi continuă:

— Când suntem singuri poţi să te strâmbi cât vrei la mine, dar în public te vei comporta ca o soţie devotată.

Era nebun.

— Devotată?

Oftă. Negocierea cu ea se dovedea a fi obositoare.

— Fericită, atunci. Asta îţi convine mai mult?

Nu. Nimic din ce spunea nu-i convenea. Dar trebuia să facă asta pentru a obţine libertatea ei şi a Lucretiei. O zecime dintr-o zestre imensă era mai mult decât suficient să trăiască liniştite. Putea să fugă undeva în străinătate.

Messalina îl analiză pe Hawthorne. Nu avea încredere în el. Nu-l plăcea. Dar nu avea nici o altă opţiune.

— Dacă sunt de acord cu asta, te vei ţine de cuvânt cu tot ce am stabilit?

Gideon o privi şi el.

— Da. Ai cuvântul meu.

Cuvântul unui bandit plătit. Fermecător!

— Vei regreta asta într-o zi, spuse ea încet, cu ură şi sinceritate. Vei regreta că m-ai obligat să mă mărit cu tine.

— Nu cred că se va întâmpla asta. Părea foarte sigur pe el. Mergem să ne căsătorim?

Messalina se întinse, luă paharul de vin din mâinile lui şi îl goli dintr-o înghiţitură.

— Hai.

Capitolul 2

Julian Greycourt se trezi când cineva bătu la uşa cabanei. Fu imediat atent.

Nimeni nu trebuia să-l deranjeze aici. Se ridică, dezbrăcat, ignorând durerea pe care o simţea şi îşi trase ceva pe el. Slavă Domnului că tovarăşul lui plecase de câteva ore.

Julian se uită în jur. Camera era simplă, cu un şemineu, un pat şi un scaun. Nimic mai mult. Nimic care să indice ce făcea acolo.

Bun.

Se duse la uşă, trase zăvorul şi o deschise.

Lucretia se uită la el, cu pumnul încă ridicat, de parcă urma să bată în pieptul lui.

— Slavă cerului! Quintus mi-a spus că stai într-una dintre cabane, dar cred că mi-a dat indicaţii greşite. Te caut de mai bine de o oră.

— Ce cauţi aici?

Probabil cuvintele lui păreau tăioase, dar nimeni nu ar fi trebuit să ştie despre locul acela.

Quinn descoperise locul doar pentru că îl urmărise într-o seară. Julian nu-i mai vorbise timp de o săptămână. Credea că îi explicase clar să nu spună nimănui despre cabană. Dar sora lui mai mică era aici, cu ochii mari, cu obrajii roşii…

Julian îşi făcu ordine în gânduri.

— Unde e Messalina?

— Cu domnul Hawthorne, spuse Lucretia, parcă exasperată că Julian nu ştia deja asta. Ne-a oprit trăsura când ne întorceam de la petrecerea familiei Lovejoy. Ştii proprietatea lor de la graniţa Scoţiei? Trebuie să spun că a fost o petrecere tare neobişnuită…

— Ce a făcut Hawthorne, Lucretia? o întrebă cu nerăbdare.

Lucretia strânse din buze.

— I-a spus Messalinei să coboare din trăsură şi să meargă cu el. A avut timp doar să-mi spună să te caut.

Julian se încruntă.

— De ce ar face Hawthorne aşa ceva?

— A spus că unchiul Augustus a chemat-o; doar pe ea, nu şi e mine. Lucretia îşi împreună palmele. Asta a *fost* acum o săptămână… aproape două. I-am spus birjarului să vină direct la tine, în Adders, dar cum drumul este atât de prost…

— Stai puţin, spuse Julian. Rămâi aici. Îi trânti uşa în nas şi ignoră ţipetele ei de indignare. Julian se îmbrăcă repede, şuierând când materialul îi atinse rănile de pe spate. Ce naiba plănuia Augustus? Şi ce naiba fusese în mintea unchiului lor s-o pună pe Lucretia să călătorească singură atâta drum?

Îşi luă paltonul pe el, îşi scoase părul lung de sub guler şi îl legă cu o panglică. Apoi deschise uşa.

— Nu-mi vine să cred că Quintus era beat atât de devreme, spuse Lucretia, de parcă discuţia lor nu s-ar fi oprit. Duhnea.

Strâmbă din nas, de parcă ar fi simţit mirosul.

— Sunt sigur, mormăi Julian. Haide. Să mergem la Adders. Trăsura ei era în faţa cabanei. Birjarul şi un lacheu se aflau în faţă, pe jumătate adormiţi, iar un al doilea lacheu stătea lângă trăsură şi dădu din cap. Bărbaţii se treziră când îl zăriră. Lacheul de lângă uşă o ajută pe Lucretia să urce.

Julian se uită la birjar.

— Spre Adders Hall.

— Da, domnule! ţipă birjarul, apoi Julian intră în trăsură şi plecară.

Se aşeză în faţa Lucretiei şi începu să o analizeze.

— Unde îţi e servitoarea?

— I-am spus Messalinei să o ia cu ea pe Barlett, răspunse Lucretia. Nu o puteam lăsa să călătorească doar cu domnul Hawthorne.

Julian ridică o sprânceană la logica ei, care însemnase că ea a călătorit singură cu birjarul şi doi lachei, dar nu-i mai spuse nimic.

Trecură pe lângă alte cabane, unele ocupate, altele nu. Pământurile acelea fuseseră prospere, cu cabane pline şi pământuri unde creşteau vaci şi oi. Dar asta se întâmplase înainte de moartea mamei sale.

Adders Hall se afla la vest de Oxford, aproape de graniţa cu Ţara Galilor, pe o bucală de pământ care trebuia să fie prosperă. Când Julian a moştenit Adders Hall şi împrejurimile, sperase că va deveni un proprietar de pământuri competent. Că se va ocupa de muncitori şi familiile lor.

Avea şaptesprezece ani, era tânăr şi nu ştia că averea părinţilor săi rămăsese în mâinile unchiului său, Augustus Greycourt, duce de Windemere. Unchiul său trebuia să gestioneze moştenirea până când Julian împlinea vârsta necesară ca să preia frâiele.

Dar când Julian a împlinit douăzeci şi unu de ani, Augustus i-a dat o sumă neînsemnată. A pretins că nu fusese cine ştie ce avere. Că în afară de zestrea surorilor lui, care se afla tot în mâinile lui, nu mai rămăsese mare lucru. Augustus zâmbise când îi spusese că tatăl său risipise averea.

Trăsura intră pe aleea din faţa casei Adders Hall. Fagii aflaţi de o parte şi de alta erau într-o stare deplorabilă, iar drumul plin de gropi.

Când zări Adders Hall, Julian tresări. Fusese cândva o casă modestă, dar impunătoare, construită din piatră gri. Partea vestică era acum închisă, acoperişul era găurit, iar

ferestrele erau baricadate. Scările din faţă erau pline de buruieni. În faţa uşii era o siluetă care se clătina uşor.

— Ce bine! spuse Lucretia. Quintus a venit acasă. Se uită la Julian. L-am găsit într-una dintre cabane. Nu înţeleg de ce staţi acolo când aveţi casa asta aici.

Julian pufăi.

Trăsura se opri brusc, iar sora lui aproape căzu în poala lui.

Julian coborî primul, exact când fratele lui se împiedică spre ei. Quintus se izbi de el, iar Julian se pregăti. Fratele lui mai mic avea aceeaşi înălţime ca el, dar era de două ori mai greu.

— Credeam că am văzut-o pe Lu… Lu… Lu-cre-ti-a, murmură Quinn, iar duhoarea îl lovi pe Julian direct în faţă.

Dumnezeule! Quinn mirosea îngrozitor, o combinaţie de alcool, transpiraţie şi haine murdare. Probabil căzuse cel puţin o dată în noroi, în drumul lui spre casă.

— Chiar m-ai văzut, spuse sora lui când coborî din trăsură. Era mai scundă decât ei, dar avea privirea aspră a unei doici pe cale să certe un copil neascultător. Messalina are nevoie de ajutorul vostru.

Quinn o privi şocat. Cât era de beat?

Julian oftă.

— Stai puţin, surioară.

Îi făcu senin lacheului din trăsură, iar acesta sări jos. Julian îl apucă pe fratele său de un braţ, lacheul de celălalt şi reuşiră să-l târască în casă, în bucătăria întunecată, unde îl speriară pe Vanderberg, valetul lui Julian, care era prins într-o discuţie cu doamna McBride, bucătăreasa.

Vanderberg era un bărbat scund, de aproape un metru cincizeci, îmbrăcat în haine albastru-închis, care îi scoteau în evidenţă părul blond şi chipul palid. Valetul fusese alături de Julian de când erau adolescenţi, probabil singurul motiv pentru care accepta plata mizerabilă.

Valetul sări în picioare, cu o expresie servilă, foarte diferită de cea pe care o avea când era singur cu Julian.

— Domnule Greycourt! Nu ştiam că veniţi. Şi îmbrăcat aşa.

Se uită îngrozit la părul lui Julian.

— Adu o găleată cu apă. Nu avea timp de sensibilitatea lui Vanderberg.

Valetul deschise gura, o închise şi se întoarse. Umplu o găleată cu apă din bazinul aflat în colţul camerei şi i-o aduse.

Julian dădu din cap către Quinn.

— Arunc-o peste el.

Vanderberg ridică o sprânceană, dar îl ascultă şi aruncă apa peste Quinn.

Quinn îşi îndreptă spatele şi începu să scuipe.

— Ce? Ce…?

— Fă-i baie şi ajută-l să se aranjeze, îi ordonă lacheului înainte să se uite la Lucretia. Bea o cană cu ceai. O să fiu gata în jumătate de oră.

Nu mai aşteptă un răspuns şi ieşi în grabă pe hol, Vanderberg alergând după el. Julian urcă scările două câte două.

— Fă-mi bagajul, îi spuse lui Vanderberg când ajunseră în cameră.

Julian ignoră mormăielile valetului şi se dezbrăcă. În spatele lui ceva căzu la podea.

— Nu, izbucni, turnând apă într-un vas ca să se spele.

— Dar, domnule, spatele dumneavoastră, protestă Vanderberg.

Valetul era impertinent. Julian îl ignoră şi se spălă cu o cârpă înmuiată în apa rece. Îşi luă o cămaşă curată şi un costum gri. Respiră uşurat când văzu că Vanderberg terminase bagajele.

— Pot să vă aranjez măcar părul? întrebă valetul, cu tristeţe.

Julian se aşeză pe un scaun şi îi permise să-i împletească o coadă pe care i-o prinse cu o panglică neagră.

Vanderberg făcu un pas în spate şi îi analiză pe Julian.

— E tot ce pot face într-un timp atât de scurt.

— Nu contează, răspunse Julian. Cere-i birjarului să te ajute cu bagajele.

La parter, o găsi pe Lucretia uitându-se la un raft plin ce praf al bibliotecii, ţinând într-o mână o ceaşcă cu ceai, iar în cealaltă o felie de chec cu seminţe.

— Plecăm în zece minute. Urcă-te în trăsură.

Lucretia oftă.

— În cazul acesta o să mai am nevoie ce o felie de chec.

Julian nu-i mai răspunse şi se duse în bucătărie.

Quinn nu părea mai treaz, dar măcar era curat. Îşi ridică privirea injectată când intră Julian.

— Unde mergem?

— Londra, îi răspunse Julian tăios şi îl luă de un braţ, în timp ce lacheul îi luă de celălalt.

— De ce? bolborosi el.

— Pentru că, răspunse solemn, în timp ce se îndreptară spre uşă, trebuie să împiedicăm orice plănuieşte Augustus.

*

Cerul plângea în ziua aceea, deşi mireasa nu o făcea, medită Gideon a doua zi dimineaţă.

Picăturile de ploaie loveau fereastra, acompaniind vocea monotonă a preotului. Un preot care venise în mai puţin de o zi. Gideon se uită la el şi se întrebă ce imbold folosise ducele ca să-l aducă acolo şi ca să obţină permisul special. Probabil şantaj, judecând după cum preotul îi arunca priviri speriate bătrânului. Dacă i-ar fi păsat de el, lui Gideon i s-ar fi făcut milă.

Îl ignoră şi se uită la duce. Windemere dădea impresia unui unchi îngăduitor, însă sclipirea întunecată din ochii lui îl dădea de gol.

Seara trecută fusese hotărât să-i vadă căsătoriţi cât mai repede. Gideon reuşise după jumătate de oră de discuţii să-l convingă să aştepte până dimineaţă. Singurii martori prezenţi erau servitoarea Messalinei şi majordomul Casei Windemere. Şi Keys, dacă putea fi considerat martor. Tânărul se ascundea într-un colţ.

Într-un final, Gideon se uită la mireasa lui. Messalina purta o rochie gri-închis, care se potrivea cu cearcănele de sub ochi. Avea chipul galben de oboseală, buzele inexpresive şi părul brunet prins într-un coc care nu o avantaja.

Dar el o dorea cu ardoare.

Messalina îi întâlni privirea şi se uită urât la el, iar Gideon aproape că pufni în râs, dar ştia că nu ar fi înţelept; nu numai pentru că ar provoca-o pe ea, ci şi pentru că s-ar da de gol în faţa ducelui. O fura pe Messalina de la unchiul ei şi era un moment periculos. Lui Windemere îi plăcea să aibă controlul, unul din motivele pentru care Gideon nu voia să mai lucreze pentru el. Dacă bătrânul i-ar fi oferit orice, pe oricine altcineva, Gideon ar fi fost liber deja.

Dar tocmai asta era problema: Messalina era slăbiciunea lui. Nu o putea lăsa să scape.

Preotul îi pronunţă soţ şi soţie, iar bătrânul chicoti.

— Felicitări, draga mea! Ai făcut o alianţă favorabilă. Se uită la Gideon şi tuşi, apoi se întoarse către preot. Ar trebui să sărbătorim cu un mic dejun potrivit. I-am cerut bucătarului să pregătească o masă potrivită.

Ducele ieşi din cameră, majordomul mergând înainte ca să-i deschidă uşa, iar preotul în urma lui. Gideon se întoarse să o ia de braţ pe Messalina şi se uită la Keys. Aceasta îi făcu semn din cap.

Gideon se abţinu să nu rânjească. Keys lucra pentru el de trei ani şi, în ciuda faptului că se îmbrăca neglijent, era foarte meticulos cu sarcinile pe care i le încredinţa Gideon. Când o conduse pe Messalina afară, văzu cu coada ochiului cum Keys îi face ochi dulci servitoarei ei, spre nemulţumirea acesteia.

Apoi Gideon păşi pe hol, alături de soţia lui, în spatele bătrânului, către sala pentru mic dejun. Pe masa lungă de abanos se afla deja un festin din care s-ar fi putut sătura cu uşurinţă cel puţin zece oameni.

Ducele se aşeză la capătul mesei şi pocni din degete nerăbdător pentru ca un lacheu să-i aducă vin, în timp ce Gideon îi trăgea un scaun Messalinei.

Bătrânul bău cu sete în timp ce paharele celorlalţi erau umplute, apoi îl ridică pe al lui când fu reumplut.

— Un toast în cinstea fericitului cuplul

— Da. Da, mormăi preotul şi îşi goli paharul.

Messalina strânse din buze.

Deşi masa era plină de bunătăţi, mireasa lui nu prea mâncă. Unchiul ei compensă pentru asta. Gideon îi privi cu atenţie, iar când ducele termină, Gideon se ridică grăbit.

Făcu o plecăciune în faţa acestuia şi a preotului.

— Soţia mea pare obosită. O voi conduce în camera noastră ca să se odihnească.

Aşa cum se aştepta, asta îl făcu să mârâie pe bătrân.

— Bineînţeles că vrei să rămâi singur cu nepoata mea cât mai repede, nu-i aşa, Hawthorne? Se spune că cei din clasa de jos au instincte animalice mult mai puternice. Apoi se uită la Messalina. Cred că vei afla asta în curând, nu, draga mea?

Messalina nu arătă că-l auzise sau că-l observase pe unchiul ei şi îşi puse mâna pe braţul lui Gideon.

Pentru o clipă, Gideon se gândi că ducele îi va cere Messalinei un răspuns, dar părea că masa copioasă îl îmblânzise. Bătrânul le făcu un semn din mână.

Gideon ieşi din cameră şi o conduse pe Messalina pe scări, spre hol.

Messalina se încruntă.

— Camera mea nu e pe aici.

— Nu vechea ta cameră.

Se uită în jur.

— Unde mă duci? întrebă.

Se uită la ea şi îi făcu cu ochiul.

— În noua ta cameră.

Era încă încruntată, dar nu comentă.

Ajunseră la uşa din spate, traversară grădina neîngrijită şi intrară în grajdurile din spatele casei.

Trăsura lui îi aştepta, iar Keys era la uşă.

— Ai luat tot? îl întrebă Gideon.

Keys pufni.

— Nu chiar tot, şefule, dar am luat lucrurile

importante sau, cel puţin, asta mi-au spus menajerele.

Deschise uşa trăsurii.

Messalina se holbă.

— Ce…?

— Vai, domnişoară! ţipă Barlett dinăuntru. Femeia era roşie de indignare. Nu ştiam ce să fac. Tânărul ăsta a zis că sunt ordinele domnului Hawthorne…

Nu aveau timp pentru asta. Gideon îi puse Messalinei o mână pe fund şi îi şopti la ureche: „Urcă”.

Îi aruncă o privire plină de iritare, dar îl ascultă şi se urcă în trăsură cu ajutorul lui. Gideon se aşeză pe locul de lângă ea şi îi făcu semn lui Keys.

Bărbatul trânti uşa trăsurii şi câteva clipe mai târziu începură să se mişte.

— Deci? Ce se întâmplă? întrebă Messalina cu nerăbdare.

Gideon încă îi simţea mirosul de bergamotă şi voia să-şi cufunde nasul în curbura gâtului ei. Să găsească sursa mirosului. Dar asta probabil ar fi făcut-o să ţipe.

Nu. Cel mai bine era să o seducă cu isteţime şi pricepere pentru ca atunci când ajungea în patul lui să creadă că a fost ideea ei.

— Ţi-am promis o casă, ai uitat?

Îl privi cu neîncredere.

— Da?

— Te duc acolo.

Pentru o clipă, Messalina făcu ochii mari şi păru vulnerabilă, surprinsă.

Gideon inspiră cu grijă.

Apoi, Messalina îşi îndepărtă privirea.

— Unchiul meu se aşteaptă să petrecem noaptea la Windemere. Va fi furios când îşi va da seama că m-ai luat de sub nasul lui.

Gideon ridică din umeri.

— Pot să fac faţă furiei unchiului tău.

— Dar de ce faci asta?

Gideon se întoarse încet spre ea.

— Pentru *că* nu suport privirea din ochii tăi când te afli

sub acelaşi acoperiş cu el.

— Nu te înţeleg.

— Nu? Zâmbi. Poate ar trebui să mă studiezi mai atent.

— Poate că ar trebui, spuse uşor.

Gideon dădu din cap.

— În orice caz, te duc la Whispers. Se uită în ochii ei nedumeriţi. Noua noastră casă. Casa Whispers.

*

— Mai aveţi nevoie de ceva, doamnă, o întrebă Barlett obosită, în seara aceea.

Messalina doar se uită la ea, atât era de obosită. Îşi petrecuseră după-amiaza aranjând bagajele pe care Barlett reuşise să le împacheteze în grabă. Hawthorne le adusese, împreună cu doi bărbaţi înspăimântători, la Casa Whispers. Casa se dovedise a fi un conac imens, aflat într-o zonă nu foarte bună a Londrei. Apoi Hawthorne plecase cu trăsura să rezolve ceva.

Probabil ceva pentru unchiul Augustus.

Messalina tremură. Niciodată nu vrusese să se mărite, mai ales cu un bărbat căruia îi plăcea violenţa. Trase adânc aer în piept şi îşi îndreptă umerii. Nu era momentul să cadă pradă disperării.

Era momentul să pună la cale un plan. Se întoarse spre servitoare.

— Mi-ai luat instrumentele de scris?

— Da, doamnă, răspunse Barlett prompt şi se duse la unul din cuferele de lângă perete.

Camera era decorată cu câteva obiecte de mobilier: un pat imens acoperit cu draperii roşii, două scaune, o masă şi un cufăr din alamă... încuiat. Messalina nu ştia dacă Hawthorne uitase să pună un dulap şi sertare sau încă nu terminase de mobilat camera.

Barlett se întoarse ţinând în mână o cutie din lemn. Messalina se aşeză la masa de lângă şemineu şi o deschise. Scoase o hârtie, băgă pana în cerneală şi se opri, gândindu-

se cui putea scrie.

Spera ca Lucretia să-i fi găsit pe Quintus şi Julian, aşa că nu avea rost să le scrie lor. Strânse din buze. Majoritatea prietenelor ei erau ca ea, femei care nu aveau putere.

Dar era cineva…

Freya de Moray fusese cea mai bună prietenă a ei în copilărie. Asta până când Aurelia a fost ucisă şi lumile lor au fost distruse.

Ran, fratele mai mare al Freyei, acum duce de Ayr, fusese acuzat de moartea Aureliei. Aurelia, fetiţa de aur, pe care toată lumea o iubea. În noaptea aceea a fost bătut de oamenii unchiului Augustus. De atunci, familiile Greycourt şi Moray au avut o relaţie plină de ură şi scandaluri.

Nu mai vorbiseră de ani buni, dar Messalina reluase, de curând legătura cu Freya. Prietenia lor reuşise să închidă o rană pe care Messalina nu ştia că o are.

Aflase şi ce făcuse Freya în toţi acei ani. Aceasta i-a spus, în secret, că făcea parte din grupul Femei înţelepte. O societate secretă formată din femei, care avea rolul de a ajuta alte femei.

Iar Messalina chiar avea nevoie de ajutor.

Scrise repede o scrisoare în care explică ce i se întâmplă, uscă cerneala şi o sigila. Şi cu un zâmbet, scrise destinatarul: Ducele de Harlowe, Kester, noul soţ al Freyei.

I-o înmâna lui Barlett şi îi dădu câteva monezi.

— Dimineaţă, pune asta la poştă. Trebuie să ai grijă să nu te vadă nimeni, nici domnul Hawthorne, nici oamenii lui. Poţi face asta?

Barlett păru jignită.

— Bineînţeles, doamnă. Voi găsi o cale să ies. Nu va afla nimeni.

— Mulţumesc, Barlett, spuse Messalina cu uşurare. Poţi să te retragi. Ai unde să dormi?

— Da, doamnă, răspunse Barlett. L-am întrebat pe tânărul acela, Keys, şi m-a asigurat că voi avea o cameră pregătită în casa servitorilor.

Messalina se încruntă. Cât apucase să vadă din proprietatea Whispers nu părea locuibilă: avea foarte

puţină mobilă şi nici măcar nu era sigură că existau cu adevărat servitori.

— Dacă ai vreo problemă, te rog să mă anunţi.

Barlett îşi îndreptă umerii.

— Iertaţi-mă, doamnă, dar cred că mă pot descurca singură.

Pentru o clipă Messalinei i se făcu milă de Keys. Apoi încuviinţă din cap.

— Cum doreşti. Noapte bună, Barlett.

— Doamnă, spuse Barlett când făcu o plecăciune şi ieşi pe uşă.

Messalina se ridică şi îşi aranjă cămaşa de noapte. Barlett îi pieptănase părul ca în fiecare seară, deşi nu avea nicio oglindă sau măsuţă de toaletă în cameră. Messalina se uită în jur cu tristeţe. Spre indignarea lui Barlett, luaseră cina împreună la măsuţa din cameră. Atât masa, cât şi patul erau într-o stare proastă, şi Messalina bănuia că noul ei soţ cumpărase casa fără a avea suficienţi bani de mobilă. Sau poate nu se pricepea.

Se uită la camera goală şi realiză că şi ea se simte la fel. Fără prieteni şi fără Lucretia, ce scop mai avea?

Dădu din cap. Era târziu şi era obosită. Iar ziua asta… fusese oribilă.

Se duse către pat. Mâine avea să exploreze casa, să găsească rute de scăpare. Dar astăzi trebuia să doarmă. Trase cuvertura şi fu uşurată să vadă aşternuturi proaspete.

Era pe punctul de a se urca în pat când Hawthorne deschise uşa şi intră.

Messalina deveni alertă şi inima începu să-i bată cu putere.

— Ieşi afară de aici!

— O seară frumoasă şi ţie, draga mea soţie.

Închise uşa în urma lui şi o privi cu atenţie.

— Am spus să ieşi.

Coborî din pat şi blestemă faptul că purta doar o cămaşă, aproape transparentă.

— Nu trebuie să te temi, spuse el.

Messalina pufni.

— Nu sunt o moluscă fără minte.

— Moluscă.

Gideon îşi înclină capul într-o parte.

Messalina îl ignoră.

— Am fost curtată de cei mai importanţi domni din regat… şi i-am refuzat. Ştii de ce. Pentru că acei domni erau doar nişte viermi, lipsiţi de inteligenţă şi bun-simţ. Nu o să cedez în faţa unui bătăuş ca tine.

— Mă tem că ai uitat două lucruri, îi răspunse sec, cu ochii licărind. În primul rând, eu nu sunt un domn.

— Serios? îl întrerupse cald.

— Şi în al doilea rând, acesta este dormitorul meu.

Messalina clipi.

— Nu am chef de jocurile tale. Spune-mi de ce eşti aici sau ieşi. Ba mai bine, ieşi!

— Sunt aici ca să dorm, spuse şi îşi scoase haina. O împături atent şi o puse pe scaun înainte să-şi întindă braţele. Îndrăzni să pară spăşit. Chiar este dormitorul meu.

Chiar aşa? Presupusese că nu vor dormi în acelaşi pat.

Messalina făcu ochii mari, indignată.

— Poftim?

— Acesta este dormitorul meu, spuse el răspicat şi începu să-şi descheie surtucul.

— Termină!

Se opri brusc şi o fixă cu privirea.

— Sau ce?

Messalina simţi cum o cuprinde frica. Ştia de ce este capabil. Dar mârâi la el.

— Îţi voi pune otravă în bere sau orice altceva bei. Sunt în stare.

— Asta e… se gândi la ameninţarea ei, ceva interesant. Şi eficient. Dar, zâmbi înşelător, te-ai dat de gol spunându-mi planul tău măreţ. Haide. Sunt obosit şi cred că şi tu eşti.

Messalina pufăi.

— Ţin să te anunţ că majoritatea cuplurilor căsătorite au dormitoare separate.

— Nu, spuse el, aranjând surtucul peste jiletcă. Majoritatea oamenilor au o singură cameră pentru patul lor; uneori o cameră şi atât.

Asta o făcu să se oprească. Se simţi ruşinată când îşi imagină cum ar fi să locuiască într-o singură cameră.

Apoi îşi îndreptă spatele.

— Dar eu nu sunt majoritatea oamenilor.

Se întoarse cu faţa la el, iar el trecu pe lângă ea şi se aşeză pe pat.

— Cu siguranţă nu, mormăi el.

Messalina îşi dădu ochii peste cap.

— Sunt sigură că există destule camere în casa aceasta…

— Da, există, o întrerupse el. Îşi desfăcu cravata. Poţi să te cerţi cu mine cât vrei, dar uiţi ceva.

Messalina îşi puse mâinile în şolduri.

— Ce anume?

— Nu vreau să dorm în altă cameră. Aruncă cravata spre scaun. Nu nimeri. Ridică din umeri şi se uită la ea. Va trebui să ai încredere în mine.

Dacă voia să pară demn de încredere, nu reuşea absolut deloc.

Messalina râse cu neîncredere.

— Cred că îţi baţi joc de mine.

— Te asigur că nu. În ciuda – privirea lui se îndreptă spre trupul ei aproape dezgolit – dorinţei mele de a consuma căsnicia, nu te voi forţa. Nu face parte din planurile mele. Am negociat ceva ce ne avantajează pe amândoi. De ce aş strica asta? Aş fi un prost să greşesc faţă de tine. Şi, înainte să o spui, nu sunt prost.

Messalina simţi cum se înroşeşte datorită privirii lui intense. Nehotărâtă, îşi muşcă buza. Cuvintele lui aveau sens şi logica lui îi oferea siguranţă, dar…

— Atunci spune-mi ce ai de gând să faci în noaptea asta.

— Am de gând să dorm, spuse el, desfăcându-şi primul nasture de la cămaşă. Nu o să te ating până nu trece prima lună, aşa cum am stabilit, dar voi dormi cu tine în

pat. Nu vreau să conteste cineva căsătoria.

Pentru o clipă îşi aţinti privirea la gâtul lui, acum gol. Pielea bronzată strălucea în lumina lumânării. Simţea nevoia să-l atingă.

Când se uită în ochii lui, Gideon o privea cu un zâmbet năstruşnic. Îngheţă.

— Messalina, spuse el, parcă torcând. Vino în pat.

Vru să fugă pe uşă. Dar dacă ceda acum, avea să-i fie mult mai greu după aceea. În plus, era vorba şi de mândria ei.

— Fie.

Messalina se duse pe cealaltă parte a patului şi se urcă în el, fără să-şi ia ochii de la Gideon, care îşi lăsă capul în jos, ascunzându-şi rânjetul şi desfăcând al treilea nasture de la cămaşă.

Messalina încercă să-l ignore, dar îi fu imposibil. Apoi el se opri. Îşi ţuguie buzele, frustrată.

Hawthorne se aplecă şi îşi scoase încălţările şi şosetele. Avea ceva la gât.

— Ce e aia? întrebă ea.

Obiectul licări în lumină, înainte ca Gideon să-l ascundă.

— Nimic pentru care să-ţi faci griji. Îşi scoase panglica din păr, iar buclele îi căzură pe umeri.

Se uită la ea, ca un zeu păgân care cerea un sacrificiu uman.

Messalina înghiţi în sec, conştientă că o parte din ea îl găsea extrem de atrăgător.

Se ridică şi trase cuvertura. Se uită la ea când se băgă în pat.

Ea se uită în altă parte. Se încordă şi îşi îndreptă privirea spre tavan. Patul era suficient de mare încât să nu se atingă. Dar era foarte conştientă de prezenţa lui. Niciodată nu mai împărţise un pat cu cineva de când crescuse, mai ales cu un bărbat.

Gideon stinse lumânarea.

Îi auzea respiraţia, liniştită şi profundă, şi realiză că îi simte mirosul. Nu era un miros neplăcut, mirosea ca un bărbat. Un bărbat care se afla în patul ei.

Sfârcurile i se întăriră şi îngheţă. Se temea că îşi poate da seama. Că va lua asta ca pe o invitaţie.

Într-un final, oboseala o cuprinse şi începu să adoarmă.

Auzi vocea lui ca prin vis.

— Noapte bună, soţie!

Capitolul 3

Gideon se trezi a doua zi în miros de bergamotă şi lângă un trup cald, lipit de al lui. Pentru o clipă îşi imagină că era din nou copil, lipit de fratele lui, într-un pat de undeva din St. Giles.

Dar salteaua era mult prea moale şi nimic nu mirosea a bergamotă în St. Giles.

În plus, Eddie murise de mai bine de douăzeci de ani.

Deschise ochii şi văzu lumina difuză care intra prin ferestrele goale.

Rămase întins în pat. Pat pe care îl cumpărase cu o zi înainte să plece după Messalina. Avea casa de la Whispers de câteva luni, dar nu simţise nevoie să adauge decât obiecte esenţiale de mobilier; venea acasă doar ca să mănânce şi să doarmă. Dar nu-şi putea aduce soţia într-o casă fără pat. Soţia lui…

Nu se putu abţine să nu zâmbească.

Contrar aşteptărilor, reuşise să se căsătorească cu Messalina. Era a lui.

Se ridică şi se aplecă să se uite la ea. Stătea ghemuită pe o parte, avea obrajii roşii, buzele întredeschise. Era dulce şi vulnerabilă. Îl făcea să-şi dorească să se întindă lângă ea şi să se culce la loc. Poate chiar să o ia în braţe.

Gideon se încruntă. Şi apoi ea ar fi ţipat şi l-ar fi acuzat că o atacă.

Dădu din cap. Niciodată nu dormea până târziu.

Gideon se ridică. Nu reuşise să plece din St. Giles stând degeaba şi bucurându-se de ce are. Rămăsese concentrat pe ceea ce putea obţine.

Cu asta în minte, deschise cufărul vechi. Scoase o haină, se îmbrăcă şi ieşi din cameră fără să se uite în urmă.

Merse cu paşi repezi pe hol, spre camera de la capătul lui. Deschise uşa şi îl văzu pe Keys căscând larg, aşezat la un birou.

— Neaţa, şefule, mormăi Keys.

Avea pleoapele pe jumătate închise şi părul dat într-o parte. În toţi anii în care muncise pentru Gideon, Keys nu se obişnuise să se trezească devreme.

— Bună dimineaţa, răspunse Gideon şi îşi dădu jos haina.

Pe dulap se aflau un castron cu apă caldă şi o cârpă. Gideon se clăti pe faţă, înainte să se întindă după săpun şi brici.

— Ce noutăţi ai? întrebă când începu să se bărbierească.

Keys se abţinu să nu caşte. Îşi turnă o cană de ceai în timp ce îşi consultă carneţelul.

— Pea spune că încă nu-şi poate da seama ce vrea bătrânul să faci în schimb pentru nepoata lui. Băieţii lui au întrebat pe toată lumea, dar dacă ştie cineva ceva, nu vorbeşte.

Gideon îşi ridică bărbia ca să se clătească.

— Bătrânul nu spune nimănui, dar sunt sigur că e ceva murdar.

Keys mârâi, deşi nu-şi dădu seama dacă o făcea pentru că era de acord cu el sau pentru că ceaiul era prea fierbinte.

— Îl pun pe Pea să mai investigheze?

— Nu. Nu are rost. Mă întâlnesc cu bătrânul astăzi.

Gideon se strâmbă. Nu-i plăcea să se ducă la întâlniri fără nicio informaţie, dar nu avea ce face. Ducele refuzase să-i spună care este sarcina lui înainte de nuntă.

— Poate că ducele vrea să rămâi la dispoziţia lui,

spuse Keys. Eşti singurul care nu se sperie când face o criză.

— N-am nici o îndoială că asta vrea, spuse Gideon cu amărăciune. Bătrânului nu-i place să-i scape nimeni şi nimic printre degete, mai ales cineva care nu i se supune, dar e foarte încântat de târguiala noastră. Presimt că vrea să fac ceva anume.

Keys părea îngrijorat, dar dădu pagina carneţelului fără să mai spună ceva.

— Oamenii noştri spun că lordul Bancroft a jucat mult aseară şi a pierdut aproape tot. A împrumutat aproape două sute de lire. Vor să ştie dacă îi mai dau bani sau nu.

— Să-i dea, decise Gideon.

Vicontele Bancroft era o persoană importantă în Camera Lorzilor. Gideon nu ştia exact cum se putea folosi de asta, dar ştia că e o idee bună ca un membru al Parlamentului să-i fie dator.

Keys încuviinţă din cap şi scrise ceva în carneţel.

— Domnul Blackwell spune că vrea să-ţi vorbească cât de curând se poate.

Gideon îl întâlnise pe William Blackwell cu câţiva ani în urmă într-un salon de pariuri. Gideon se afla acolo din două motive... Primul, ca să obţină informaţii pentru duce. Al doilea, ca să se ocupe de mica lui afacere: să strângă banii cămătarilor şi să ia o parte din ei.

Cele două se potriveau foarte bine.

Dar Blackwell îl ajutase pe Gideon să ducă afacerea mai departe. Prin Blackwell, Gideon reuşise să cumpere o mină de cărbune în nordul Angliei. Cărbunele era foarte profitabil şi, recent, Gideon mai cumpărase o altă mină. Blackwell se ocupa de finanţele lui Gideon şi de minele de cărbune. Era, în lipsa unui alt cuvânt, partenerul lui de afaceri.

Gideon se încruntă.

— Vrea să vorbim despre registre?

Keys ridică din umeri.

— Vrea să discute doar cu tine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, oftă Gideon. Sigur

vrea să ne certăm în legătură cu minele din nou. E ca un catâr când îi intră ceva în cap. Spune-i că abia m-am căsătorit şi că sunt ocupat.

— Cum vrei tu, şefule.

— Altceva?

— Afacerile Excelenţei Sale. Ai plecat aproape o noapte întreagă şi lucrurile s-au pus în mişcare. Vrem să mai ştim ceva despre afacerile lui? Credeam că s-a terminat cu asta acum că te-ai căsătorit cu nepoata lui.

În teorie, acordul lui Gideon cu ducele presupunea o singură treabă. Dar era mai bine să fie prevăzător.

— Ar fi mai bine să stăm cu ochii pe el. Gideon se clăti pe faţă şi luă cârpa ca să se şteargă. Hai să mergem la Scratch Coffeehouse să mâncăm. Îmi dai detaliile acolo.

— Şi domnişoara Greycourt? întrebă Keys.

Gideon ridică o sprânceană.

— Vrei să spui, doamna Hawthorne.

Keys tresări.

— Cum spui tu, şefule. Doamna Hawthorne.

— Cei cu ea?

— Păi… Keys avea o expresie ciudată. Nu vrei să stai aici până se trezeşte? Adică, spuse el înroşindu-se, după noaptea nunţii?

Gideon se opri şi se uită la el.

— Keys, nu te ştiam aşa romantic.

Keys deschise gura.

— Nu, spuse Gideon, dând din cap. Sunt sigur că doamna Hawthorne are nevoie de o zi de linişte. Spune-i lui Reggie să stea cu ochii pe ea.

Vorbi pe un ton mai aspru decât era nevoie, iar asta îl făcu să se oprească.

Pentru o clipă îşi aminti chipul dulce al Messalinei în dimineaţa aceea şi se întrebă dacă nu ar trebui să rămână. Nu. Messalina nu ar fi încântată de prezenţa lui. Îi explicase asta foarte clar noaptea trecută.

Avea treabă de făcut. Un drum anevoios pentru a obţine ceea ce voia. Nici măcar pentru Messalina nu merita să se abată de la drumul acela.

Hotărât, Gideon deschise uşa şi de cealaltă parte îl văzu pe Pea, cu o expresie îngrijorată. Ţinea de mână un băiat mai tânăr.

— Şefule, trebuie să-ţi spun ceva.

*

Messalina se trezi mult prea devreme, lucru confirmat de absenţa lui Barlett şi a focului stins. Se întinse pe sub aşternuturi.

Apoi îşi aminti…

Se întoarse cât de încet putu, dar nu avea de ce. Partea de pat a lui Hawthorne era goală. Rece. Singurul semn că dormise alături de ea era urma de pe pernă.

Messalina oftă.

Era fericită că nu trebuia să dea ochii cu soţul ei. Dar ar fi vrut să-i spună că nu-l doreşte. Faptul că evitase asta o deranja.

Se uită prin cameră, pierdută. Plănuia să plece îndată ce îşi primea partea de zestre, dar ce putea face în luna care urma? Să transforme casa într-un loc mai primitor? Să le scrie prietenilor?

Nimic nu o încânta.

Ar fi trebuit să mai doarmă, dar era trează şi nu se simţea obosită. Dacă Gideon se întorcea? Gândul acesta o făcu să se ridice şi să-şi caute ceva de îmbrăcat.

Când uşa se deschise, inima începu să-i bată cu putere.

Barlett intră în cameră, ţinând în mână o tavă pe care se aflau un ceainic, un borcan cu zahăr, filtrul şi o felie de pâine cu unt.

— V-aţi trezit deja.

Închise uşa şi aşeză tava pe măsuţă.

— Eşti minunată, Barlett, spuse Messalina şi se aşeză, îşi turnă o ceaşcă şi strâmbă din nas când gustă ceaiul. Avea gust de uscături, dar măcar era cald.

— Mulţumesc, doamnă, spuse Barlett şi îngenunche lângă şemineu.

Messalina îngheţă.

— Ce Dumnezeului faci?

— Curăţ cenuşa, spuse Barlett, hotărâtă.

— Dar asta nu e treaba ta.

— Este astăzi, spuse ea, mânuind o perie. Nu există servitori aici.

— Deloc? se încruntă Messalina, îngrijorată.

Barlett dădu din cap.

— Doar o tânără spălătoreasă la bucătărie, doamnă. I-a fost prea frică să urce în camera dumneavoastră.

Dumnezeule! Trebuia să angajeze imediat servitoare. Barlett avea deja suficientă treabă.

— Dar avem bucătăreasă?

Messalina flutură felia de pâine.

— Da, avem, confirmă Barlett. Dar nu există majordom, slujitoare, nici măcar un lacheu.

— Asta chiar e o problemă.

Messalina mai luă o gură din ceaiul oribil şi aproape îl vărsă când auzi un ţipăt.

— Dumnezeule! exclamă Barlett şi se uită la Messalina.

Nu se înţelegea nimic. Messalina îşi aşeză cu grijă ceaşca pe masă.

— Ce...?

Încă un ţipăt, de data aceasta mai zgomotos şi urmat de agitaţie. Messalina se ridică şi se grăbi spre uşă. Holul era gol, dar auzi plânsete de undeva din dreapta. Îşi ridică fustele şi fugi în direcţia aceea. Plânsetele păreau să aparţină unui copil.

Aproape de capătul holului o uşă era deschisă, iar ea se grăbi înăuntru. Apoi se opri brusc. Hawthorne se uita urât la un băieţel care plângea. Băieţelul nu părea să aibă mai mult de opt ani.

— Ce naiba faci? întrebă Messalina.

Hawthorne se uită la ea.

— Nu e treaba ta.

Messalina tresări, de parcă ar fi pălmuit-o. Se uită la băieţel. Chipul lui era roşu şi plin de lacrimi. Părul şaten îi

ajungea până la urechi. Purta o pereche de pantaloni rupţi, încălţări care erau prea mari pentru el şi o cămaşă care fusese cândva albă.

Simţi cum o cuprinde furia.

— Cred că e problema mea dacă vrei să chinui un copil.

— Nu, nu e.

Hawthorne îi întoarse spatele, de parcă nu mai aveau nimic de discutat.

— Sam. Ţi-ai învăţat lecţia?

Messalina realiză că mai erau şi alte persoane în cameră. Angajatul lui Gideon, Keys, stătea într-o parte şi privea totul cu atenţie. Un alt băiat stătea rezemat de perete, părând plictisit, iar Barlett era lângă ea.

— D... da, şefule, şopti Sam. Îşi îndreptă umerii. Nu o să se mai întâmple.

— Ce? îl întrebă Hawthorne, sever.

Sam înghiţi.

— Nu o să mai fur de la tine, şefule.

— Doar de la mine? mârâi Hawthorne. Nu e suficient.

Messalina se încruntă.

— Hawthorne.

Nimeni nu o băgă în seamă.

— De la nimeni, spuse Sam repede, panicat. Nu o să mai fur de la nimeni!

— Jură, îi ceru Gideon.

— Jur! spuse Sam. Pe... pe mama.

— Mama ta e moartă, spuse celălalt băiat.

Sam scânci.

— Vreau să spun, pe mormântul mamei mele.

Inima Messalinei tresări. Cum putea cineva să audă asta şi să nu fie mişcat.

Dar Hawthorne se uită la băiat cu o expresie înspăimântătoare.

— Jură pe viaţa ta. Căci dacă te mai prind că furi de la mine, viaţa ta nu va mai avea nicio valoare.

— Jur pe viaţa mea, şopti Sam.

Messalina rămase fără cuvinte. Ce fel de bărbat

ameninţa un copil?

Gideon se uită la celălalt băiat.

— Ia-l din faţa şi din casa mea, Pea.

— Da, şefule, spuse Pea. Haide.

Îl trase pe Sam, care încă plângea, afară din cameră.

Messalina izbucni.

— Nu am văzut niciodată ceva mai revoltător.

Gideon se opri şi îi făcu semn lui Keys. Acesta dădu din cap şi ieşi pe uşă, alături de Barlett. Închise uşa în urma lor.

Rămaseră singuri.

— Tu, stimată soţie, eşti protejată.

— Ce vrea să însemne asta? ceru ea.

Se întoarse şi se uită direct la ea, furia încă licărind în privirea lui.

— Eşti aristocrată.

Nu se simţea… jignită.

— Eşti o javră.

Gideon se opri, cu ochii mai întunecaţi ca niciodată, şi se apropie de ea.

— Nu mulţi bărbaţi mi-au spus asta şi au mai trăit după aceea.

Pentru o clipă rămase înţepenită sub privirea lui, precum prada în faţa unui lup.

Respiră tremurat.

Dispoziţia lui se schimbă atât de brusc.

Nu avea să se teamă de el.

— Atunci, spuse chinuindu-se să vorbească fără să tremure, e bine că sunt femeie.

Zări un zâmbet pe chipul lui înainte să se întoarcă şi să caute prin nişte hârtii de pe birou.

Nu o mai băgă în seamă.

Dar nu era o puştoaică pe care să o dea la o parte. Îşi ţuguie buzele.

— Ce ţi-a furat băieţelul acela.

— Un sfeşnic din alamă.

— Şi pentru asta l-ai ameninţat cu moartea şi l-ai alungat? îl întrebă, uimită.

— Sam a comis un delict, spuse printre dinţi.

— E un băieţel!

— Nu ştii despre ce vorbeşti, spuse el atât de încet încât simţi un fior pe şira spinării. Am încheiat discuţia.

— Ba nu, se răsti Messalina. Nu voi locui cu un bărbat care se poartă aşa cu un copil.

— Nu o să locuieşti cu mine? Gideon ridică privirea întunecată. Ţi-ai dat cuvântul, doamnă. Chiar vrei să te lupţi cu mine?

Messalina trase aer în piept şi se calmă. O lună. Atât trebuia să suporte înainte să-l părăsească.

— Nu. Dar comportamentul tău…

— Doar pentru că tu nu înţelegi, nu înseamnă că trebuie să judeci. Se apropie de ea. Vei respecta termenii înţelegerii noastre?

Messalina respira greu, inima îi bătea cu putere, de ură sau… altă emoţie.

— Nu ai…

— Messalina. O apucă de bărbie şi se apropie de parcă ar fi vrut să o sărute. Te vei ţine de cuvânt?

Nu se temea de el. Nu se temea.

— Da.

Îşi smulse bărbia din mâna lui.

Rămaseră aşa pentru o clipă, privindu-se în ochi.

El întinse mâna şi îi aranjă o şuviţă după ureche. Fu un gest aproape tandru.

— Mulţumesc.

Îşi întredeschise buzele şi se uită la el.

Gideon îşi coborî mâna şi făcu o plecăciune brusc.

— Am o întâlnire. Voi veni să luăm cina împreună.

O mai privi o dată pătrunzător înainte să plece.

Umerii i se relaxară când tensiunea se evaporă. Dumnezeule! Cum avea să stea cu el la masă? Să vorbească de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

Şi apoi realiză: într-o lună va trebui să facă mai mult decât să vorbească cu el.

Va trebui să se culce cu el.

*

Treizeci de minute mai târziu, Gideon urcă treptele Casei Windemere.

Pe drum încoace nu-şi putuse scoate din cap chipul Messalinei. Expresia şocata şi dezgustată de pe chipul ei. Nu ar fi trebuit să-l deranjeze. Nu vrusese priviri blânde până atunci. Nu avusese nevoie de ele. Nu avusese nevoie decât de isteţime şi viclenie. Dar expresia de pe chipul ei îl deranja.

Scutură din cap şi bătu la uşă. După un minut, majordomul, un bărbat pe nume Johnson care fusese martor la căsătoria lui cu Messalina, deschise uşa. Bărbatul îl privi lung. Gideon nu se putu aţine să nu zâmbească. Ştia la ce se gândea majordomul; în toţi anii de când lucra pentru duce folosise întotdeauna intrarea servitorilor.

Johnson se dădu la o parte, cu manierele unui servitor de rang înalt. Gideon îi dădu pălăria lacheului său şi îl urmă pe scări şi pe un hol îngust.

Johnson bătu la o uşă şi o deschise.

— Domnul Hawthorne, Excelenţă.

Windemere ridică privirea de la farfuria cu peşte afumat, şuncă şi ouă, iar apoi făcu un semn cu cuţitul.

— Pleacă.

Majordomul închise uşor uşa.

Windemere se rezemă pe scaun.

— Crezi că mi-ai făcut-o, nu? Ai luat-o pe nepoata mea.

Gideon nu clipi.

— Nu, Excelenţă. Soţia mea era nerăbdătoare să-şi vadă noua casa. Îmi pare rău că din cauza entuziasmului ei am uitat să ne luăm la revedere, adăugă el, fermecător.

Ducele mormăi şi reveni la farfuria cu mâncare.

Gideon se întrebă de câte ori stătuse în aceeaşi poziţie în faţa ducelui, aşteptând ordine, uitându-se cum mănâncă. De o sută de ori? De două sute de ori?

Mai mult decât ar fi trebuit.

— Deci? mormăi ducele, de parcă Gideon era cel care

pornise conversaţia.

— Voiam să discutăm despre înţelegerea noastră.

— Eşti nerăbdător să obţii zestrea, nu-i aşa?

Bineînţeles că era. Avea nevoie de banii aceia ca să-şi facă intrarea în societate. Încuviinţă din cap.

Ducele mânca şi restul peştelui.

Gideon nu arătă cât era de nerăbdător. Asta doar l-ar fi mulţumit.

Windemere se ridică şi se duse către biroul înalt de lângă perete. Scoase o cheie de pe lanţul ceasului şi descuie biroul, de unde scoase un document.

— Jumătate din bani vor fi puşi într-un cont separat. Îi vei primi când îţi vei termina treaba. Până atunci toţi banii rămân la mine.

Puse documentul pe masa pe care mâncase. Gideon îl ridică fără să-l citească. Se aştepta la asta, dar tot îl înfuria.

Se uită de la document la duce şi miji ochii.

— Din ce voi trăi până atunci? Cum o voi întreţine pe nepoata dumneavoastră?

Ducele se aşeză la loc şi îşi împreună palmele pe burtă.

— Ştiu că ai ceva bani strânşi. O să te descurci.

Avea dreptate, dar asta nu-l mulţumea pe Gideon. Ducele îi dăduse de înţeles că va primi o parte din zestre imediat după nuntă.

Gideon îi promisese Messalinei banii într-o lună. Trebuia să termine treaba până atunci.

Gideon inspiră adânc ca să se calmeze.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, Excelenţă?

Rânjetul ducelui îi dădu o stare de nelinişte.

— Vreau să-l omori pe moştenitorul meu, Julian Greycourt.

Capitolul 4

În după-amiaza aceea, Messalina se afla în biblioteca imensă a Casei Whispers, încercând să nu pară pe atât de indignată pe cât era.

Rafturile din stejar care decorau pereţii până la tavan erau goale.

— Cum poate o bibliotecă să fie bibliotecă fără cărţi?

Reggie, ghidul ei, ridica din umeri.

— Şefului nu-i trebuie cărţi.

— Bineînţeles că nu, spuse Messalina cu amărăciune. Nu e numai un bătăuş de copii, ci şi un needucat.

Reggie era un bărbat masiv, cu sprâncene şi buze groase. În ciuda înfăţişării lui, era destul de vesel. Acum însă se încruntă.

— Doamnă?

Barlett ridică ochii din carneţelul unde avea o listă cu lucruri de care trebuia să se ocupe.

— Domnul Hawthorne a disciplinat un băieţel în această dimineaţă. Cred că îl cheamă Sam?

— Ah, da. Sam este unul din băieţii lui Pea. De ce îl dojenea şeful?

— Furt, spuse Barlett.

Reggie tresări.

— Şeful e foarte strict când vine vorba de asta.

— Bineînţeles că e.

Ştia cine e Hawthorne. De ce era atât de indignată de cruzimea lui? Chiar credea că e mai mult decât un sălbatic? Îşi aminti atingerea lui când îi dăduse părul după ureche. Cum era posibil ca acelaşi bărbat să fi terorizat un copil cu câteva minute înainte? Încă avea în cap imaginea lui Sam, cu umerii încovoiaţi. Încercând să pară curajos, deşi era doar un băieţel. Dacă ar fi putut să-l ajute cumva.

Nu. Trebuia să se ţină de plan şi să fugă. Ceea ce îi aduse aminte.

Se uită la Barlett.

— Lasă-mă să mă uit puţin pe notiţele tale.

Servitoarea îi dădu carneţelul.

Messalina se uită peste listă, fără să fie cu adevărat atentă, apoi dădu din cap.

— E foarte bine. Lasă-mă să scriu câteva cărţi pe care aş vrea să le aduc aici. Scoase creionul şi scrise în josul listei: „Ai reuşit să trimiţi scrisoarea?”

Îi dădu carneţelul înapoi, zâmbind.

Servitoarea se uită la carneţel şi încuviinţă din cap.

— Foarte bună sugestie, doamnă. Chiar astăzi am trimis un băiat să întrebe de una din cărţile dumneavoastră preferate: *The Gloom of Harlowe Hall.*

— Serios?

Messalina ridică o sprânceană la titlul inventat.

— Da, spuse Barlett, hotărâtă.

Messalina zâmbi.

— Abia aştept să se întoarcă. Dar înainte aş vrea să termin turul casei.

— Da, doamnă, spuse Reggie. Pe aici.

Le conduse pe un coridor din capătul scărilor şi pe un hol, spre o altă cameră. Reggie deschise uşa şi spuse mândru:

— Camera de muzică.

Messalina intră şi se uită în jur. Era o cameră micuţă, pictată în culoarea lavandei, dar înăuntru nu se afla decât un scaun. Se întoarse către Reggie.

— De ce se numeşte Camera de muzică? întrebă cu precauţie.

Reggie păru surprins.

— Pentru că aici se cântă muzica.

— Şi totuşi… Messalina indică încăperea şi oftă. Spune-mi, de cât timp locuieşte domnul Hawthorne în Casa Whispers?

Reggie se încruntă din nou, uitându-se la tavan în căutarea unui răspuns.

— Cam acum cinci luni? Da, aşa e, a primit-o în schimbul datoriei lordului Spinnet. Îi zâmbi fericit. Spinnet nu a vrut să renunţe la casă până când şeful nu l-a ameninţat că îi rupe nasul şi… Reggie păru să-şi dea seama de ceea ce spunea şi se opri. În fine… şeful locuieşte aici de cinci luni, doamnă.

Messalina strâmbă din nas.

— Bineînţeles. Şeful tău apelează mereu la violenţă ca să obţină ce vrea?

Reggie îşi înclină capul.

— Uneori. Când lucrează pentru duce sau când colectează datorii.

— E cămătar? întrebă pe un ton cât mai neutru. Era evident că Reggie îi era loial lui Hawthorne.

— Asta e doar o parte din ce face, spuse în timp ce coborau scările. Dar nu numai.

— Ce altceva mai face? întrebă, fără să-şi poată stăpâni curiozitatea.

— Are o afacere acum, spuse Reggie cu mândrie. Îi lasă pe ceilalţi să facă munca grea când e nevoie.

— Serios? Îi venea greu să creadă că Hawthorne nu mai face munca grea. Ce afacere?

— Ceva în nord, răspunse Reggie, vag. Nu am treabă cu asta.

— Şi atunci ce faci pentru soţul meu.

Reggie îi zâmbi binevoitor.

— Orice are nevoie.

Messalina oftă. Era clar că nu o să obţină răspunsuri concrete de la Reggie.

— Mă tem că am pierdut din vedere obiectivul nostru. Astea au fost toate camerele.

Bărbatul căzu pe gânduri.

— Mai sunt ultimul etaj, podul şi camerele servitorilor şi cel de jos cu bucătăriile şi camerele de depozitare, dar bănuiesc că nu sunteţi interesată de ele.

Messalina şi-ar fi dorit să nu fie. Se uită la Barlett. Servitoarea părea spăşită.

— E mai bine să vedeţi cu ochii dumneavoastră, doamnă.

— Cred că da, dacă vrem să avem parte de o masă decentă, murmură Messalina. La prânz mâncaseră tot pâine cu unt şi băuseră acelaşi ceai oribil. Foarte bine. Reggie, ne conduci?

Trecură printr-un coridor spre spatele casei, unde se aflau bucătăriile. Messalina se încruntă în faţa unei uşi pe care nu-şi amintea să o fi văzut înainte. Ce cameră e asta?

Întinse mâna spre mâner, dar cineva o opri.

— Nu.

Cuvintele se auziră din spatele ei, iar Messalina se întoarse şi dădu de ochii diabolici ai lui Hawthorne.

Inima începu să-i bată nebuneşte când îl zări. Cum se strecurase în spatele lor pe coridor?

— E camera mea, spuse soţul ei. Nu ai voie să intri acolo.

Messalina înţepeni, rănită de tonul lui aspru.

— Dacă asta vrei.

— Da. Îl privi pe Reggie ostil, iar acesta începu să dea din picioare de parcă ar fi fost prins în flagrant. Mă mir că Reggie te-a adus aici; ar trebui să te păzească, nu să fie ghidul tău.

Reggie se înroşi.

— Nu se va mai întâmpla, şefule.

— Nu, nu se va mai întâmpla, răspunse Hawthorne. Pleacă. Dădu din cap spre Barlett. Şi tu.

Barlett făcu o plecăciune şi îi dădu carneţelul Messalinei înainte şi plece.

Messalina aşteptă ca cei doi servitori să plece.

— Ai de gând să mă ţii închisă pentru totdeauna? îl întrebă.

— Închisă? Despre ce vorbeşti? spuse cu sprâncenele ridicate şi o luă de braţ.

— L-ai pus pe Reggie să mă păzească, spuse ea.

Gideon dădu din cap şi o conduse înapoi pe hol.

— Reggie nu e aici ca să te împiedice să pleci de la Whispers. E aici ca să te protejeze.

Messalina îi permise să o ducă spre scările principale.

— De cine?

— În primul rând, de unchiul tău, îi răspunse când urcară.

Messalina se uită la el. Zări un rânjet pe chipul lui.

— Unchiul meu m-a obligat să mă căsătoresc, spuse ea încet. Ce ar putea să-mi mai facă?

— Nu am nici cea mai vagă idee, spuse Hawthorne sumbru. Şi tocmai asta mă îngrijorează. Acum eşti soţia mea. Nu-i voi permite să-ţi facă rău.

Messalina îl privi surprinsă.

— Nu-l placi.

— Am lucrat pentru el mai bine de zece ani. Îi aruncă o privire ironică. Chiar crezi că l-am plăcut vreodată?

— Nu, spuse ea, gândindu-se la asta. Dar ai rămas lângă el.

Se opri în mijlocul holului şi o privi cu milă.

— Nu e uşor să renunţi să lucrezi pentru cei puternici şi bogaţi.

Messalina îşi ridică bărbia.

— Nu te consideri puternic?

Rânjetul lui apăru instant şi păru periculos când se apropie de ea.

— Să nu ai nicio îndoială că pot să fac orice bărbat să moară de frică, dar nu e acelaşi lucru cu unchiul tău care manipulează Parlamentul, nu-i aşa?

Messalina îşi ţuguie buzele.

— Nu. Ai dreptate.

Gideon ridică din sprâncene, surprins că era de acord cu el. O analiză atent.

— Să nu uiţi, îi spuse încet. Indiferent de puterea ducelui, o să am grijă de tine. Eşti… importantă pentru mine.

Inima îi tresări şi îşi întredeschise buzele. Apoi îşi reveni.

— Vrei să spui că banii mei sunt importanţi pentru tine.

— Nu. Vreau să spun că tu… îi atinse bărbia, privind-o cu atenţie. Nu mă pot abţine să nu te privesc. Curajul tău, mândria ta, dorinţa pe care o văd uneori în ochii tăi. Nările i se dilatară, de parcă ar fi adulmecat-o. Felul în care râzi, cu poftă. Din toată inima. Oricât aş încerca, privirea mea mereu te găseşte. Doar pe tine.

Messalina rămase fără aer. Cuvintele lui păreau să vină din adâncul sufletului. Mintea îi era goală. Era un om periculos. Periculos şi rău.

Dar tot simţea atracţia.

— Minţi, şopti ea disperată.

— Nu mint.

Messalina închise ochii ca să nu-i mai vadă buzele, sprâncenele şi ochii aceia negri. Dar nu putu să-i blocheze vocea, joasă şi răguşită.

— Messalina.

— Nu, deschise ochii. Am stabilit că vom aştepta până…

— Să ajungem în pat, o întrerupse el. Nu vorbeam despre asta, oftă. Haide. Să luăm cina.

Messalina dădu din cap. Ideea de a fi separaţi de o masă i se părea extrem de bună.

Gideon făcu o plecăciune şi îi arătă sala de luat masa. Înăuntru, lângă şemineu, se afla o masă cu mai multe feluri de mâncare.

Se opri.

— De unde au apărut toate astea?

— Dintr-un loc incredibil, murmură el când îi trase scaunul. Se numeşte bucătărie.

Messalina se aşeză, conştientă că era încă în spatele ei. Ar fi putut să jure că i-a simţit respiraţia pentru o clipă. Tremură.

Dar Gideon deja se aşeza în stânga ei. Ia capătul mesei. Messalina aşează cu grijă carneţelul pe masă.

— Chiar ai un bucătar.

— Hmm. Tăie una din plăcinte. Da.

Messalina pufni.

— Un bucătar pare ceva atât de comun.

— Da? o privi ironic. L-am angajat pentru tine.

— Ah, se înroşi. Când?

— Înainte să vin în nord, după tine. Puse o farfurie în faţa ei. Era plină cu o plăcintă îmbietoare. M-am pregătit pentru când aveai să devii soţia mea.

Faptul că făcuse toate astea când ea era încă la o petrecere, fără să ştie ce o aştepta, era un lucru tulburător, înghiţi şi căută alt subiect de discuţie.

— *Deja* începusem să mă întreb dacă bucătarul tău ştie să gătească.

— De ce? întrebă Hawthorne. Turnând vin.

— Pentru că am mâncat toată ziua pâine cu unt.

— Poftim?

Hawthorne se uită la ea. Încruntat. Oare era pe cale să-i provoace probleme bucătarului? Nu voia asta.

— Pâine, unt şi ceai, spuse cu grijă.

— Voi vorbi cu bucătarul, spuse el. A lucrat într-o tavernă înainte să-l angajez. Mă îndoiesc că a mai gătit micul dejun sau prânzul pentru o doamnă înainte.

— De ce nu ai angajat un bucătar pregătit? Cu siguranţă ar fi fost mai priceput decât un hangiu.

Gideon se uită la ea când îi întinse paharul cu vin.

— Mai uşor, da. Dar cred ca hangiul meu va învăţa destule cu timpul. În plus, un bucătar priceput ar fi fost mai scump.

— Chiar şi cu zestrea mea? îl întrebă cu emfază.

— Voi folosi zestrea ta pentru lucruri mai importante, îi răspunse, după ce ezită preţ de câteva momente.

Iar el voia să se integreze în societatea londoneză, se gândi ea. Oare ştia că pentru a primi invitaţii trebuia să-i invite şi el la rândul său?

Dar de ce ar face asta? Poate că Hawthorne avea de-a face cu aristocraţii, dar nu era unul dintre ei. Niciodată nu se învârtise în aceleaşi cercuri. Încerca să ajungă pe un teritoriu nou fără să ştie nimic despre el. I se părea ciudat că un om atât de capabil, atât de sigur pe el însuşi, avea o slăbiciune.

Privi cum înfipse furculiţa în bucata de plăcintă din farfurie. Avea mâini puternice, cu degete lungi. Şi competente, de parcă ar fi fost priceput la tot ce îşi propunea să facă.

Oare avea să fie la fel priceput în pat?

Inspiră adânc şi se uită în altă parte.

Fără îndoială era obişnuit să obţină tot ce îşi dorea. Messalina luă o gură de vin ca să-şi ascundă zâmbetul. Aproape că îşi dorea să mai fie aici când Gideon realiză ce greşeală făcuse.

Hawthorne înghiţi o bucată de plăcintă.

— Sper că ai avut o zi plăcută?

Se jucau de-a familia fericită?

— Plăcută, dar puţin plictisitoare. Oare era cazul să-l întrebe despre biblioteca goală? Dar dacă nu era interesat de un bucătar priceput, sigur cărţile i s-ar fi părut şi mai puţin importante. Şi tu? Ce ai făcut?

— M-am întâlnit cu unchiul tău, răspunse monoton.

Şi simţi cum faţada cuplului fericit dispare.

— Ah, răspunse, mulţumită că în vocea ei nu se citea amărăciunea. Slujba misterioasă pe care trebuie să o faci pentru el.

Gideon sorbi şi o privi peste marginea paharului.

— Da.

Messalina îşi înclină capul.

— Nu-mi dai niciun indiciu despre ce e vorba?

Ochii lui străluceau în lumina lumânărilor ca ai unui diavol.

— Curiozitatea poate fi periculoasă.

*

Gideon văzu cum Messalina se încordează şi înjura. Trebuia să îşi seducă soţia, nu să o îndepărteze.

Dar gândul că Messalina ar putea afla ce sarcină îi dăduse ducele îi provoca fiori. Se îndoia că l-ar fi putut ierta vreodată dacă îi omora fratele. Era evident că nu se căsătoriseră din dragoste dar ideea că Messalina l-ar putea urî pentru tot restul vieţii i se părea îngrozitoare.

Ceea ce însemna că trebuia să aibă grijă ca ea să nu afle de planurile pe care le avea pentru a-i omorî fratele. Îi dăduse lui Pea numele mai multor aristocraţi şi îi ceruse să afle locurile în care se întâlneau. Numele lui Greycourt era inclus pe acea listă, menit să ascundă adevăratele interese ale lui Gideon.

Se simţi scârbit de ceea ce era pe cale să facă.

— Am aranjat ca restul lucrurilor tale să fie aduse aici.

— Mulţumesc, îi răspunse Messalina cu o amabilitate suspicioasă. Unde vrei să le pun?

Gideon ridică din sprâncene.

— Cum adică? Mă gândeam la dormitorul nostru.

Oftă, de parcă ar fi fost o mare povară.

— Pentru asta aş avea nevoie de dulapuri, sertare, etc. Că veni vorba, am observat că majoritatea camerelor sunt foarte puţin mobilate. Se uită în cameră, unde se aflau doar masa şi scaunele. Sau vrei să-mi pun hainele pe podea.

Era pe punctul de a-i spune să facă asta, doar ca să-i vadă reacţia, dar se abţinu.

— Ştii că majoritatea oamenilor din Londra au doar un rând de haine?

— Da, ştiu, spuse, înroşindu-se. Crezi că dacă îmi rup hainele îi voi ajuta pe oamenii aceia?

— Să le rupi, nu, spuse printre dinţi. Am vrut doar să spun…

— În plus, adăugă ea, nu mai eşti sărac, ca majoritatea oamenilor din Londra.

Îşi puse jos paharul şi se uită la ea.

— Ce vrei să spui?

— Că nu mai locuieşti în Whitechapel sau oriunde te-ai născut

— St. Giles, o întrerupse el brusc.

— St. Giles? Deci zvonurile sunt adevărate? Făcu ochii mari de curiozitate, de parcă Seven Dials era un loc necunoscut. E adevărat că luai parte la lupte cu cuţitul.

— Da, zâmbi. Mă luptam la pieptul gol. Uneori veneau şi femei să vadă luptele.

— Hm.

Îşi reveni.

— Erai pe cale să-mi explici ce vrei să spui?

— Ştiu că mulţi oameni nu au haine, încălţări sau mâncare, spuse încet. Şi îmi pare rău pentru ei. Dar tu ai de muncă şi ai destui bani de la unchiul meu încât să-ţi permiţi asta, arătă cu mâna spre casă, iar acum te-ai căsătorit cu mine sau, mai bine zis, cu zestrea mea. Eşti bogat.

Spuse asta cu o încântare care părea să arate că îl lovise în orgoliu.

Nu avea zestrea ei, dar Messalina avea dreptate într-o privinţă. Era bogat. Gideon se rezemă de scaun şi o privi pe

sub gene. Se uită la părul ei brunet, perfect pieptănat, la decolteul ei, iar apoi în ochii ei gri.

Messalina îşi înclină capul întrebător.

— Poate că am zestrea ta, sau urma să o aibă, dar m-am căsătorit cu tine şi cu tine mă voi culca, nu cu averea ta.

Messalina se înroşi şi îşi muşcă buza. Părea ruşinată, un cuvânt pe care nu l-ar fi folosit să o descrie, dar extrem de atrăgătoare.

O lună, îşi reaminti şi îşi schimbă poziţia ca să-şi aranjeze umflătura din pantaloni.

— Nu, dar o poţi cheltui.

Îşi îndepărtă privirea de la buzele ei umede şi încercă să-şi aducă aminte despre ce vorbea. Se încruntă.

— Poftim?

Messalina oftă, parcă încercând să-şi recapete răbdarea.

— Hawthorne, poate că ţie îţi place să locuieşti într-o cameră fără mobilă, fără cărţi şi fără suficienţi servitori, dar mie nu. Sora mea va veni să locuiască împreună cu noi şi nici măcar nu există un pat pentru ea.

Se aplecă spre ea, recăpătându-şi concentrarea.

— Poarte bine. Poţi cumpăra mobilă pentru camera Lucretiei şi tot ce ai nevoie pentru nenumăratele tale haine.

— Şi cărţi pentru biblioteca ta goală?

Dădu din cap.

— O risipă de bani.

— Bineînţeles *că* ai crede asta, mormăi ea.

Gideon inspiră şi expiră.

— Messalina.

Făcu ochii mari când se uită *la el.*

— Nu vrei să mă provoci, îi spuse încet. Nu sunt un aristocrat, nu ştiu să joc educat.

— Scuză-mă. Îşi drese glasul. Dacă îmi spui cât pot cheltui, mâine voi lua o trăsură…

— Nu, spuse mai fericit decât era cazul. Nu vei pleca singură la cumpărături.

Messalina miji ochii.

— Bineînţeles, Barlett va veni cu mine…

— Dacă trebuie, dar nu cred că va fi nevoie. Luă o gură din plăcintă şi încercă să nu zâmbească. Voi merge eu cu tine.

— Îţi impui prezenţa în călătoria mea la cumpărături, spuse ea sec.

— O soţie devotată ar trebui să folosească acest cuvânt la adresa soţului ei?

— Credeam că am căzut de acord cu „fericită”, izbucni ea.

Gideon zâmbi.

— Aş fi încântat să-mi însoţesc fericita soţie la cumpărături în cazul acesta. Îşi coborî vocea. Şi mă aştept să respecţi învoiala noastră de acum înainte.

Messalina părea să fi gustat dintr-o lămâie.

— Bineînţeles.

Gideon îşi mai puse o felie de plăcintă.

— Şi că tot veni vorba, am cumpărat bilete la teatru pentru mâine-seară.

Asta îi trezi interesul.

— La ce piesă?

— Nu ştiu.

Messalinei nu-i veni să creadă.

Privirea lui se îndreptă spre Duzele ei umede, calde şi primitoare.

— Ai cumpărat bilete la teatru şi nu te-a interesat ce piesă vezi?

— Vedem, sublinie el.

— Da, da, spuse ea nerăbdătoare.

— Piesa nu contează, spuse el. Scopul mersului la teatru este să fim văzuţi de aristocraţi. Nu asta faceţi voi?

— Noi, murmură ea.

— Presupun că asta fac majoritatea oamenilor. Îşi ţuguie buzele. Aşa vrei tu să te integrezi în societate?

— Vreau şi fac mai mult de atât, mârâi el. Vreau şi fiu acceptat ca un egal, să devin confident al ducilor şi al prinţeselor şi să găsesc persoane bogate dispuse să investească în afacerile mele.

— Dar…

Se uita la el de parei ar fi fost un câine care învăţa un truc nou.

Gideon goli paharul de vin şi îl trânti pe masă.

— De asta vom merge la teatru.

— Foarte bine. Rămase pe loc, încruntată, preţ de câteva minute. Apoi dădu din cap şi se ridică. Sunt obosită. Dacă nu te deranjează, aş vrea să mă duc în pat.

Gideon se uită cu subînţeles la mâncarea din farfurie.

— Nu mi-am terminat cina.

— Eu am terminat.

— Fă-mi pe plac.

Messalina se strâmbă.

— De ce aş face asta?

Gideon oftă. Era cea mai certăreaţă femeie.

— Am vrut să fie o surpriză, dar mi-ai *forţat* mâna. Strigă către uşă: Sam!

Uşa se deschise, iar Sam intră, ţinând în braţe un căţeluş.

Messalina se ridică brusc.

— Ce este asta? întrebă confuză, uitându-se când la băiat, când la căţel, cu ochii mari.

Gideon se ridică, se duse spre scaunul ei şi îi făcu semn lui Sam să se apropie.

— Ăsta, spuse el, luând animalul din braţele lui Sam şi punându-l în poala ei, este un căţel. Pentru tine.

*

Messalina se uită la câinele din poala ei. Era mic şi slab, un ogar italian, dacă nu se înşela. Era gri, cu excepţia liniei albe de pe nas, a gâtului şi a burţii. Dar nu avea eleganţa şi graţia unui ogar, ci nişte urechi mult prea mari pentru capul lui şi cei mai trişti ochi pe care-i văzuse.

Căţelul scânci.

Messalina îl privi cu asprime pe Hawthorne. Ştia că era metoda lui de a o înmuia.

— Încerci să-mi câştigi afecţiunea cu un căţel?

— Am crezut doar că o să-ţi placă. Zâmbi subtil. În plus, cred că eşti prea inteligentă să te pot câştiga cu un căţel.

— Ai dreptate.

Messalina ignoră blana moale, codiţa lungă, ochii trişti şi îi întinse căţelul lui Sam.

Sam o privi dezamăgit.

— Nu-l vreţi, doamnă?

Două perechi de ochi o priveau cu tristeţe.

— Nu, spuse Messalina brusc, lipsită de sinceritate.

— Dar, doamnă…

— Nu trebuie să o contrazici pe doamna Hawthorne, îi spuse Gideon.

Sam păru dezamăgit.

— Atunci, va trebui să plece, şefule? întrebă el, îmbrăţişând căţelul.

— Mă tem că da, spuse Hawthorne solemn. Doamna Hawthorne nu prea se răzgândeşte.

Messalina simţi un nod în gât. Nu era vorba că nu-i plăceau căţeii… sau copiii.

— Ăă… Îşi drese glasul şi spuse: Cred că am putea să-l păstrăm, măcar pentru o perioadă, să vedem cum se comportă.

Sam zâmbi radios.

Simţi o căldură interioară şi nu se putu abţine să nu zâmbească şi ea.

— Crezi că ai putea avea grijă de el pentru mine, Sam? Până mă hotărăsc dacă îl păstrez?

— Da, doamnă! exclamă băiatul înainte să se uite la Hawthorne cu ochii mari. Pot, şefule?

— Da. Dacă ai grijă de îndatoririle tale.

Le făcu semn să iasă.

Messalina se întoarse spre el.

— De unde ai luat căţelul?

Gideon ridică din sprâncene.

— În ziua nunţii noastre l-am rugat pe Reg să găsească un căţel potrivit pentru tine. Ceva ce i-ar plăcea unei doamne.

— A fost un gest frumos, spuse ea serioasă.

— Ăsta e un compliment, doamnă Hawthorne? Îi zâmbi larg.

Messalina realiză că atunci când zâmbea sincer era devastator. Slavă Domnului că asta se întâmpla rar.

— Tu ce crezi? îl întrebă dintr-un impuls.

Gideon o studie atent.

— Sincer, nu am încredere în complimente. Când mă insulţi eşti sinceră. Furia ţi se citeşte pe faţă, obrajii ţi se îmbujorează, ochii îţi strălucesc. Mă simt… provocat.

— Chiar aşa? spuse. Te asigur că nu am nicio intenţie să te provoc. Dar mi se pare că bărbaţii se entuziasmează uşor, indiferent de intenţiile unei femei.

— Nu. Mintea şi imaginaţia mea funcţionează perfect.

— Atunci poate ar fi cazul să-ţi laşi mintea şi imaginaţia să se odihnească, spuse scurt. Par extenuate.

Zâmbetul lui era misterios, dar la fel de provocator.

— Mă bucur atât de mult că nu ţi-am dăruit flori, bomboane sau bijuterii. Ar fi fost o insultă pentru tine.

— Dar un căţel nu este? izbucni ea. Cred că ar trebui să-l adaugi pe lista cadourilor inutile.

— Nu, spuse el încet. Nu când te-ai uitat la el cu atâta bucurie.

Messalina îşi muşcă buza şi ştiu că se înroşise. Ce putea să spună?

— Eu… eu…

Gideon se aplecă peste masă.

— Aş călători prin iadul din Siberia doar ca să văd privirea aceea din ochii tăi.

Messalina se uită la el, în timp ce sângele îi bubuia în urechi. Ştia că nu e sincer, că se joacă cu ea, dar cuvintele acelea…

Cum putea orice femeie să-i reziste?

— Messalina, şopti cu vocea răguşită.

Îşi îndepărtă privirea şi respiră, încercând să se calmeze.

— Ar… ar trebui să mă duc la culcare.

Se ridică brusc, aproape trânti scaunul şi se îndreptă

spre uşă.

În spatele ei îl auzi pe Gideon.

— Laşo.

Nu reacţionă.

Ce bărbat îngrozitor, viclean, exasperant! Începu să urce scările. Începu să o îngrijoreze modul în care îi făcea pielea să i se înfierbânte, gândurile să-i zboare. Ştia că era interesat doar de banii ei, dar când îi spunea lucruri atât de romantice uita de asta. Iar când zâmbea… iar buzele lui senzuale şi fermecătoare făceau să-i apară gropiţe atrăgătoare, începea să tremure ca o fetiţă.

Simţea nevoia să-i zâmbească înapoi. Să se elibereze şi să râdă. Nu. Asta însemna să cedeze. Spera ca scrisoarea ei să ajungă în curând la Freya, iar atunci…

Messalina se opri pe ultima treaptă. Carneţelul ei! Îl lăsase pe masă, iar în el era şi întrebarea pe care i-o pusese lui Barlett. Hawthorne nu trebuia s-o vadă.

Se întoarse şi coborî în grabă scările. Traversă repede holul şi se opri în faţa uşii închise. Dacă se uitase deja în el? Expiră şi deschise uşa, cu bărbia ridicată, pregătită să-l înfrunte pe Hawthorne şi farmecul lui. Dar camera era goală, iar carneţelul ei era încă pe masă. Respiră uşurată şi se grăbi să-l ia. Se întoarse să plece, dar auzi vocea lui Hawthorne.

Pentru o clipă crezu că o va descoperi. Dar vocea lui nu venea de pe hol, ci din partea cealaltă, din camera servitorilor.

Messalina ezită. Trebuia să plece. Dar se duse tiptil până la uşă. Era întredeschisă şi îşi apropie urechea.

Hawthorne stătea în genunchi, ca să se poată uita mai bine la Sam. Băieţelul stătea înţepenit în faţa lui. Între ei se afla căţelul care adulmeca podeaua.

— …ai grijă să nu mănânce ce nu trebuie, îi spuse pe un ton serios. Va trebui să-l scoţi în gradină de cel puţin două ori între prânz şi cină. Înţelegi?

— Da, şefule, spuse Sam solemn.

— Bine, spuse Hawthorne şi îi puse mâna pe umăr. Mă bazez pe tine.

Sam încuviinţă din cap şi se aplecă să ia căţelul în braţe.

— Voi avea mare grijă de el.

— Aşa să faci. Hawthorne se ridică. Poţi să pleci.

Messalina se dădu în spate, inima bătându-i cu putere. Alergă pe vârfuri către uşă, o deschise şi plecă. Nu aşteptă să vadă dacă Hawthorne se întoarse. Urcă scările şi nu se opri până nu ajunse în camera ei. Se sprijini de uşă. Hawthorne era un bărbat atât de derutant. I se păruse un monstru în dimineaţa aceea, când îl certase pe Sam. Când crezuse că îl gonise pe băiat. Dar nu o făcuse. Iar în seara aceasta, se comportase aproape ca un tată cu el. Ce latură a lui era reală? Sau amândouă erau?

Putea să facă faţă unui escroc violent.

Dar gingăşia lui faţă de băiat era devastatoare pentru inima ei. O putea distruge.

Capitolul 5

A doua zi, Messalina stătea în trăsură şi se uita cu atenţie la soţul ei.

Hawthorne stătea relaxat vizavi de ea şi descojea o portocală, iar degetele lui îi distrăgeau atenţia. Din ce ştia, nu luase nici micul dejun şi nici prânzul. Dispăruse din nou înainte ca ea să se ridice din pat, probabil ca să se ocupe de misterioasa lui afacere.

Dar de data aceasta nu plecase înainte ca ea să se trezească. Simţise mişcare lângă braţul ei drept, iar când realizase că în timpul nopţii se înfăşurase în jurul lui, se simţise ruşinată. Ca o laşă se prefăcuse că încă doarme.

Iar partea cea mai rea fusese că îi plăcuse să stea acolo, în braţele lui. Era cald şi simţise câteva fire de păr. Cu ochii închişi, se întrebase dacă îi atingea părul de pe mâini sau de pe piept. Iar mirosul lui… Nu-l putea descrie, dar era plăcut. O făcea să se simtă în siguranţă şi relaxată.

Se aşteptase ca Hawthorne să profite de situaţie. Să o

mângâie sau să râdă de ce se întâmplase cu ea pe timpul nopţii. Dar nu o făcuse.

Se strecurase de sub mâna şi piciorul ei şi plecase din dormitor. Ca şi cum nu ar fi vrut să o trezească. Ca şi cum nu i-ar fi păsat.

Messalina pufni. Hawthorne era un bătăuş, rece, calculat, lipsit de emoţii. Nu-i păsa de nimeni.

Oare… chiar credea asta? Seara trecută nu fusese lipsit de emoţii faţă de Sam. Nu fusese nemilos.

Dacă Hawthorne nu era un ticălos fără inimă, atunci părerea ei despre el era greşită. Iar asta ridica o altă întrebare: Cu ce mai greşise în privinţa lui?

Hawthorne se uită la ea de parcă i-ar fi citit gândurile şi zâmbi.

— Portocală?

Felia pe care i-o oferi părea tentantă, dar îşi ţuguie buze, şi dădu din cap.

— Nu, mulţumesc.

— Nu? Refuzul ei păru să-l amuze. Muşcă din felie, iar mirosul pluti în aer. Sucul începu să-i curgă pe degete, iar el îşi linse degetele înainte să mănânce restul. E foarte bună.

Messalina simţi cum îi lăsa gura apă, dar nu ştia dacă poftea la portocală sau la altceva; îşi îndepărtă privirea.

Gideon chicoti, iar ea simţi un nod în stomac şi se uită iarăşi la el. Ochii lui negri îi întâlniră *pe* ai ei.

— Nu stric un fruct doar dacă îl ating.

Messalina îşi ridică bărbia.

— Eşti sigur?

De data aceasta zâmbetul lui era sec.

— Dacă fructele s-ar strica la o simplă atingere, toţi aristocraţii ar fi bolnavi. Tot ce bei şi ce mănânci este atins de oameni simpli.

Poate nu conta. Îl insultase într-un mod greşit. Ura ceea ce făcea, nu cine era.

Iar acum nu mai era sigură cine e cu adevărat. Întinse mâna.

— Bine.

Gideon îi întinse o felie şi îi atinse podul palmei.

Respiraţia ei deveni neregulată.

Muşcă din fruct. Avea dreptate. Portocala era dulce şi acrişoară, iar ea închise ochii, încântată. Gideon gemu încet şi Messalina deschise ochii. Gideon o privea atât de intens încât vru să se uite în altă parte. Dar nu putu... Buzele lui provocatoare erau întredeschise, iar ochii lui negri erau captivanţi.

Ar fi trebuit să fie speriată de dorinţa pe care o vedea. Înghiţi.

— E minunată.

Zâmbi aproape batjocoritor, uitându-se în ochii ei.

— Da, este.

Vorbea cumva despre ea? Erau nişte cuvinte banale, dar felul în care o privea...

Trăsura se opri brusc, iar Messalina reuşi să-şi îndepărteze privirea. Dacă nu se înşela, erau foarte aproape de strada Bond.

— Mergem? o întrebă Hawthorne când se ridică.

Uşa trăsurii se deschise, iar el coborî şi îi întinse mâna.

Abia când îşi puse palma într-a lui realiză că era pentru prima oară când apărea în public cu noul ei soţ. Oare lumea aflase deja?

Ce întrebare stupidă! Era în Londra. O asemenea bârfă se afla imediat.

Messalina îl luă de braţ, iar el le făcu semn lui Reggie şi unui alt bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată.

— Staţi la trei metri în spate, iar când intrăm în magazine ne aşteptaţi afară.

Reggie încuviinţă din cap pentru amândoi.

— Şefule.

Gideon se întoarse către ea.

— Arăţi de parcă am merge la război, îi spuse. Nu ştiam că îţi displace atât de mult să mergi la cumpărături.

— Nu? spuse relaxată. Atunci cred că nu ai fost de prea multe ori. Era o zi de vară călduroasă şi însorită. Domnişoarele îmbrăcate în haine la modă se plimbau una

lângă alta, iar lacheii şi slujitoarele le urmau cu discreţie. Domni tineri, cu peruci albe şi costume roz sau de culoarea lavandei, se plimbau singuri, făcându-le ochi dulci domnişoarelor. O fetiţă vindea flori dintr-un coş pe care îl ţinea deasupra capului. Lacheii se grăbeau să facă treburile pe care li le ceruseră stăpânii lor. Un marinar, fără o mână şi un ochi, ţinea un pahar şi cerşea.

La fiecare colţ de stradă se afla un grup de băieţi care cereau bani celor care voiau să treacă pentru a mătura strada. Când se apropiară de unul dintre grupuri, Hawthorne scoase câteva monezi din buzunar şi dădu câte una fiecăruia. Copiii ieşiră în stradă, ignorând ţipetele unui birjar care trecea pe acolo. Măturară cu seriozitate, dar Messalina nu era convinsă că strada era cu mult mai curată ca înainte. Se apropie de Hawthorne.

— Aş fi crezut că o să consideri o risipă să-i plăteşti.

Simţi cum Gideon se încordează.

— Sunt doar monezi.

— Hmm, murmură ea. E foarte drăguţ din partea ta.

Se uită la el şi văzu cum se strâmbă, iritat.

— Nu are nimic de-a face cu asta. Am fost şi eu ca ei cândva. Cu banii pe care îi fac într-o zi îşi pot hrăni…

— Domnişoară Greycourt!

Messalina se opri. Altfel s-ar fi izbit de bărbatul atrăgător din faţa ei.

Privirea lordului Coxson se mută de la ea la Hawthorne, iar inima ei tresări când acesta începu să *zâmbească* maliţios.

— Îmi cer scuze. Sunteţi doamna Hawthorne acum, nu-i aşa?

*

Îşi strecură cuţitul în palmă fără să se gândească.

Gideon îl privi cu suspiciune. Bărbatul avea un rânjet slinos, purta o perucă mult prea încreţită şi un baston. Nu-şi amintea numele lui, dar faţa lui îi era cunoscută: o curtase pe Messalina cu doi ani în urmă. Aroganţa lui îl enervase la

culme pe Gideon. Fusese cu atât mai încântat când Messalina îl refuzase. Îi simţi pe Reggie şi pe Johnny în spatele lui şi le făcu semn să rămână acolo.

Îl analiză pe filfizonul din faţa lui.

— Dă-te la o parte, spuse Gideon, iar asta îl făcu pe nenorocit să zâmbească mai larg.

Avea să-i şteargă rânjetul ăla…

Messalina îi puse mâna pe piept ca să-l oprească.

— Gata, dragule, nu trebuie să fii atât de intolerant faţă de cei care vor să ne felicite. Se întoarse către bărbat cu un zâmbet suspicios de liniştit. Lordul Coxcomb, nu-i aşa?

— Coxson, izbucni bărbatul.

Nu mai zâmbea.

— Îmi cer scuze. Lord Coxson, bineînţeles, răspunse Messalina, de parcă numele lui nu ar fi contat. Vi-l prezint pe dragul meu soţ, Gideon Hawthorne.

Zâmbetul ei adorabil făcu inima lui Gideon să tresară. Prostule! Era clar că se prefăcea.

— Hawthorne. Coxson îşi duse un deget la bărbie şi păru să cadă pe gânduri. Nu lucrezi cumva pentru unchiul soţiei tale? Te rog, spune-mi dacă mă înşel.

Gideon îşi îndoi umerii, pregătit să…

— Vai, Doamne, izbucni Messalina, îngrijorată. Atât de uituc la vârsta dumneavoastră? Dacă e un simptom al unei boli fatale. Nu aş vrea să vă pierdeţi viaţa la o vârstă atât de fragedă.

Coxson se încruntă, dar înainte să apuce să răspundă, Messalina îl trase pe Gideon de braţ.

— Trebuie să plecăm, dar vă mulţumim pentru urări.

Gideon se uită la ea.

Messalina îi făcu semn din privire.

Gideon oftă şi îşi ascunse cuţitul înapoi pe mânecă.

Erau la câţiva metri de Coxson când Messalina îi şopti:

— Aveai cumva un cuţit în mână?

— Da.

— Nu poţi să înjunghii pe cineva pe strada Bond, şuieră ea. Gideon se uită la obrajii ei îmbujoraţi şi o trase

mai aproape.

— Ba te asigur că pot.

— Nu la asta mă refeream.

— Nu? Se abţinu să nu zâmbească. Dar la ce?

Oftă adânc.

— Trebuie să ai grijă.

— Credeam că asta fac.

— Dumnezeule, mormăi ea. Nu genul acela de grijă.

— Atunci? întrebă el. Ce vrei să spui?

Messalina nu mai spuse nimic pentru câteva momente, iar el fu surprins. Nu credea că poate fi atât de uşor să rămână fără cuvinte.

— Trebuie să fii atent cu oamenii ca el, spuse încet. Şi nu poţi folosi cuţitul, indiferent de câte cuvinte batjocoritoare sau priviri ironice primeşti. Vei avea parte de ele foarte des, dacă vrei să ajungi în societate. Aristocraţii se vor alia împotriva ta precum o haită de lupi.

— Ce imagine sinistră, spuse el blând.

Chiar credea că un aristocrat ar putea pune mâna pe el?

Un bătrân care trecea pe lângă ei îi ocoli. Messalina nu păru să observe.

— Nu te deranjează? Felul în care lordul Coxson se uita la tine? De parcă ar fi fost un vierme pe pantofii lui.

— Ba da, mă deranjează, spuse sumbru. Dar, spre deosebire de tine, sunt obişnuit cu genul acesta de priviri.

Messalina nu mai spuse nimic şi continuară să meargă pe strada Bond.

— Probabil consideri că nu merit mai mult de atât.

— Nu mai sunt convinsă de ceea ce meriţi, spuse ea gânditoare.

— Nu? o privi contemplativ.

— Nu, răspunse ea şi se uită la el. La exterior pari un ticălos, ba chiar te bucuri de imaginea asta. Dar uneori văd o altă latură a ta.

— Şi ce crezi despre această latură? întrebă el politicos, deşi ştia foarte bine că nu există. Era exact aşa cum părea, un bărbat care ar fi făcut orice ca să obţină ce

vrea.

— Încă nu ştiu. Nu am văzut-o decât o dată sau de două ori. Cred că am văzut-o aseară, îi spuse, ezitând. Când i-ai spus lui Sam să aibă grijă de căţel.

Gideon mârâi.

— Nu confunda pragmatismul cu bunătatea.

— Pragmatism ar fi fost să alungi un servitor care a furat.

Gideon se încruntă.

— Sam nu are familie. Pea a spus că Sam a furat sfeşnicul pentru o gaşcă de băieţi mai mari. Mă îndoiesc că ar mai fi fost prietenoşi cu el dacă rămânea fără slujbă. Ar muri de foame pe străzi.

— Să moară de foame? întrebă Messalina, oprindu-se brusc.

Gideon se întoarse să se uite la ea.

— Trebuie să existe locuri unde să poată merge.

Gideon ridică din umeri.

— La adăpostul pentru săraci. Dar e foarte aglomerat şi periculos. Ar ajunge să cerşească. Nu cred că ar câştiga suficient să se întreţină. Şi dacă ar reuşi, cineva i-ar fura toate monezile. Gideon nu-i povesti despre alte căi, mai puţin plăcute prin care un băiat ar putea face bani pe străzi. Probabil ar muri într-un an.

— Asta e oribil, şopti Messalina. Cred că nu m-am gândit niciodată la ce se întâmplă când un servitor este dat afară.

— Nu ai avut de ce, îi răspunse el şi îi făcu semn să meargă în continuare.

— Nu, ai dreptate, răspunse ea. Dar asta face ca decizia ta de a-l păstra pe Sam să fie şi mai demnă de laudă.

Nu mai văzuse până atunci privirea din ochii ei. Era o privire aprobatoare.

Şi ceva înăuntrul lui tresări. Pentru că nu era un om bun sau blând. Urma să-i omoare fratele. Dar nu conta. Căsătoria cu Messalina şi ceea ce făcea pentru duce erau două lucruri complet diferite. Iar dacă ea nu afla cum a

murit fratele ei… nu avea cum să-l afecteze. Nici pe el, nici pe Messalina.

Nu trebuia să afle niciodată ce preţ plătea ca să o ţină lângă el.

Se opri şi deschise o uşă deasupra căreia se afla un semn imens: „Mobilier rafinat Harrison & Son.

— După tine, spuse el.

Camera în care intrară era spaţioasă şi plină de diferite tipuri de mobila: de la mese decorate cu picioare subţiri, la paturi masive cu tăblii sculptate. Un vânzător cu perucă se apropie şi făcu o plecăciune.

— Vă pot ajuta, doamnă?

Messalina îi zâmbi cald.

— Nu momentan. Vrem să ne uităm întâi.

— Sigur. Sigur. Vă rog să-mi spuneţi dacă aveţi întrebări.

Vânzătorul făcu o altă plecăciune şi se duse lângă uşă. Messalina inspiră adânc, parcă simţind mirosul oceanului.

— Nu e minunat?

Nu aşteptă să-i răspundă şi începu să se plimbe prin labirintul de mobilier. Gideon o urmă, admirând fustele care îi fluturau. Părea să se simtă în largul ei, încântată de varietatea din faţa ei.

Messalina se opri şi îşi trecu degetele peste modelul din sidef al unei mese micuţe. Deloc practică şi foarte scumpă.

— Ce frumoasă e!

Gideon îşi încleştă mandibula.

Parcă simţind, Messalina se uită la el.

— Arăţi de parcă ai fi mâncat ceva stricat.

— Atâta extravaganţă, arătă în jur, mă face să mă simt…

— Avar? îl întrerupse, înainte ca el să termine. Zgârcit? Zgârie-brânză? Parcimonios? întrebă ea, zâmbind.

— Vocabularul tău este extraordinar, doamnă, spuse sec. Toate astea mă fac să mă simt incomod. Îşi duse o mână la spate şi continuară să meargă. Nu plănuiesc să-mi

decorez casa ca un prinţ. De ce aş cheltui banii pe obiecte care sunt gândite pentru laudă şi nu pentru funcţionalitate? Mănânci la fel pe o masă simplă sau pe una din abanos.

— Ai dreptate, dar... Se opri o clipă. Te-ai născut sărac.

Gideon miji ochii. Îşi bătea joc de trecutul lui?

— Da.

— Nu ai avut mâncare?

Poate îşi amintea de discuţia pe care o avuseseră despre Sam.

Râse lipsit de umor.

— În fiecare zi. Mama era servitoare, printre altele. Se uită la ea şi decise să nu-i spună despre nopţile pe care mama sa şi le petrecuse pe străzi. Despre nopţile în care nu avuseseră mâncare sau bani. Gideon îşi petrecuse acele nopţi cu Eddie, înghesuiţi sub streşinile magazinelor sau pe pragurile uşilor. Chiar şi pentru un pat în St. Giles trebuia să plăteşti.

— Şi tatăl tău? îl întrebă ea încet.

Gideon dădu din cap.

— Nu l-am cunoscut niciodată.

— Cred că ai avut o copilărie tare singuratică, spuse ea cu milă.

Asta nu-i plăcu lui Gideon. Nu avea nevoie de mila ei.

— Am avut un frate mai mic. Eddie.

Ori nu vedea cât de mult îi displăcea să vorbească despre asta, ori nu-i păsa.

— Unde sunt mama şi fratele tău acum?

— Au murit amândoi. Ţi-e milă de mine? o întrebă direct. Să nu-ţi fie. Sunt un om în toată firea.

Îi vorbi pe un ton agresiv, dar ea îi răspunse cu blândeţe.

— Îmi pare rău.

Gideon o analiză cu atenţie. Ştia că îl ura pentru că o obligase să se căsătorească cu el, dar cuvintele ei păreau sincere.

— A trecut mult de atunci. Abia îmi mai aduc aminte cum arătau.

Messalina făcu ochii mari

— Asta e şi mai rău. Măcar eu am poze cu mama, tata şi Aurelia pentru a-mi aduce aminte de ei. Ai şi tu…

Gideon râse sec.

— Nu existau portrete în St. Giles.

Messalina dădu din cap.

— Acum înţeleg de ce eşti aşa grijuliu cu banii. Ţi-au lipsit cândva.

Gideon o privi cu suspiciune.

— Ce vrei să spui?

Vrei să faci parte din societate. Dacă vrei să faci asta trebuie să înţelegi că mobila, covoarele, draperiile şi toate obiectele necesare într-o casă sunt importante. Nu numai pentru confortul pe care îl aduc, ci şi pentru că ceilalţi te vor judeca după modul în care casa ta este mobilată. Se apropie de el, parcă vrând să-i pună mâna pe piept, dar o lăsă jos înainte să continue. Nu mai eşti un orfan sărac. Nu trebuie să mai trăieşti ca unul.

Nu ar trebui să aibă încredere în cuvintele ei. Voia mobilă, iar argumentele erau în avantajul ei. Ce ştia ea despre el şi scopurile lui?

Dar chipul Messalinei părea sincer şi vulnerabil. Nu ar trebui să aibă încredere în ea. Nu ar trebui. Dar o făcu.

— Foarte bine. Gideon îi luă mâna şi o puse pe braţul lui. Hai sa cumpărăm mobilă.

*

Două ore mai târziu, Messalina se uită la Hawthorne pe sub gene. Se aflau în trăsură şi se întorcea acasă după o călătorie obositoare, dar productivă.

Gideon stătea întins pe pernele uzate şi o privea cu ochii licărind.

— Mulţumită?

— Ştii că nu sunt, răspunse ea sec. Ţi-am spus că vei avea nevoie de mult mai multă mobilă dacă vrei să primeşti vizite.

Pe chipul lui nu se citi nicio emoţie.

— Nu văd de ce ar trebui să organizezi baluri sau petreceri ca să-mi fac intrarea în societate. E o pierdere de timp şi de bani.

O ignoră şi se uită pe fereastră, cu braţele încrucişate la piept şi picioarele întinse.

Încăpăţânarea lui nu ar fi trebuit s-o deranjeze. În mai puţin de o lună avea să plece din casa lui, dar nu se putu abţine să nu-i răspundă.

— Dar aşa se fac lucrurile în aristocraţie. Se fac prezentările, au loc diferite discuţii, ca un dans în care partenerii se studiază reciproc înainte să vorbească despre afaceri.

Gideon pufni.

— Aristocraţii habar nu au să facă afaceri. Le ia prea mult timp să ajungă la masă.

Messalina strânse din buze. Asta nu era problema ei.

— Cred că eşti cel mai încăpăţânat om pe care l-am cunoscut vreodată.

O privi maliţios.

— Iar tu eşti cea mai încăpăţânată femeie pe care am cunoscut-o.

Messalina făcu ochii mari, făcând pe inocenta.

— Deci ai cunoscut multe femei?

— Câteva.

Zâmbi când îşi aminti. Să-l ia naiba! Simţi că se înroşeşte, dar continuă:

— Erau femei care puteau să-ţi vorbească deschis?

— Ce vrei să spui?

— Dacă stăteau cu tine din obligaţie, mă îndoiesc că îţi spuneau ce cred despre tine, spuse ea. Servitori, vânzători, domnişoare care…

Se bâlbâi puţin.

— Prostituate, vrei să spui.

Încă o privea. Messalina încuviinţă din cap, fără să-şi îndepărteze privirea.

— Da. Sunt plătiţi şi nu vor spune nimic rău despre tine.

— Nicio femeie nu a avut de ce să mă vorbească de

rău.

Messalina se încruntă.

— Cu excepţia mea.

— Cu excepţia ta. O privi batjocoritor. Dar tu încă n-ai văzut ce pot.

— Nu, nu am văzut, răspunse ea. Dacă... dacă ai şi o parte bună. Dacă ai şi calităţi, de ce nu mi le-ai arătat? De ce ai ascuns bunătatea faţă de Sam.

Gideon ridică din umeri şi se uită în altă parte.

— Nu ascund nimic. Sunt surprins că îţi pasă de băiat.

— Crezi că nu mi-ar păsa de fericirea unui copil?

— Un copil sărac.

Insulta o lovi din plin.

— Te asigur, spuse ea, că statutul lui nu contează pentru mine.

— Nu? o întrebă cinic.

— Nu.

— Cum spui tu.

Messalina a fost nervoasă pe toată durata drumului prin Londra.

De ce avea o impresie atât de proastă despre ea? Sau gândea aşa despre toată lumea?

— Nu te înţeleg, izbucni. Nu-mi dau seama dacă eşti un nenorocit sau eşti mai mult de atât.

— E mai uşor să crezi că sunt un nenorocit, nu-i aşa?

— Da. Se uită la el. Încă nu sunt sigură că nu eşti, sincer.

— Hmm. Ai observat că genul acesta de oameni nu gândesc? Îşi întinse mâinile şi le puse pe piept. Sunt făcuţi să fie urâţi ce toată lumea.

— Asta vrei? îl întrebă încet. Ură?

Gideon se gândi şi ridică din umeri.

— Nu contează dacă vreau sau nu. Nu e decizia mea.

Messalina îşi muşcă buza şi se uită în jos. Oare greşise să-l considere un nenorocit? Dar comportamentul lui faţă de ea aşa era. Poate că se prefăcea ca să o deruteze, o metodă mult mai subtilă de a o cuceri decât căţelul. Pur şi simplu nu-şi putea da seama.

Se uită la el.

— Ce se întâmplă dacă decid că nu eşti un nenorocit?

Gideon clipi; un semn mic, aproape imperceptibil, dar îl văzu.

— Nimic.

Messalina îşi înclină capul, de parcă ar fi câştigat un punct în favoarea lui.

— Serios?

Gideon o privi fără să-i răspundă, dar părea nedumerit.

Messalina îi zâmbi, veselă. Trăsura se opri, iar când se uită pe fereastră văzu că ajunseseră la Whispers.

Hawthorne o ajută să coboare din trăsură şi o conduse în casă, unde ezită pentru câteva clipe. Păru să ia o decizie.

— Vreau să-ţi arăt ceva.

Îi întinse mâna, iar Messalina, deşi suspicioasă, lăsă curiozitatea să învingă şi îşi puse palma într-a lui.

Merseră în spatele casei, trecură pe lângă uşa pe care nu avea voie să o deschidă şi intrară în bucătărie. Când intrară, un bărbat roşcat sări în picioare.

— Şefule! exclamă el. Era înalt, slab şi se purta ciudat, de parcă nu ştia ce să facă cu mâinile şi picioarele lungi.

Lângă el se afla o fată de doisprezece sau treisprezece ani. Se holba la ei cu mâinile în şorţ.

— Relaxează-te, Hicks, spuse Hawthorne.

Messalina fu distrasă de ce văzu lângă şemineu. Se duse spre el, cu Hawthorne pe urmele ei.

Sam dormea ghemuit cu căţelul în braţe. Messalina se uită la Hawthorne.

— Eşti un nesimţit, îi şopti ea.

Gideon ridică o sprânceana. Messalina pufăi şi se întoarse către băieţelul şi căţelul care dormeau. Erau adorabili.

— Vrei să-i trezesc? o întrebă.

— Nu, spuse ea. Aş prefera să vorbesc cu bucătarul tău. Unde e?

Gideon zâmbi de parcă ar fi auzit o glumă.

— Chiar voiam să fac prezentările. O luă de mână şi o

întoarse cu faţa spre tânărul roşcat.

— El este Hicks, bucătarul meu.

— Doamnă, spuse Hicks, scăpând lingura cu care se juca emoţionat.

Se aplecă, o ridică şi obrajii i se înroşiră mai rău decât părul.

Messalina făcu ochii mari. Hicks nu avea mai mult de douăzeci de ani. Nu era de mirare că nu ştia să gătească un mic dejun corespunzător sau altceva în afară de plăcinte. În dimineaţa aceea l-ar fi certat şi i-ar fi spus că nu mai are nevoie de serviciile lui. Dar nu şi după după-amiaza petrecută cu Hawthorne. Nu şi după ce aflase cât era de greu pentru cineva să găsească de muncă în Londra. Şi nu după ce se uită în ochii albaştri ai lui Hicks.

Messalina inspiră profund şi se uită la Hawthorne.

— Scuză-mă, te rog. Aş dori să discut cu Hicks despre mâncare.

Hawthorne se uită în ochii ei pentru câteva clipe, apoi se aplecă spre urechea ei.

— Nu uita că diseară mergem la teatru.

Ieşi pe uşă înainte ca Messalina să-şi revină după ce-i simţi respiraţia pe obraz. Se uită după el şi îşi atinse obrazul.

Hicks îşi drese glasul.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

Messalina se întoarse spre el.

— Aş dori să discutăm despre micul dejun.

Hicks înghiţi în sec.

— Da, doamnă?

Messalina zâmbi.

— Ai gătit vreodată ouă la cuptor?

— Ăă…

— Dar peşte afumat?

Hicks făcu ochii mari, speriat.

— Ciocolata? Rinichi cu unt? Terci de ovăz?

Hicks dădu din cap.

— Bine. Zâmbetul ei începu să dispară, dar continuă: Ai destul timp să înveţi. Poate ar trebui să începem cu ceva

mai...

Zgomotul lăbuţelor o întrerupse. Căţelul se apropie vesel şi dădea atât de tare din codiţă încât tot fundul i se mişca.

— Vai, spuse Messalina blând şi se aplecă să-l ia în braţe. Eşti adorabil.

Căţelul îi linse degetele şi încercă să o muşte.

— Nu muşca, spuse aspru şi îi atinse nasul.

Căţelul păru confuz şi începu să se agite. Îl puse jos şi se duse la Sam care se ridicase, adormit. Sam o zări şi făcu ochii mari.

— Doamnă. Păru îngrijorat. Îmi pare rău, nu am vrut să adorm.

— E în regulă, îi spuse pe un ton împăciuitor. S-a purtat frumos astăzi?

Sam se uită confuz la căţelul care se juca cu încălţările lui.

— Şi-a făcu nevoile aproape numai în grădină, spuse sincer. E foarte inteligent şi încearcă să nu muşte.

Căţelul se dezechilibră, căzu şi începu să se joace cu propria coadă.

— Pare foarte inteligent, spuse Messalina. Mă întreb ce nume ar trebui să-i pun.

Sam deschise gura, dar o închise la loc.

— Hmm. Messalina se prefăcu că se gândeşte. Băiatul o privi nerăbdător. Sam, ai vreo idee?

— Daisy! exclamă el ca şi cum abia ar fi aşteptat s-o spună. Îi place să miroasă florile din grădină.

Messalina clipi şi se uită la căţelul care încerca să-şi prindă codiţa.

Messalina zâmbi.

— Daisy, atunci.

Sam îi zâmbi fericit, iar Messalina se bucură. Reuşise să aducă fericire unui copil. În momentul acela Daisy începu să adulmece podeaua.

— Ăă, începu Messalina, alarmată

— Daisy, vino aici!

Sam fugi către uşa care dădea în grădină. Din fericire

căţelul îl urmă.

— Îmi pare rău, doamnă, spuse Sam, deschizând uşa. O să…

— Da, da, du-te.

Când se răsuci, Hicks o privea surprins, dar cu respect.

— Credeam că nu va învăţa niciodată să iasă afară ca să-şi facă nevoile.

— Atunci, probabil Sam face o treabă foarte bună, răspunse ea. Acum. De ce nu începem cu ceva simplu. Ai fiert vreodată un ou.

Hicks se posomorî, iar Messalina inspiră profund. Slavă Domnului că o văzuse pe doica ei făcând asta de nenumărate ori.

Se apucă de treabă, zâmbind larg, cu ochii la Hicks… sau, cel puţin, aşa spera. Căci mintea ei era la Hawthorne. Îi permitea să intre în viaţa ei, era foarte interesată să afle cum funcţiona mintea lui şi era afectată de apropierea lui, de ochii lui şi de felul în care îi zâmbea. Iar toate acestea… erau periculoase.

*

Julian îşi scoase pălăria când ajunse la han. Picăturile de apă se scurgeau de pe marginea ei pe pietrele deja ude. Pufăi şi se duse spre camera din spate.

— Deci? îl întrebă Lucretia de cum intră.

Quinn stătea lângă ea cu o cană în mână.

Julian dădu din cap şi trase un scaun lângă şemineu.

— Drumul e inundat. Birjarul a refuzat să continue şi nu există un alt drum.

— Dar nu mai putem aştepta încă o zi! spuse Lucretia, gata să izbucnească în lacrimi.

— Îmi pare rău.

Julian se şterse cu o batistă. Ura întârzierea la fel de mult ca ea şi dacă ar fi fost singur, probabil ar fi încercat să ajungă la Londra.

Dar nu era singur. Îi avea cu el pe Lucretia şi pe

Quinn. Ar fi trebuit să o poată lăsa pe Lucretia cu fratele lor… Julian se uită la Quinn, care dădea din cap. Oare câte căni băuse deja?

Julian oftă. Dacă ar fi putut afla cum a murit Aurelia cu cincisprezece ani în urmă. Ce rol jucase ducele, oare Ran chiar o omorâse, fusese un accident? Dacă ar afla adevărul, Quinn ar avea parte de liniște.

Se uită la Lucretia.

— Am comandat cina. Vom rămâne aici la noapte și vom pleca mâine-dimineață, când drumurile vor fi mai uscate. Lucretia păru dezamăgită. O s-o salvez de planurile necurate ale ducelui, îți promit.

Capitolul 6

În seara aceea, Messalina se uită în oglinda de la noua sa măsuță de toaletă și se încruntă. Își petrecuse după-amiaza cu Hicks și cu servitoarea al cărei nume era Grace. Fusese destul de ușor să rezolve problema meselor. Îi arătase lui Hicks cum să fiarbă un ou și hotărâse să găsească un bucătar cu experiență care să-l învețe meserie. Dar Hawthorne și sentimentele pentru el erau o dilemă mai importantă.

De aceea era încruntată.

— Nu vă place cum v-am aranjat părul, doamnă? o întrebă Barlett.

Messalina se uită în ochii ei prin oglindă și zâmbi.

— E foarte frumos. Mă gândeam la altceva.

Barlett dădu din cap și îi prinse cele două agrafe.

Zâmbetul Messalinei pieri. Era ridicol că își petrecuse începutul după-amiezii bucurându-se de compania soțului ei precum o fetișcană fără minte. Nu trebuia să uite că Gideon Hawthorne se folosea de ea. Avea secrete. Încă nu știa ce se ascunde în spatele ușii încuiate de lângă bucătărie. Și nu îi spusese ce voia unchiul Augustus de la el.

Ştia foarte puţine lucruri despre Hawthorne. Doar că… era bun cu Sam. Îl angajase pe Hicks să gătească, deşi băiatul nu se pricepea. Şi, mai important, o ascultase când îi explicase de ce era important să cumpere mobilă, o ascultase cu adevărat, ca şi cum gândurile şi ideile ei erau la fel de importante ca ale unui bărbat. La fel de importante ca ale lui.

Bărbaţii nu făceau niciodată asta. La un eveniment domnii ar zâmbi şi ar da din cap când o femeie ar vorbi despre haine, zvonuri sau vreme, dar dacă ar avea o părere despre ceva mai important, precum politică, filosofic sau literatură, nu ar băga-o în seamă. Şi dacă nu ar avea nimic de câştigat din acea discuţie, ar pleca pur şi simplu.

Bărbaţii nu apreciau femeile pentru mintea lor.

I se păru ciudat când realiză că nici cu fraţii ei nu purta discuţii serioase.

Dar Hawthorne, un bărbat fără educaţie, crescut pe străzile din St. Giles, o ascultase şi chiar se lisase convins de argumentele ei. Atitudinea lui i se părea seducătoare.

Gândul o făcu să se simtă incomod. Trebuia să ţină minte că planul ei era să-l părăsească pe Hawthorne. Să plece cât mai departe de el şi de unchiul ei. Era singura şansă de a avea o viaţă liberă. Nu?

— Gata, spuse Barlett şi Messalina îşi admiră coafura. Cred ci arată foarte elegant, dacă îmi permiteţi să spun asta, doamnă.

Messalina îşi întoarse capul de pe o parte pe alta şi se uită cu atenţie în oglindă. Barlett îi prinsese părul într-un coc simplu la spate, dar câteva şuviţe ondulate îi încadrau chipul. Agrafele în formă de fluture cu diamante, granate şi pietre galbene îi scoteau în evidenţă culoarea părului.

Messalina atinse una dintre agrafe.

— Ai făcut o treabă minunată, ca de obicei, Barlett. Îmi place cum ai folosit bijuteriile mamei.

— Mulţumesc, doamnă, spuse ea repede. Cerceii cu perle?

— Da.

Barlett deschise cutia, scoase cerceii şi se aplecă să-i

pună în ureche.

— Dacă am mai avea două servitoare am termina într-o oră sau mai puţin.

— Ştiu, răspunse Messalina, tresărind. Te-ai descurcat foarte bine şi singură.

Hawthorne trebuia să mai angajeze servitori. Nu aveai cum să întreţii o casă atât de mare fără. Hotărî să încerce să-l convingă. Numai că… avea să plece. Ce mai conta dacă totul se prăbuşea fără servitori.

Se întrebă dacă Barlett va vrea să meargă cu ea şi Lucretia. Nu se plânsese niciodată de călătorii, dar întotdeauna se întorceau la Londra. Dacă plecau în străinătate, oare Barlett ar fi de acord să părăsească Anglia? Oare avea familie?

— Barlett?

— Doamnă? întrebă servitoarea şi îi aranjă *o* şuviţă.

— De unde vii?

Servitoarea se uiţi în oglindă, speriată.

— M-am născut lângă Oxford, doamnă. Mama mea a fost servitoare, iar tatăl meu măcelar.

— Mai ai familie acolo?

Barlett zâmbi.

— O soră. Îmi scrie mereu şi îmi povesteşte despre copiii ei, un băiat şi o fată.

— Surorile sunt importante, nu-i aşa? spuse ea încet, gândindu-se la Lucretia şi la Aurelia, pe care o pierduseră pentru totdeauna.

— Da, într-adevăr, răspunse servitoarea.

Oare Lucretia ajunsese la Julian? Sau încă încerca să-l găsească?

Messalina oftă şi se ridică.

— Nu ar trebui să întârziem prea mult. Puţin după miezul nopţii?

— Da, o să vă aştept, doamnă, răspunse Barlett şi strânse obiectele de toaletă.

Messalina se opri la uşă.

— Mulţumesc, Barlett.

— Doamnă.

Barlett făcu o plecăciune.

Messalina începu să coboare scările, gândindu-se la toţi anii în care Barlett lucrase pentru ea fără să ştie că avea rude în Oxfordshire. Cum era posibil să se atât de ignorantă în privinţa ei? Era ca şi cum purtase un văl pe ochi până atunci, iar totul devenise deodată clar.

Sau, mai bine zis, Hawthorne îi trăsese vălul de pe ochi.

Îl văzu aşteptând-o în hol şi rămase fără aer când realiză cât era de magnetic. Hawthorne stătea cu picioarele depărtate, cu braţele încrucişate şi zâmbi când se uită la ea.

Trebuia să ţină minte că nu poate avea încredere în el, că, dacă făcea asta, toate visele şi speranţele pe care le avea pentru ea şi pentru Lucretia vor dispărea. Se pregăti când coborî ultima treaptă. Nu avea să reacţioneze.

Observă cu întârziere ce purta acelaşi costum pe care îl avusese în după-amiaza aceea. Surtucul negru, jiletcă şi pantaloni simpli. Oare avea vreun alt costum? De ce nu se schimbase?

Gideon veni spre ea, cu mişcări de felină care o făcură să înghită în sec.

Îi întinse mâna.

— Sunteţi foarte frumoasă, doamnă Hawthorne.

Inima ei prostească tresări la cuvintele lui. Mai auzise aceleaşi cuvinte şi de la alţi domni, dar Hawthorne o spuse cu ochii licărind intens…

Înghiţi, făcu o plecăciune şi îl luă de mână.

— Mulţumesc.

Îi tremurase vocea? Doamne spera că nu…

O conduse spre uşă, iar ea se uită la mâna ei pe braţul lui. Ar trebui să-i spună să-şi schimbe costumul? Dar sigur ştia ce fel de haine poartă oamenii ca să fie văzuţi la teatru.

Îl privi cu coada ochiului când deschise uşa şi îi făcu semn să meargă înaintea lui. Ezită. Era atât de arogant încât să sfideze regulile? Dacă voia să facă parte din aristocraţie trebuia să se îmbrace adecvat.

Gideon ridică o sprânceană.

— E vreo problemă?

Era pe cale să-i spună. Dar îşi aduse aminte că trăise până atunci fără sfaturile ei.

Nu avea nevoie de ea.

Messalina dădu din cap şi ieşi pe uşă.

*

Gideon se uită la ea în timp ce trăsura înainta pe drumul pietruit. De când plecaseră era tăcută şi îi evita privirea.

La ce se aşteptase? O după-amiază plăcută nu compensa tot ce se întâmplase înainte. Messalina era o femeie mândră şi încăpăţânată. Nu va fi uşor să o convingă să-l accepte.

Trebuia să aibă răbdare.

Dar cinci minute mai târziu, când o ajută să coboare, încă îi căuta privirea. Messalina îi zâmbi puţin, iar el simţi căldură.

Prostule!

Gideon îi făcu un semn lui Reg. Mai devreme îi ceruse să rămână în trăsură cât ei merg la teatru.

Gideon deveni conştient de trupul firav al Messalinei când aceasta îşi aranjă fustele. Era o seară caldă, iar totul în jur era luminat de felinare. Scările din faţa teatrului erau pline de oameni.

Gideon îi dădu braţul.

— Eşti gata?

Messalina se uită la el, îşi puse mâna pe braţul lui şi ridică din sprâncene.

— Da. Tu?

Zâmbi şi simţi mirosul încântător de bergamotă. Înăuntrul teatrului se afla prada lui. Inima începu să-i bată cu putere când se gândi la vânătoare. Dar nu avea de ce să fie emoţionat. Cum ar fi putut da greş când o avea alături?

— Vom afla, nu-i aşa?

Aerul dinăuntru era cald din cauza lumânărilor, a

candelabrelor şi a puhoiului de oameni. Gideon se îndreptă spre scări, conştient că toată lumea întorcea capul după ei.

Se uită cu coada ochiului la Messalina. Îşi ţinea capul ridicat şi zâmbea puţin.

Se aplecă să-i şoptească la ureche.

— Foarte bine.

— Mă bucur că am aprobarea ta, îi spuse, deşi rămase fără aer.

— O ai, îi răspunse. Îţi admir graţia, inteligenţa şi puterea. Nu pot spune acelaşi lucru despre încăpăţânarea ta, dar recunosc că îmi place.

Messalina pufni, indignată.

— Unde e loja ta?

— La etajul al treilea, spuse. Într-un loc intim şi discret. Am vizitat-o înainte să cumpăr biletele, adăugă ca să o provoace.

— Nu e chiar discret având în vedere că se vede teatrul, îi răspunse ea zâmbind.

— Te asigur, adăugă el, că pot găsi modalităţi să fie intim.

Îl privi pătrunzător.

— Oamenii de pe partea cealaltă ne pot vedea.

— Da, zâmbi el. Dar numai de la brâu în sus.

Rămase şocată pentru o clipă, iar obrajii i se îmbujorară, făcând-o să pară mai tânără şi mai frumoasă, iar el vru…

Se uită în altă parte. Avea un plan, paşi pe care trebuia să-i urmeze pentru a obţine ce voia. Să cadă pradă soţiei sale nu era unul dintre ei.

Trebuia să rămână concentrat.

Încă se gândea la asta când ajunseră în capătul scărilor şi o doamnă îmbrăcată într-o rochie portocalie se auzi ţipând.

— Messalina! Nu ştiam că te-ai întors în oraş.

Era o minciună, judecând după expresia de pe chipul ei când se uită la Gideon.

— Lady Gilbert, răspunse Messalina calm. Vi-l prezint pe soţul meu, Gideon Hawthorne.

— Hawthorne? Hawthorne? Privirea ei era vicleană când îi întinse mâna. Nu ştiu nicio familie Hawthorne. Spuneţi-mi, cine este familia dumneavoastră, domnule Hawthorne?

Messalina se încordă lângă el.

Gideon luă mâna lui Lady Gilbert şi îşi apropie buzele fără să o atingă.

— Familia mea este revoltătoare, doamnă. Îi zâmbi periculos. Vin dintr-o familie de hoţi, prostituate şi criminali.

— Doamne! exclamă Lady Gilbert, părând încântată.

Messalina era palidă când dădu din cap. Apoi trecură pe lângă ea şi continuară să urce scările.

— Va spune tuturor ce ai zis, murmură ea. Toată lumea de aici va vorbi despre asta până la sfârşitul piesei.

— Lasă-i să vorbească.

— Vrei ca toată lumea să ştie despre trecutul tău?

— Nu are rost să-l ascund aşa că am hotărât să nu încerc. Se strâmbă. Nu-mi voi cere scuze pentru locul în care m-am născut.

Vor şti exact cine este şi de ce trebuie să se teamă de el.

— Nu. Ai dreptate.

Ajunseră la etajul al treilea, iar Gideon se opri să se uite la ea. Messalina îi întâlni privirea, iar el văzu că era sfidătoare.

— Nu cu locul unde te-ai născut am o problemă.

— Nu? Se apropie de ea şi inhală mirosul de bergamotă. Poate ar trebui să-mi vorbeşti despre defectele mele în lojă.

Messalina pufni.

— Asta ne-ar lua toată noaptea.

Soţia lui era isteaţă. Mult prea isteaţă. Era pe cale să uite care era misiunea lui. Gândul acesta îi provocă nelinişte. Nu putea să-şi piardă minţile, mândria, pentru ea.

Ajunseră la loja pe care o închiriase şi trase draperia, lăsând-o să intre prima. Era aproape deasupra scenei, iar de acolo puteau vedea nu numai actorii, ci şi toţi spectatorii din mijloc. Gideon o ajută să se aşeze, apoi îşi ocupă

propriul scaun şi începu să se uite în jur. Aflase de la Pea şi oamenii lui că Sir Barnaby Bishop, contele de Rookewoode şi vicontele Hardly vor fi prezenţi, dar nu-i vedea pe niciunul.

Se uită pe scenă. Mai mulţi actori dansau, dar nimeni nu era atent la ei. Gideon se încruntă.

— Credeam că a început piesa.

Messalina se uită la el.

— A început. Adică spectacolul de dinainte a început.

— Ah. Bineînţeles. Dădu din cap.

Jumătate din loje erau goale, dar oamenii încă veneau. Din lojele pline, majoritatea oamenilor se uitau la el.

— Nu ai mai fost la teatru până acum? îl întrebă Messalina încet.

Gideon se uită la ea. Era doar curioasă.

— Nu, îi răspunse.

Se uită la el de sus până jos şi strânse din buze, abţinându-se să vorbească. Apoi se relaxă şi zâmbi ironic.

— Nu îţi plac spectacolele?

— Nu am timp de spectacole.

Messalina îşi lăsă capul într-o parte, iar el îşi plimbă privirea de-a lungul gâtului ei. Rochia pe care o purta în seara acesta îi scotea în evidenţă decolteul. Pielea ei era atât de albă încât părea să strălucească la lumina lumânărilor.

— Niciun fel de spectacol?

Ce încerca să afle?

— Nu.

— Muzică?

— Nu.

— Jocuri de noroc?

Ridică o sprânceană.

— Jocurile de noroc, jucate de alţii, sunt doar o afacere pentru mine. Nimic mai mult. Se uită în public. Sau erau. Acum fac altceva.

— Ce…? Dădu din cap. Nu, nu trebuie să-mi distrag atenţia. Cărţi?

Gideon se încordă şi îşi întoarse privirea către ea.

— Ştiu să citesc, dacă asta mă întrebi.

— Te întreb dacă citeşti cărţi, spuse ea cu căldură.

Nu ştia să citească atât de bine: cum ar fi putut, când nici nu fusese la şcoală? Dar continuă să se uite în ochii ei. Era umilitor să-şi recunoască slăbiciunea.

— Nu.

Messalina nu mai spuse nimic pentru câteva momente, iar publicul începu să râdă.

Gideon se uită pe scenă. Unul dintre actori se aplecase şi le arăta fundul celor din public. Clipi. Oare aşa se distrau aristocraţii?

— Faci vreodată ceva doar ca să te… distrezi? întrebă Messalina.

Se întoarse spre ea, nedumerit de întrebarea ei.

— De ce? Muncesc pentru banii mei. Ştii asta.

— Da. Ştiu asta. Dar majoritatea oamenilor, chiar şi cei mai săraci, găsesc modalităţi prin care să se distreze. Am văzut copii amărâţi jucându-se cu pietre în stradă. Am văzut doi cerşetori cântând împreună. Am văzut o servitoare care şi-a cheltuit toţi banii câştigaţi într-o lună pe o carte. Nu cred că munca are vreo legătură.

Gideon dădu din cap şi se uită pe scenă unde avea loc o luptă cu săbii din lemn. Îi era imposibil să-i explice nevoia lui de a avea bani şi putere. Cum ar fi putut înţelege când ea nu dusese niciodată lipsă de mâncare sau adăpost?

— Nu pot lăsa distracţiile să mă distragă de la obiectivul meu.

— Pare o viaţă foarte plictisitoare, spuse ea după o clipă.

Gideon o privi. Ochii ei gri păreau sinceri.

— Ce-ţi place să faci? Îşi drese glasul. Ca să te distrezi?

— Să citesc. Gideon zâmbi, iar ea se apropie de el, ca şi cum ar fi vrut să-i spună un secret. Şi nu cărţi educaţionale. Îmi plac biografiile scandaloase, poveştile celor care au călătorit în alte ţări şi tragediile cu eroine inocente.

Putea să şi-o imagineze ghemuită într-un colţ al bibliotecii, citind o carte. Ceva îl atrăgea la imaginea asta şi fu contrariat. Era o imagine a Messalinei care nu încerca să-l convingă de nimic, nu-l ajuta să-şi îndeplinească planurile, pur şi simplu era ea.

Mulţumită.

— Presupun că nu ar strica să avem câteva cărţi în biblioteca de la Whispers, spuse răguşit.

Messalina îi zâmbi fericită.

— Mulţumesc.

— Cărţile sunt singura ta plăcere? o întrebă fără să se poată abţine.

— Nu, bineînţeles. Îmi place să ascult muzică, deşi nu sunt deloc talentată şi am o voce îngrozitoare. Îmi place teatrul, făcu semn către scenă, opera şi majoritatea artelor. Îmi place să călăresc, să mă plimb, mai ales dacă fac cumpărături. Ador cumpărăturile, după cum ai observat. Se strâmbă. Spre deosebire de tine, nu trebuie să muncesc pentru banii mei. Pot face tot ce vreau cu timpul meu. Cred că ne consideri, pe mine, pe familia mea, pe aristocraţi, nişte leneşi îngrozitori.

Gideon strânse din buze, pentru că exact asta erau, nişte leneşi îngrozitori. Ştiuse asta dintotdeauna. Dar nu voia să o rănească.

— Cred, spuse cu precauţie, că majoritatea oamenilor s-au născut să muncească. Puţini sunt norocoşi şi nu ştiu ce înseamnă nevoia. Aceştia din urmă confundă norocul *cu* dreptul divin.

— Nu cred că înţeleg ce vrei să spui.

Gideon se încruntă.

— Majoritatea celor ca tine cred că au tot ce le trebuie de la naştere pentru că sunt superiori faţă de ceilalţi. Cred că pentru că s-au născut bogaţi sunt mai inteligenţi, capabili să-i conducă pe alţii şi au principii mai bune. Consideră că Dumnezeul în care cred i-a făcu aşa şi i-a lăsat pe pământ ca să-i guverneze pe cei mai puţin norocoşi. Se înşală. Nu Dumnezeu încoronează regi. Oamenii o fac.

Messalina îl privi uimită.

— Eşti un filosof.

— Îţi baţi joc de mine, spuse el suspicios.

— Nu, îşi puse braţul pe mânerul scaunului. Nu îmi bat joc de tine. Chiar tu ai spus că nimeni nu este mai bun decât celălalt la naştere. Atunci mi se pare că şi invers este adevărat. Iar asta înseamnă că tu, Gideon Hawthorne, lacheul unchiului meu, ai putea fi un filosof la fel de inteligent ca aceia care scriu cărţi.

Zâmbetul ei era jucăuş, dar cuvintele ei erau sincere. Asta îl înduioşa.

Întinse mâna, îi cuprinse degetele şi le sărută. Messalina tremură. Îşi dori să se fi aflat în altă parte, într-un loc mai intim, unde să poată discuta despre cărţile pe care le citea şi despre gândurile lor. Unde, la sfârşitul serii, putea să-i guste buzele rozalii. În loc să facă ceea ce avea de făcut acolo. Dar era imposibil.

— Mă bucur că eşti soţia mea.

Messalina ridică o sprânceană.

— Nu ar trebui.

Era pe cale să-i răspundă când draperia lojei fu trasă şi apărură două persoane.

Zâmbetul ducelui de Windemere era foarte binevoitor.

— Ah, mă gândeam eu că vă găsesc aici. Bârfa e în toi pe hol. Îşi opri privirea asupra lui Gideon. Hawthorne, draga ta soţie nu ţi-a spus cum trebuie să te îmbraci la teatru?

— Nu mă aşteptam să vă văd în seara aceasta, Excelenţă. Gideon îşi trase mâna şi îşi încleştă pumnii. Zâmbi forţat. Şi la mine în lojă. Bineînţeles, mă simt onorat, dar sunt surprins să vă văd aici atât de târziu. La vârsta dumneavoastră vreau să spun.

Lui Windemere nu-i plăcu comentariul lui. Ducele mârâi.

Gideon se ridică să-i sărute mâna ducesei. Era o persoană blajină, cea de-a treia soţie a lui şi, ca şi celelalte, fără copii după trei ani de căsătorie.

— Excelenţă, sper că sunteţi sănătoasă.

Ducesa se înroşi. Nu avea mai mult de douăzeci şi doi

de ani.

— Ah, hm… da. Foarte. Mulţumesc.

Îi aruncă o privire soţului ei. Ducele o ignoră. Îşi revenise şi îi zâmbea radios Messalinei.

— Draga mea, nu am mai văzut-o pe Lucretia de când aţi plecat spre nord. Nu aş vrea să pierd legătura cu ea. E datoria mea să mă asigur că se mărită la fel de bine ca tine.

Messalina nu reacţionă la ameninţarea lui.

Gideon scrâşni din dinţi, dornic să-l lovească pentru că o deranja. Dacă nu ar fi fost la teatru…

Messalina se ridică şi o luă de mână pe ducesă.

— V-a plăcut piesa, mătuşă?

Ducesa făcu ochii mari.

— Nu ştiu.

Messalina zâmbi.

— Aşezaţi-vă lângă mine.

O conduse în spatele lojei.

Windemere se întoarse spre Gideon.

— Mă mir că ai avut timp pentru ceva atât de frivol precum teatrul, Hawthorne. Credeam că ţi-am dat ceva de care să te ocupi, dar dacă ai timp liber, poate ar trebui să-ţi mai dau şi altceva.

Gideon ridică o sprânceană. Ce fel de joc încerca să joace, discutând despre asta în public? În faţa Messalinei?

— Subiectul nu este încă în oraş, murmură el. Iar când va sosi, voi avea grijă. Sunt sigur, spuse ironic, că v-ar displăcea să fiu prins.

— Bineînţeles, spuse ducele şi se uită peste umărul lui Gideon.

Gideon simţi cum începe să transpire. Refuză să verifice dacă Messalina era atentă la discuţia lor.

Ducele se încruntă dezamăgit.

— Atâta timp cât rezolvi treaba.

— O voi rezolva, răspunse şi îl privi fix.

— Bun. Windemere se apropie de el. Dacă nu o faci, voi avea grijă să te distrug şi nu va mai conta dacă eşti sau nu căsătorit cu nepoata mea.

Gideon nu crezu că îşi schimbă expresia feţei, dar

probabil că o făcuse.

Ducele zâmbi.

— Da, ştiu despre fantezia ta de a atrage parteneri de afaceri. Eşti nebun. Oamenii de teapa ta ne servesc, ne fac treaba, dar asta nu înseamnă că ei, arătă spre lojele pline, se vor asocia vreodată cu tine. Ai putea încerca să fii secretar. Având-o pe Messalina ca soţie, ai avea şanse la o asemenea poziţie. Dar nu şi dacă intervin. Înţelegi?

Gideon mârâi şi se apropie de el.

— Asta funcţionează şi invers. Vă cunosc şi am dovezi. Înţelegeţi?

Nările lui Windemere se dilatară.

— Cum îndrăzneşti? Ce dovezi ai? O să…

— E întotdeauna o plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, se auzi vocea Messalinei care îl întrerupse pe duce.

Doamnele se ridicaseră şi se apropiau.

Windemere îşi drese glasul.

— Mă bucur să văd că nu ai fost distras de căsătorie şi… plăcerile ei.

Gideon ridică o sprânceană la replica lui.

Înainte să deschidă gura, Messalina interveni.

— În unele e mai multă plăcere decât în altele.

Windemere se înfurie. Se ştia foarte bine cât de mult îşi dorea un fiu.

Ducesa se albi la faţă şi se duse lângă soţul ei. Nu o băgă în seamă şi continuă să o fixeze cu privirea pe Messalina.

— Mă bucur că ai o căsnicie satisfăcătoare, nepoată… Haide, Ann!

Ducesa se bâlbâi luându-şi la revedere, dar ducele o trase după el.

Gideon se uită în urma lor. Îl asigurase pe duce că îşi duce treaba la bun sfârşit. Apoi o privi pe Messalina. Aceasta îi zâmbi timid.

Oare chiar îi putea omorî fratele?

*

Messalina îl analiză când se aşezară. Nu părea deranjat de vizita unchiului ei, dar era încruntat. Îşi drese glasul.

— Nu ar fi trebuit să spun ce-am spus despre căsătorie. Săraca Ann. Ştii, e chiar dulce.

Cuvintele ei îl făcură să se relaxeze.

— O placi?

Messalina ridică din umeri, simţindu-se vinovată.

— Mă tem că nu avem prea multe în comun. După cum ştii, îl evit pe unchiul meu şi nu o văd foarte des. Oftă. Îmi aduc aminte când s-au căsătorit. Ann părea atât de tânără şi de fericită. A fost nunta sezonului. Acum parcă e o fantomă.

Dădu din cap când îşi dădu seama că Gideon nu o mai asculta. Se uita în jur, ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Lucra pentru unchiul ei chiar acum? Voia să găsească pe cineva, iar apoi…

Nu voia să-şi imagineze ce avea să facă… ce putea să facă.

Majoritatea membrilor societăţii, cei care nu plecaseră la reşedinţele de vară, erau aici. În afară de Lady Gilbert, îi văzu pe domnul şi doamna Evelyn, pe vicontele Nourbourne, pe surorile Henley şi pe familia Holland, însoţită de contele de Rookewoode, care tocmai se aşeza.

— Pe cine cauţi? îl întrebă din impuls.

Draperiile lojei se deschiseră din nou şi un bărbat atrăgător păşi înăuntru.

— Hawthorne! Nu am crezut că te voi găsi vreodată la teatru.

— Prezenţa mea e surprinzătoare pentru toată lumea, răspunse Gideon cu asprime. Messalina, ţi-l prezint pe partenerul meu de afaceri, domnul William Blackwell. Blackwell, soţia mea, Messalina Hawthorne.

Partener de afaceri? Nu ştia că Hawthorne are un partener de afaceri. Messalina îi întinse mâna, fără să-i arate cât era de surprinsă.

— Ce faceţi?

— Încântat să vă cunosc, doamnă, spuse domnul Blackwell şi se aplecă să-i sărute mâna.

Purta un costum maroniu, puţin mai deschis decât culoarea părului, iar ochii lui erau gri, albaştri şi verzi.

— Am rămas şocat când am aflat că te-ai căsătorit, spuse. Credeam că eşti un burlac convins.

— Tocmai tu vorbeşti, răspunse Gideon. Nu pot să număr câte femei ai păcălit.

— Vorbeşti de parcă aş fi un bădăran, răspunse el, prefăcându-se rănit. Nu ştiu cum voi câştiga respectul soţiei tale acum.

— Te pricepi să flirtezi, spuse Gideon sec şi se ridică. Poţi să exersezi cât timp mă duc să mă ocup de ceva.

Gideon făcu o plecăciune şi plecă.

Messalina se uită după el, rănită. Nu o întrebase înainte să o lase singură cu un străin.

Dar la ce se aştepta. Gideon îi explicase clar că aveau o uniune bazată pe funcţionalitate, nu pe afecţiune. Doar pentru că avuseseră o conversaţie plăcută în după-amiaza aceea nu însemna că Gideon nu mai credea tot ce-i spusese înainte.

Iar asta era bine. Unchiul Augustus o ameninţase pe Lucretia. Acum era mai important ca niciodată să plece de îndată ce avea suficienţi bani. Nimic nu avea să stea în calea promisiunii ei.

— Sper că prezenţa mea nu vă deranjează, doamnă, spuse domnul Blackwell, atrăgându-i atenţia. Dar a trebuit să vin să vă văd cu ochii mei când am aflat că Hawthorne va fi aici în seara aceasta. Pot pleca dacă doriţi.

— Nu e cazul, îi răspunse ea cu căldură. Vreţi să luaţi loc?

Blackwell zâmbi.

— Mulţumesc.

Messalina încuviinţă din cap, gândindu-se cum să formuleze toate întrebările pe care le avea pentru el.

— Mă scuzaţi că nu eram atentă. Mă întrebam cum l-aţi cunoscut pe soţul meu.

— Mă tem că e o situaţie care nu mă pune într-o

lumină prea bună, spuse el ruşinat. Mă aflat într-un salon de jocuri de noroc acum câţiva ani, când Hawthorne a provocat un scandal. Venise să colecteze datoria pe care un domn o avea faţă de Excelenţa Sa. Cred că nu avea mai mult de douăzeci de ani la vremea aceea, dar se purta de parcă ar fi fost însuşi diavolul, sfidător şi dispreţuitor. A atras atenţia tuturor celor aflaţi acolo.

Messalina se cutremură. Nu îi era greu să şi-l imagineze aşa.

— Ce a făcut?

— I-a cerut banii fiului cel mic al unui duce. Domnul Blackwell dădu din cap. În acele locaţii, astfel de intervenţii nu sunt acceptate şi au bătăuşi care să păstreze ordinea. Hawthorne s-a luptat cu trei dintre ei fără să transpire. Când a reuşit să obţină banii, toată lumea dispăruse.

De cealaltă parte, Messalina îi văzu pe membrii familiei Holland şi pe lordul Rookewoode în loja lor. Părea să fie aglomerată şi cineva încerca să ajungă la conte. Doar nu era…?

Realiză că domnul Blackwell se oprise din povestit, aparent aşteptând un comentariu din partea ei. Îşi drese glasul, încercând să-şi aducă aminte ce spunea.

— Aţi fugit şi dumneavoastră?

— Nu, îi răspunse. Mă tem că nu eram acolo să joc.

— Şi atunci? îl întrebă absentă.

Era Gideon şi părea că vrea să discute cu contele de Rookewoode.

Fără să fie invitat.

Îl urmări cu groază.

— Şi eu venisem să recuperez o datorie, deşi nu am avut la fel de mult succes ca Hawthorne. De fapt, după ce l-am văzut obţinând banii atât de uşor, l-am abordat pe stradă şi i-am făcut o propunere.

Se opri şi se uită la ea cu nerăbdare.

Messalina îşi luă privirea de la loja din faţă. Inima îi tresări. Gideon era îmbrăcat în haine simple, în timp ce toţi ceilalţi purtau mătase. Lordul Rookewoode nici măcar nu se uita la el. Îi zâmbi forţat domnului Blackwell.

— Ce propunere i-aţi făcut?

Domnul Blackwell zâmbi larg.

— I-am sugerat să colecteze banii în locul meu, iar, în schimb, m-am oferit să-i investesc, împreună cu o parte din banii lui şi să împărţim câştigurile.

Messalina ridică o sprânceană, surprinsă.

— Iar el a fost de acord?

— A trebuit să îl conving, se strâmbă el. Ceea ce a însemnat să petrec mult timp în compania lui.

Se opri puţin, iar Messalina îl privi curioasă.

Domnul Blackwell părea neliniştit.

— Nu ştiu dacă aţi observat, dar soţul dumneavoastră este un bărbat dur. Este… ăă… periculos, se uită la ea. Sper că nu vă deranjează că spun asta.

— Bineînţeles că nu, murmură ea.

Gideon era periculos. Nu avea de ce să nege acest lucru.

Domnul Blackwell strânse din buze, parcă s-ar fi abţinut să mai adauge ceva.

— Vă rog, doamnă, aveţi grijă. Soţul dumneavoastră are un temperament volatil, iar violenţa de care este capabil…

Nu mai continuă şi dădu din cap.

Messalina se încordă.

— Nu trebuie să mă avertizaţi în privinţa propriului meu soţ.

Blackwell se dădu înapoi.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă.

Messalina dădu din cap.

— În orice caz, continuă Blackwell, am avut nevoie de mult curaj să insist până când a fost de acord. Şi cred că a făcut-o doar ca să scape de mine.

— Mă îndoiesc, spuse ea. Cred că aţi fost foarte convingător. Aruncă o privire spre loja lordului Rookewoode, dar Gideon nu mai era acolo. Simţi un nod în gât. De ce îşi dorea atât de mult ca un gentilom să investească în afacerea lui? Sigur existau şi alţi investitori.

— Din fericire, am avut profit de la început, continuă

domnul Blackwell. Mă îndoiesc că Hawthorne ar fi avut răbdare să aştepte prea mult. Se ridică brusc şi o privi spăşit. Doamnă Hawthorne, vă plictisesc cu discuţia mea despre afaceri.

Messalina clipi. Fusese preocupată să se întrebe ce făcuse Hawthorne. Oare avea de gând să se mai întoarcă? Zâmbi forţat.

— Încă vă mai ocupaţi de investiţiile soţului meu? îl întrebă relaxată.

— De investiţiile noastre, căci suntem parteneri, dar da, eu mă ocup de asta, răspunse Blackwell. Mă ocup de minele de cărbune fel de bine ca de contabilitate şi…

Gideon intră în lojă, ţinând în mână un pahar cu băutură. Avea o expresie sumbră.

— Bârfeşti cu soţia mea, Blackwell?

Domnul Blackwell se sperie când îi văzu chipul.

— Mă declar vinovat. Nu aş vrea să vă mai plictisesc, doamnă Hawthorne. Vă las să vă bucuraţi de piesă.

— Noapte bună, spuse Gideon şi se aşeză pe scaun.

Domnul Blackwell ezită.

— Ne vedem mâine?

Gideon se strâmbă.

— Dacă am timp.

— Abia aştept, spuse domnul Blackwell sec. Făcu o plecăciune. O seară bună, doamnă Hawthorne!

Messalina îşi luă la revedere. Domnul Blackwell plecă.

Messalina se întoarse spre Gideon şi îl studie atent. Încă ţinea în mână paharul şi se uita spre loja de vizavi. Inspiră.

— E pentru mine?

Gideon se răsuci spre ea şi îi luă câteva secunde să-şi revină.

— Da. Poftim.

Îi întinse paharul.

Messalina luă o gură şi i se păru că nu are gust.

— Mărturisesc că nu prea am fost atentă la piesă, spuse relaxată. Amândoi se uitară către scenă. Un bărbat mai gras îl alerga pe unul mai slab, încercând să-l lovească

cu un trandafir.

— Probabil nu contează, mârâi Gideon.

Dar se aplecă să se uite mai bine.

Messalina simţi… afecţiune? Nu, nu avea cum. Era o brută, lacheul unchiului ei. Un bărbat obişnuit cu violenţa.

Dădu din cap.

— Am observat, spuse ea precaută, că ai fost în loja lordului Rookewoode.

Regretă imediat.

— Ce-i cu asta? În vocea lui se citea ura şi îşi încleştă pumnii.

Pentru prima oară de când se căsătoriseră simţi… teamă.

Poate că ar trebui să ţină cont de avertismentul domnului Blackwell.

Capitolul 7

Gideon nu-şi putu ascunde ura din voce, nici măcar când o văzu pe Messalina.

Să-l ia naiba pe Rookewoode şi pe restul aristocraţilor. Bărbatul nici măcar nu se uitase la el în tot timpul în care fusese acolo. Şi cu cât stătuse mai mult acolo, cu atât furia lui crescuse, iar acum mârâi la soţia lui.

Dar Messalina nu era o femeie care să se sperie uşor.

— De ce te-ai dus în loja lui Rookewoode?

Gideon scrâşni din dinţi. Piesa, care părea să-l distragă, nu mai era interesantă acum. Nu avea de ce să-i spună. Nu era ca şi cum Messalina ar înţelege sau ca şi cum i-ar păsa vreun pic de afacerea lui.

Dar îl întrebase.

— Singurul motiv pentru care am venit la teatru a fost să-l văd pe conte. Eu şi Blackwell avem mine de cărbune în nordul Angliei, pe coasta de est. Aş vrea să cumpăr mai multe. Inspiră adânc şi nările i se dilatară când îşi aduse aminte cum fusese primit. M-am dus să discut cu el despre

posibilitatea unei investiţii. Se ştie că e bogat şi dispus să facă investiţii. O asociere între noi ar fi benefică pentru amândoi, dar m-a ignorat. Mârâi. De parcă aş fi fost un nimeni.

— Ah.

Gideon se uită la ea. Messalina părea să se gândească la ceva. Deschise gura, dar o închise la loc.

Gideon îşi roti umerii, încercând să se relaxeze. Voia să spargă ceva… sau şi mai bine, şi şteargă zâmbetul de pe chipul lui Rookewoode. Privi fix scena. După câteva minute nu mai suportă tăcerea Messalinei.

— Ce…

Messalina se sperie şi ridică din sprâncene.

— Poftim?

Gideon inspiră adânc.

— Ce a vrut să însemne acel „ah?” o întrebă calm.

— Oh, ezită ea. Nu cred că o să-ţi placă răspunsul meu.

Miji ochii.

— Nu contează.

— Păi. Se răsuci spre el. Dacă vrei să discuţi cu lordul Rookewoode sau cu orice alt domn, trebuie să fii invitat. Şi mai important, trebuie să fii prezentabil.

Se încruntă nerăbdător.

— Am bani şi am o afacere care îi va aduce profit. De ce ar trebui…?

— Pentru că aşa se face. Trase aer în piept, încercând să se calmeze. Ştiu că ţi se poate părea prostesc, chiar jignitor, dar este un conte. Nu poţi să mergi pur şi simplu la el şi să-i ceri bani. Nu dacă vrei cu adevărat să faci afaceri cu el.

Gideon se strâmbă. Ştia că are dreptate. Poate că lucra pentru un duce şi ştia lumea lor, dar numai ca servitor. Acum voia să intre în cercul lor. Să fie văzut ca un egal.

Un lucru complet diferit.

Dumnezeule! Trebuia să-i ceară ajutorul. Oftă.

— Ce vrei să spui cu „prezentabil?”

Messalina se înseninã, de parcã abia ar fi aşteptat acest moment. Ochii ei gri erau blânzi şi zâmbi larg.

Era superbă.

Ceva tresări înăuntrul lui. Iar asta îi provocă teamă. Nu putea să ţină la ea. Era doar o unealtă pentru el. O unealtă pentru un viitor mai bun. Dacă ajungea să ţină la ea nu avea cum să-i mai omoare fratele. Nu mai avea cum să-şi îndeplinească visurile. În plus, o femeie ca ea nu s-ar îndrăgosti de un amărât ca el.

Gideon era atât de captivat de propriile gânduri încât aproape nu o auzi.

— Trebuie să te îmbraci ca şi cum ai fi fost născut în lumea bună. Messalina făcu un semn spre sală. Ca şi cum ai fi bogat, un domn în care ceilalţi domni pot avea încredere să-i încredinţeze averea.

Gideon pufni.

— Majoritatea domnilor nu au nici cea mai vagă idee cum să facă bani.

— Da, ai dreptate, spuse ea încet, dar, din păcate, nu contează. Domnii sunt dispuşi să discute cu alţi domni. Recunosc că preconcepţiile lor sunt ridicole, dar aşa stau lucrurile.

— Multe dintre lucrurile pe care le fac sunt ridicole… dar împământenite.

— Probabil că eşti de părere că regulile lor, ale noastre, sunt îngrozitoare. Se înroşi. Chiar sunt.

Simţi nevoia să o consoleze.

— Majoritatea oamenilor care au putere încearcă să o păstreze excluzându-i pe ceilalţi. E natura umană.

— Dar e complet greşit. Messalina se încruntă. Ai putea încerca să-l contactezi pe secretarul lordului Rookewoode, dar…

— Nu. Gideon se încordă. Asta ar fi însemnat să se comporte ca un servitor. Era egalul lui Rookewoode. Era egalul tuturor şi putea să dovedească asta. O să vorbesc direct cu Rookewoode, cu nimeni altcineva.

— Atunci…

Messalina îi arătă lojele de vizavi.

Gideon se uită la domnii care veniseră la teatru. Unii erau îmbrăcaţi în roz, o culoare la modă şi mai erau alţii în mov, verde, galben, roşu, ba chiar unul îmbrăcat în mătase albă. Majoritatea purtau peruci albe. Purtau diamante, butoni, manşete şi catarame. Chiar şi surtucele lor erau îndelung purtate.

— Nu vreau să port haine atât de triviale. Sunt o pierdere de bani.

Messalina ridică din umeri şi îşi mută privirea spre scenă.

Gideon făcu acelaşi lucru, dar nu vedea actorii sau ce făceau. Messalina vorbise cu el. Fără ură şi fără să se certe. Şi fusese interesată de problema lui.

— Nu vreau să port galben, spuse, cu ochii încă spre scenă. Sau roz. Şi nu port nenorocita aia de perucă.

— Cred că ţi-ar sta foarte bine cu perucă.

Se întoarse şi o privi îngrozit. Messalina zâmbea. Glumea cu el? Messalina îşi dădu ochii peste cap.

— Bine. Dar vei avea nevoie de câteva costume noi.

— Ah. Ce mi-ai recomanda?

Îi privi speculativ.

— Poate roşu sau albastru?

Gideon se strâmbă. Messalina oftă.

— Gri?

— Bine. Îşi drese glasul. Poate vii cu mine la croitor.

Messalina dădu din cap, iar el simţi dezamăgire.

— Cred că ai nevoie de un nou croitor. Unul care cunoaşte noile tendinţe.

Gideon oftă exasperat.

— Şi cum o să găsesc acest minunat croitor?

— Ai putea s-o întrebi pe soţia ta.

Se răsuci şi se uită în ochii ei gri, calzi. Clipi. Nu mai ceruse niciodată ajutorul cuiva, dar nu era dispus să o refuze.

— Vrei să mă ajuţi?

— Da. Messalina îşi întoarse privirea spre scenă, dar îi văzu zâmbetul. Bineînţeles, te voi ajuta să alegi materialul şi modelul costumelor.

— Bineînţeles, spuse el monoton, dar era uimit de ea.

Messalina vorbea de parcă să-l ajute era singurul ei scop. De parcă era o aventură în care porneau împreună.

Gideon se uită atent la femeia din faţa lui, o doamnă născută şi crescută într-o lumea complet diferită de a lui, şi realiză, pentru prima dată, că putea fi mai mult decât o unealtă, putea fi aliata lui.

— Mulţumesc, îi spuse răguşit.

Păru surprinsă.

— Pentru?

Îşi drese glasul şi dădu din mână.

— Pentru asta. Pentru că mă ajuţi.

— Ah. Bineînţeles. Îi zâmbi batjocoritor, dar era cu adevărat amuzată. Doar sunt soţia ta.

*

Ce am făcut? se întrebă Messalina când ea şi Hawthorne ieşiră de la teatru, câteva ore mai târziu. Fusese de acord să-l ajute. Era un lucru neînsemnat, să-i caute un croitor. Să-i aleagă costumele. Dar însemna că îşi schimbă gândurile faţă de el.

O posibilă slăbiciune.

Dacă totul mergea bine, avea să plece imediat ce primea partea din zestre pe care i-o promisese. Ăsta era scopul ei. Planul ei de la bun început. Nu putea să devină prietena lui.

Voia să-l părăsească. Nu voia să se simtă vinovată pentru visurile ei.

Nu voia.

Se uită la el când îi întinse braţul. Zâmbea.

La naiba, se simţea vinovată.

Nu! Messalina îşi limpezi gândurile şi se uită la luna care strălucea peste acoperişurile Londrei.

— Ce noapte frumoasă, murmură, încercând să-şi distragă atenţia.

— Chiar este.

Gideon o conduse prin mulţimea care se strânsese în

faţa teatrului. Strada era prea îngustă şi aglomerată pentru trăsuri. Messalina se bucură că era o noapte călduroasă, căci era ceva de mers până unde Reggie oprise trăsura.

Se uită la Hawthorne. În lumina lunii, chipul lui părea serios, periculos. Dar ei nu i se mai părea aşa de înfricoşător. Hawthorne îşi drese glasul.

— Sper că ţi-a plăcut piesa.

— A fost foarte amuzantă, îi răspunse.

Îi simţi privirea.

— Nu ţi s-a părut... vulgară?

— Puţin. Ridică din umeri. Dar uneori avem nevoie să râdem cu poftă. În plus, am observat că ţi-au plăcut glumele.

Îl văzuse râzând de mai multe ori de-a lungul piesei.

Iar priveliştea îi provocase un nod în gât.

— Chiar mi-au plăcut glumele, răspunse, dar nu sunt un bărbat obişnuit.

— Hm, se îndoi ea. Am observat că majoritatea bărbaţilor, indiferent de statutul lor social, se bucură de comediile care includ nuditate sau sex.

Gideon pufni.

Messalina îşi ascunse zâmbetul.

— Poate am putea să mai mergem.

Cum de nu observase ce voce groasă şi calmă avea.

— Mi-ar plăcea, îi răspunse sincer.

Gideon dădu din cap, dar părea distras. Ecoul paşilor lor se auzea pe drum.

Messalina se uită în jur şi realiză că erau singuri. Trăsura încă nu se vedea.

— Ce e? îi şopti.

Muşchii lui încordaţi fură singurul avertisment.

— Stai în spatele meu!

Messalina icni.

Se uită peste umărul soţului ei şi îl văzu pregătit să înfrunte trei bărbaţi masivi, înarmaţi şi înfricoşători.

Tâlhari. Doar că nu le cerură bunurile. Îl atacară direct.

Messalina ţipă când toţi trei îl atacară în acelaşi timp.

Gideon se ghemui, cu picioarele depărtate şi dintr-o mişcare sări spre bărbatul din dreapta. Bărbatul ţipă şi căzu la pământ, sângele lui împroşcând pietrele.

Cum…?

Ceilalţi doi se dădură în spate. Unul din ei avea o bâtă cu o ţepuşă în capăt. Celălalt avea un cuţit lung sau o sabie.

— Hoţii! Hoţii! strigă Messalina cât de tare putu. Nu avea o armă sau ceva ce putea folosi ca o armă. Chiar şi cu unul dintre ei imobilizat, asta însemna că Hawthorne se lupta cu doi bărbaţi. Ajutor!

Ceva din mâna lui Hawthorne strălucea. Ţinea între degete o lamă subţire. Cei doi tâlhari se aşezară de o parte şi de alta a lui. Voiau să-i distragă atenţia.

Bărbatul rănit se ridică. Avea jumătate de faţă acoperită cu sânge. Se uită nedumerit la ceilalţi doi.

— Ce mai aşteptaţi? strigă Hawthorne, iar Messalinei i se ridică părul pe mâini.

Vocea lui era calmă. Întunecată. Parcă era amuzat. Ce fel de om râdea în mijlocul unei lupte?

— Soţia mea are plămâni puternici, continuă Hawthorne. Ori fugiţi, ori mă mai atacaţi o dată. Ajutoarele vor veni în curând.

Unul dintre bărbaţi îl atacă urlând.

Hawthorne se mişcă rapid, întinse mâna, aproape mult prea repede. Atacatorul ezită. Hawthorne înaintă şi părea că îl ţine în braţe în timp ce-l înjunghie. De nenumărate ori.

Rânjind.

Messalina realiză că îşi acoperise gura.

Tâlharul alunecă şi căzu la pământ.

Hawthorne se pregăti să-l atace pe al doilea.

— Dumnezeule! strigă cel care rămase.

Cineva ţipă din capătul străzii. Cei doi tâlhari se întoarseră, apoi o luară la goană.

Hawthorne rămase nemişcat pentru o clipă, asigurându-se că pericolul dispăruse.

Se întoarse spre Messalina.

— Eşti rănită?

— Nu s-au apropiat de mine. Se holbă la el. Nu mai avea cuţitul în mână, dar era ud. Sânge. Eşti rănit.

Hawthorne se uită la mână, iar apoi se şterse cu batista.

— Nu e al meu.

Messalina se uită la bărbatul de pe jos. Era nemişcat. Oare Hawthorne…?

Se auziră paşi, iar Hawthorne o trase în spatele lui.

Reggie se opri în faţa lor, cu alţi doi bărbaţi, pe care Messalina nu-i cunoştea, în spatele lui.

— E totul în regulă, şefule?

— Da, mârâi Hawthorne ameninţător. Dar nu mulţumită ţie sau birjarului care a dus trăsura atât de departe. Soţia mea aproape a fost omorâtă.

Reggie se albi.

— Îmi… îmi pare rău, şefule. Nu se va mai întâmpla, jur.

— Ar fi bine să nu, izbucni Hawthorne. Acum trebuie să mă asigur că soţia mea e în siguranţă.

Reggie încuviinţă din cap.

— John aduce trăsura.

— Bun. Făcu semn spre corpul întins pe jos. Ocupă-te de el.

— Imediat, şefule, imediat.

Hawthorne o trase pe Messalina după el, uitându-se tot timpul în jur, asigurându-se că e totul în regulă.

Cumva, Messalina uitase că era obişnuit să se lupte şi că făcuse lucruri mult mai rele pentru unchiul său.

Hawthorne era mortal.

Inima îi bătea cu putere. Ar fi trebuit să fie speriată. Îngrozită de ce se întâmplase. Dar nu se putea gândi decât la faptul că Hawthorne o protejase. Că se simţea în siguranţă în compania unui bărbat care tocmai omorâse pe cineva.

În faţă, după colţ, se auzi trăsura. Hawthorne nu aşteptă ca birjarul să oprească, deschise uşa, o împinse înăuntru, urcă în urma ei şi bătu în acoperiş.

Apoi se aşează lângă ea şi o luă în braţe.

Messalina se uită la el. Ochii lui erau sălbatici, toţii muşchii corpului îi erau încordaţi. Nu-şi putea lua privirea de la el.

Ceva din privirea lui o făcu să se topească.

— Nu mi-ai răspuns mai devreme, gâfâi el. Eşti rănită?

— Nu. Deloc. Tu te-ai luptat cu trei bărbaţi, nu eu.

Gideon zâmbi.

— Fetiţă curajoasă!

Se aplecă să o sărute.

*

Uneori se întâmpla ceva ciudat, simţeai nevoia să faci sex după o luptă. Libidoul crescut de fericire că erai în viaţă. Gideon nu mai trecuse prin asta de câţiva ani. Poate pentru că Messalina era în pericol.

Sau poate era vorba doar despre Messalina, curajul, inteligenţa, căldura ei.

O strânse în braţe, până când sânii ei se lipiră de pieptul lui. Decolteul ei îl înnebunise toată noaptea şi voia să-i smulgă hainele. Să lingă, să muşte şi să-i sărute pielea. Voia mai mult de atât. Îi voia abdomenul, coapsele şi mirosul dulce al vulvei ei.

Voia să se piardă în ea şi să nu mai plece niciodată. Îşi lipi buzele de ale ei şi căută căldura şi umezeala gurii ei.

Dar simţi cum se încordează în braţele lui. Şi se retrase. Ştia că dacă nu se opreşte, va pierde ceea ce câştigase.

Se dezlipi de ea, simţind că i se dezlipeşte şi pielea în acelaşi timp. Încă îi simţea respiraţia pe buze, iar când trăsura sări în sus, trupurile lor se apropiară din nou. Mirosul de bergamotă îl învălui şi aproape că o sărută din nou.

La naiba! Supravieţuise iernilor grele fără încălţări sau mâncare. Putea supravieţui unei călătorii cu Messalina.

— Te-am speriat? o întrebă răguşit.

— Nu. Un sărut, chiar şi de la tine, nu e suficient să

mă sperie, şopti ea. Am crezut că o să te omoare.

Gideon închise ochii, încercând să se calmeze.

— Erau doar nişte tâlhari, puteam să-i înfrunt.

Doar că păruseră hotărâţi să-l omoare, nu să-i fure bunurile ca nişte… asasini plătiţi.

— Erau trei.

Vocea ei îl făcu să revină la realitate. Zâmbi în colţul gurii. Probabil ar fi trebuit să se simtă insultat pentru că părea să creadă că poate fi doborât de nişte tâlhari, dar i se păru încântător.

— Te asigur că m-am luptat cu bărbaţi mult mai mari şi mai bine pregătiţi în trecut.

— Totuşi, spuse ea îngrijorată.

Încercă să-i vadă expresia, dar trăsura era prea întunecată. Nu vedea decât strălucirea pielii în lumina felinarelor de pe stradă. Obrazul, gâtul, curbura sânilor.

Dumnezeule! Cum avea să supravieţuiască încă o lună? Dar trebuia să o facă dacă voia ca Messalina să ajungă în patul lui de bunăvoie.

Şi voia asta.

— Până la cincisprezece ani, spuse el încet, cuţitul a devenit parte din mine. Am învăţat să atac fără ezitare. Să ignor frica şi să dau tot ce pot ca să-mi învingadversarul. Nu am pierdut nicio luptă de atunci.

Îi trasă cu degetele cicatricea de pe obraz.

— Mă bucur, spuse uşor. Mă bucur că ai învăţat să fii nemilos dacă asta ţi-a salvat viaţa în seara asta.

— Şi pe a ta, murmură el în urechea ei. Tentant. Atât de tentant. Se dădu în spate. Mai ales pe a ta.

Trăsura se bălăngănea pe drumurile Londrei, iar Gideon închise ochii şi se rezemă. Se lupta cu instinctele primare, încercând să nu o sperie, dar când Messalina îşi puse mâna într-a lui nu putu să-i dea drumul.

O ţinu de mână până acasă.

Gideon îşi ridică privirea când trăsura se opri. Keys deschise uşa şi se uită în ochii lui, făcându-i semn pentru a-i confirma că erau în siguranţă.

O ajută pe Messalina să coboare, vigilent în ciuda

asigurărilor lui Keys. Se grăbiră în casă şi reuşi să se relaxeze când uşa se închise în urma lui. Probabil că asasinii, dacă fuseseră asasini, erau pe urmele lui, dar nu putea să ignore faptul că Messalina fusese cu el.

Keys îi urmă înăuntru şi îl lăsă pe Reggie să ducă trăsura la grajd.

Îl privi pe Gideon cu sprâncenele ridicate.

Gideon dădu din cap.

— Mâine. Vorbim mâine.

Keys se uită la Messalina şi păru să înţeleagă ce voia să spună. Încuviinţă din cap şi plecă.

— Vino, îi spuse Gideon Messalinei, încercând să pară relaxat. E timpul să mergem în pat. Asta dacă nu vrei să bei ceva înainte.

Messalina dădu din cap şi îşi înăbuşi un căscat.

— Mă simt extenuată. Nu ştiu de ce.

— Atacul, murmură Gideon când urcară scările. La început te simţi complet alert, iar apoi obosit. Am mai simţit asta înainte.

— Da? În afara luptelor la care ai participat?

Gideon îi aruncă o privire. Câte voia să ştie despre el? Ce făcuse în trecut? Sigur ştia că sufletul îi era întinat de munca pe care o făcea. Asta îl nelinişti. Când avea să-i omoare fratele, sufletul lui avea să dispară cu totul.

— De ce mă întrebi?

Messalina se opri în capătul scărilor.

— Cred că sunt curioasă.

Ridică bărbia.

— Uneori. Vru să se oprească, dar ceva îl făcu să continue. Să-i dezvăluie adevărul pe care îl ştia deja. Să-i arate cele mai întunecate secrete. De cele mai multe ori pentru unchiul tău. Asta făceam pentru el.

Messalina îşi umezi buzele, iar privirea lui fu atrasă instantaneu.

— Ce vrei să spui?

Se aplecă spre ea şi îşi sprijini fruntea pe peretele din spatele ei.

— Vreau să spun că atunci când unchiul tău voia să

sperie pe cineva sau voia să-i dea o lecţie, mă trimitea pe mine. Eu eram cel care îi ameninţa.

Messalina înghiţi în sec, dar continuă să se uite la el.

— Ai rănit oameni pentru el.

Gideon dădu uşor din cap.

— Ani şi ani de-a rândul.

— Ai…? Inspiri ca să se calmeze. Ai omorât.

Ar fi vrut să nu fi deschis acest subiect.

— Nu. În seara asta a fost prima dată.

— În seara asta?

Făcu ochii mari. Era evident că nu se aşteptase la răspunsul lui.

— Da. Nu sunt un asasin.

Cel puţin nu fusese. De îndată ce îl omora pe fratele ei avea să devină unul.

Dacă Messalina afla, nu avea să-l mai lase niciodată să se apropie de ea. Şi avea nevoie de ea, de banii ei, de sfaturile ei. Nu putea renunţa la asta. Nu putea să renunţe la ea.

Îi întinse mâna.

— Vino.

Messalina încuviinţă din cap, deşi încă era încruntată. Oare îi ura acum?

Dispoziţia lui nu se schimbă când o conduse în dormitor. Servitoarea îi aştepta, mai degrabă pe Messalina. Ezită, dar era mai bine. Trebuia să se calmeze înainte să mai stea în preajma ei.

Gideon făcu o plecăciune.

— Mai stau câteva minute.

Messalina se uită la servitoare, apoi la el, iar lui Gideon i se păru că vede regrete în ochii ei.

— Nu stau mult.

Dădu din cap şi închise uşa în urma lui.

Cum puteau aristocraţii să trăiască aşa, cu servitorii în jurul lor tot timpul? Se duse în capătul holului şi se uită pe fereastra care dădea spre grădina din spatele casei. Ceva se mişcă, iar Pea apăru de sub unul dintre copaci. Îşi ridică privirea şi îi făcu semn din cap.

Gideon îi răspunse la fel, fericit că Pea era vigilent.

Se mai uită pe fereastră pentru câteva minute, iar apoi auzi uşa şi paşii servitoarei care pleca.

Câteva clipe mai târziu se duse în dormitor. Messalina era deja în pat, învelită şi cu ochii închişi. Închise uşa şi aşteptă puţin. Îşi dorea atât de mult să se urce lângă ea, să dea aşternuturile la o parte şi să-i rupă cămaşa aia nenorocită.

În schimb, stinse lumânarea şi se duse spre unul dintre scaunele de lângă şemineu.

— Nu vii în pat? îi şopti ea.

Chiar nu-şi dădea seama? De câtă stăpânire de sine avea nevoie?

— Nu încă.

O auzi răsucindu-se în pat. Rămase cu ochii la foc. Şi aşteptă. Dar chiar şi când respiraţia ei deveni regulată, nu se băgă în pat. Se gândea. Era a doua oară când erau atacaţi într-o săptămână.

Şi în ambele cazuri atacatorii fuseseră mai interesaţi de crimă decât de furt. Ceea ce însemna că cineva voia să-l omoare. Sau s-o omoare pe Messalina. Se apăra de la treisprezece ani. Nu se temea de nimeni.

Dar dacă o voiau pe Messalina.

Strânse din dinţi. Nu. Nu pe Messalina.

Aşa ceva nu se putea întâmpla.

Capitolul 8

— Ce băiat bun! spuse Messalina a doua zi, dis-de-dimineaţă.

Căţelul care dormea în braţele ei nu-i răspunse.

Daisy dormea cu capul la gâtul ei, în timp ce Barlett termină să o aranjeze.

Messalina îi mângâie urechile pufoase. Se auzi uşa şi îl văzu pe Sam care se uita timid înăuntru.

— Ai venit la timp, îi spuse Messalina. Cred că Daisy

va vrea să meargă în grădină când se trezeşte. Poţi să-l duci tu?

— Da, doamnă.

Sam intră în cameră şi veni lângă ea.

Messalina îi dădu câinele cu grijă. Daisy nu se trezi.

Zâmbi.

— Să sperăm că se trezeşte când îl duci afară, dar dacă nu, poţi să stai acolo până se trezeşte.

Sam zâmbi vesel.

— Da, doamnă! Vă mulţumesc, doamnă!

Îi făcu semn că poate să plece.

— O să-l răsfăţaţi pe băiatul acela, spuse Barlett ursuză.

Messalina o privi surprinsă.

— Chiar crezi asta?

Barlett se uită la ea în oglindă.

— Acum e în serviciul dumneavoastră, dar cândva va deveni un bărbat. Şi nu va mai găsi stăpâni la fel de buni ca dumneavoastră.

Majoritatea doamnelor nu ar accepta un servitor atât de impertinent. Dar Barlett chiar părea îngrijorată.

Messalina se încruntă.

— Şi ce crezi că ar trebui să fac? Să mă port urât cu el? Să-l ignor? Barlett ridică din umeri.

— S-ar putea să fie mai bine aşa.

Să se poarte urât ca să se aştepte la asta toată viaţa? Nu putea face asta. De ce copii ca Sam să înveţe că sunt inferiori doar pentru că s-au născut săraci?

Sam ar trebui să primească o educaţie. Ar trebui să aibă haine normale. Şi ar trebui să cunoască o altă viaţă.

Gândurile ei fură întrerupte de Barlett.

— Asta e tot, doamnă?

— Da, sigur.

Messalina se uită în oglindă. Oare ce avea să spună Hawthorne dacă îi împărtăşea viziunea ei despre copii?

Messalina îşi drese glasul şi o strigă pe Barlett, care ajunsese la uşă.

— Doamnă?

— Mă întrebam unde este domnul Hawthorne, spuse ea cât de relaxat putu.

Nu dormise cu ea şi plecase înainte să se trezească.

Barlett o privi cu subînţeles. Messalina nu aşteptă un răspuns.

— Nu contează. Sunt tare împrăştiată în dimineaţa aceasta.

— De fapt, doamnă, cred că îl veţi găsi la bucătărie, spuse Barlett uşor.

— În bucătărie?

— Lângă bucătărie, doamnă. Nu trebuie să spun mai mult de atât. Mai doriţi ceva?

Messalina dădu din cap, iar servitoarea plecă. Oare ce făcea Hawthorne în bucătărie… sau lângă bucătărie?

Curioasă, coborî scările. Se ducea direct spre bucătărie când îl văzu pe Keys ieşind în hol în faţa ei şi îl urmări fără să o vadă.

Messalina se opri. Ieşise din camera lui Hawthorne. Camera în care ea nu avea voie să intre.

Se apropie de uşă şi o studie cu atenţie, muşcându-şi buza. Se uită pe hol, iar apoi îşi lipi urechea. Nu se auzea nimic. Messalina strâmbă din nas. Probabil era încuiată.

Învârti mânerul, iar acesta se răsuci. Deschise uşa şi intră. În mijlocul camerei se afla cea mai mare cadă pe care o văzuse vreodată. Arama strălucea în lumina lumânărilor, iar prosoapele albe erau înşirate pe margine.

Apoi îl văzu pe Hawthorne, care o privea furios din mijlocul căzii.

Messalina simţi cum se înroşeşte şi se dădu în spate. Părul lui negru şi umed îi ajungea până la umeri. Avea un braţ pe marginea căzii, iar la gât îi atârna un lanţ pe care se vedea un pandantiv. Părea arogant şi relaxat, deşi era dezbrăcat.

Complet dezbrăcat.

Încercă să nu-şi amintească de sărutul din trăsură, dar îi fu imposibil. Se uită la buzele lui şi şi-o muşcă pe a ei. Bărbatul acesta avusese limba în gura ei noaptea trecută.

— Ce naiba cauţi aici? strigă el, făcând-o să tresară.

— Îmi… îmi pare rău, se bâlbâi Messalina. Nu se gândise că secretul lui era o cameră pentru baie. O să plec…

— Nu.

Vocea lui o surprinse când dădu să se întoarcă.

Se uită la el.

— Iartă-mă. Inspiră şi expiră uşor. M-ai speriat când ai intrat.

— Păi, Messalina îşi drese glasul, nu mă mir. Am intrat peste tine.

— Da. Zâmbi în colţul gurii. Din curiozitate, presupun?

Messalina se îmbujoră.

— Mă tem că da. Adică, o uşă interzisă…

— Credeai că ascund aici cadavrele fostelor mele soţii?

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse, mai tare decât trebuia.

Gideon începu să râdă.

Messalina se holbă la el. Nu-şi amintea să-l mai fi văzut râzând. Ochii i se încreţiră, dinţii şi gropiţele din obraji ieşiră la iveală. Era superb. Râmase fără aer şi un fier de dorinţă o străbătu, oprindu-se între picioarele ei.

— Vrei să… Messalina se opri şi îşi drese glasul. Vrei să te ajut… cu părul?

Gideon îşi lăsă capul într-o parte. Încă zâmbind.

— Vrei să fii valetul meu?

Îşi bătea joc de ea? Ridică bărbia.

— Da, dacă vrei.

— Vreau, răspunse el încet.

Răguşeala din vocea lui o făcu să tremure. Ce naiba era în mintea ei?

Dar… voia să rămână. Voia să-i atingă pielea umedă.

Lăsă deoparte toate îndoielile şi se duse spre cadă. Lângă se afla un scaun pe care erau puse haine, săpun şi o cană. Se uită în jur şi văzu un scaun pe care îl trase mai aproape.

Se aşeză la capătul căzii, luă cana şi se întoarse spre el, dar aproape o scăpă din mână când îl văzu.

Trupul lui era acoperit de cicatrici. Pe piept, pe abdomen, pe braţe. Majoritatea erau subţiri, dar câteva erau mai groase. Aproape de claviculă, lanţul de la gât strălucind peste ea. Văzu că pandantivul, era o monedă... ce ciudat!

Dar nu avu timp să se gândească la asta, încă îi analiza cicatricile. Mai avea alte două în dreptul coastelor, pe partea dreaptă. Şi una deasupra buricului. Oare cum supravieţuise atâtor răni? Urmări linia de păr umed care se pierdea sub apă. Mădularul lui era mai mare decât îşi imaginase.

Messalina îşi ridică privirea şi dădu ochii cu el. Se înroşi.

— Eşti foarte curioasă, nu-i aşa? o întrebă încet.

Pentru o clipă nu putu să gândească. Simţi cum i se întăresc sfârcurile..

— Cred că da. Se uită la cicatricea de deasupra buricului. Ar fi trebuit să fie fatală. Cum...?

De data asta se uită la el printre lacrimi. Gideon se cutremură.

— Nu poţi face prea multe în St. Giles, spuse încet. Mai ales dacă eşti un băiat orfan. Aproape am murit de foame înainte să descopăr luptele cu cuţitele. Şi atunci am decis să fiu cel mai bun.

Messalina dădu din cap.

— Ai decis pur şi simplu?

— Mm. Îşi ridică braţul ca să-şi dea părul pe spate şi Messalina văzu o altă cicatrice. Da. Nu aveam de gând să rămân în St. Giles, iar ca să plec aveam nevoie de bani. Am început să-mi fac planuri din prima zi în care am luptat. La şaisprezece ani economisisem destui bani, atunci am primit asta, arătă cicatricea şi a trebuit să stau la pat câteva săptămâni. Mi-am cheltuit aproape toţi banii atunci, pe adăpost, mâncare şi leacuri.

— Cred că ai fost copleşit.

Gideon ridică din umeri.

— Când m-am simţit mai bine am început să mă lupt din nou. M-am gândit că o să-mi ia încă vreo doi ani să

strâng suficienţi bani, asta dacă nu muream înainte. Dar m-a găsit unchiul tău şi mi-a făcut o ofertă mai bună.

Messalina se încruntă.

— Cum a fost asta mai bine?

— Pentru că unchiul tău mă plătea suficient de bine încât să pot pleca chiar atunci din St. Giles. Aş fi fost dispus să lucrez şi pentru diavol dacă asta însemna că pot să plec din St. Giles.

Messalina înghiţi. Ar fi trebuit să fie dezgustată de determinarea lui nemiloasă, dar nu era.

— Înţelegi? o întrebă. Toată viaţa am plănuit cum să scap de locul în care m-am născut. Aş fi făcut orice să scap de locul acela. Şi atunci şi acum.

Messalina se gândi cum ar fi să fie singură pe lume. Să trebuiască să te lupţi ca să ai ce mânca.

— Înţeleg.

Gideon era încă sumbru.

— Eşti prea bună ca să fii căsătorită cu mine.

Cu o săptămână înainte ar fi fost complet de acord cu el.

Acum? Nu mai era atât de sigură.

— Lasă-te pe spate.

O ascultă şi închise ochii.

Se uită pentru o clipă la bărbatul călit şi complicat din faţa ei. Un bărbat dezbrăcat. Nu mai văzuse niciodată unul, cel puţin nu unul viu. Văzuse statui, bineînţeles, dar bănuia că nu erau precise, la fel ca şi cele feminine.

Şi avea dreptate. Hawthorne avea cârlionţi de păr pe piept şi la subraţ. Sfârcurile erau maronii şi ridate. Iar mădularul lui era mai mare decât al oricărei statui greceşti. Era roşu şi părea umflat.

Messalina înghiţi în sec şi îi puse mâna pe umăr, tremurând, deşi se simţea înfierbântată. Simţi cicatricile.

— Nu te mai dor, nu-i aşa?

Dădu din cap, fără să deschidă ochii.

— Majoritatea nu au fost adânci.

Messalina se încruntă şi pipăi cicatricea de lângă claviculă.

— Nici măcar asta?

— M-a durut cândva. Dar asta s-a întâmplat cu ani în urmă, murmură el.

Văzu o vânătaie pe braţul lui.

— Şi asta?

— Tâlharii de aseară de la teatru.

Se uită la el. Era atât de aproape încât îi vedea genele, negre şi lungi.

— Îţi foloseşti corpul ca pe o armă, fără să te gândeşti că ai putea fi rănit. Cred că ai mai mare grijă de cuţitul tău decât de tine.

Gideon zâmbi.

— Probabil. Dar există alte feluri în care îmi pot folosi corpul. Mă laşi să-ţi arăt?

I se uscă gura.

— Eu…

Se referea la altceva decât consumarea căsătoriei? Auzise zvonuri că se puteau face şi alte lucruri în pat. Sau, o voce îi şopti în cap, ar putea să se culce cu el înainte să treacă luna. Îşi voia zestrea, nu-i aşa? Ce motiv mai bun să-i simtă mâinile pe trupul ei sau să-l lase să o pătrundă?

Iar apoi putea pleca.

Gândul o făcu să încremenească. Oare putea să-l părăsească după ce devenea a lui?

Trebuia. Lucretia nu era în siguranţă lângă unchiul ei.

Messalina inspiră şi luă o cană de apă ca să-i ude părul.

— Nu am crezut că eşti un bărbat căruia îi place luxul.

— Nu sunt.

— Dar baia asta…?

Îi turnă apa cu grija să nu-l ude pe faţă.

Gideon oftă şi îşi relaxă capul în mâinile ei.

— Miroseam îngrozitor când am plecat din St. Giles.

— Poftim? Se uită la el.

— Când eşti sărac miroşi urât. Eşti plin de păduchi. Eşti plin de jeg. Iar când te vede cineva, cineva care are apă, săpun şi foc, te priveşte cu dezgust. Aşa s-a uitat unchiul tău la mine când ne-am cunoscut prima dată.

— Îmi… îmi pare rău.

Ce cuvânt nepotrivit!

Îi turnă uşor o altă cană cu apă, apoi luă săpunul.

— Am auzit mulţi aristocraţi deplângând lenea celor săraci, spuse uşor. Mandibula i se încleşta. Spun că ne place să trăim în mizerie. Nu cred că îi place cuiva să fie murdar.

— Nu, fu ea de acord.

— Pentru baie, inspiră adânc, în St. Giles, trebuia să iau apă de la fântână. Iar apoi trebuia să urc etaj după etaj pentru că locuiam înghesuiţi, ca nişte oi. Iar când ajungeam în camera pe care o împărţeam cu alţii trebuia să folosesc apa pentru a avea luxul de a face baie, nu pentru băut sau gătit.

Messalina tresări când auzi cuvântul pe care îl folosise. Amintirile lui îl făceau să fie un cuvânt nepotrivit. Poate chiar prostesc. Ştia că servitorilor le era greu să care şi să încălzească apa pentru baie, dar nu se gândise niciodată cât era de greu să faci baie dacă eşti sărac.

— Cred că îţi doreai foarte mult să te speli când stăteai în St. Giles, îi şopti.

— Întotdeauna, răspunse, ridicând uşor capul ca să-l poată spăla la ceafă.

— E oribil, spuse ea şi îi clăti părul care i se lipi de cap. Acum înţeleg de ce ai vrea să ai o cameră numai a ta în care să faci baie.

Gideon deschise ochii şi o privi pătrunzător.

— Înţelegi?

Messalina încuviinţă din cap.

— Mila ta este foarte periculoasă, murmură el gânditor. Tu ai putea să mă duci la pierzanie.

Messalina ridică din sprâncene.

— Eu?

— Hm. Zâmbi, parcă confuz. Ceva la tine mă atrage, mă face să-mi pierd simţurile, inteligenţa, controlul. Eşti ca o otravă exotică, una care m-ar putea ucide, dar care mă ţine în viaţă. Nu ştiu dacă pot să trăiesc fără tine.

Întredeschise buzele uimită. Îşi dădea seama ce

spune?

Fără să se gândească, se aplecă să îl sărute. Buzele lui erau calde şi senzuale, de parcă apa fierbinte îi inundase pielea şi îi relaxase toţi muşchii.

O lăsă să preia controlul.

Messalina îşi înclină capul, simţind că se sufocă. Mai sărutase şi alţi bărbaţi, dar nu fusese ea cea care iniţiase sărutul. Sentimentul de putere o încânta.

Îşi trecu vârful limbii peste buzele lui, iar el le întredeschise, parcă aşteptând ceva. După o secundă, limba ei îi explora gura şi simţi gustul cafelei pe care o băuse şi iniţie un dans cu limba lui.

Inspiră cu greu şi se retrase ezitând. Ochii lui erau pe jumătate închişi, licărind răutăcios şi vorbi răguşit.

— Dacă rămâi aici nu cred că voi putea respecta acordul nostru de a aştepta o lună. E decizia ta.

Era tentată… atât de tentată.

Dar ezită. Oare îl cunoştea pe Gideon? Putea să aibă încredere în el? Simţea că trebuie să aibă încredere în el înainte să ajungă în pat. Sau poate doar căuta scuze.

— O să plec atunci, spuse ea, şocată de cât de răguşită era.

— Ce responsabilă eşti! glumi el.

Deja regreta decizia, dar se ridică de pe scaun şi merse spre uşă clătinându-se uşor. Înainte să închidă uşa se uită peste umăr. Hawthorne avea capul lăsat pe spate, ochii închişi, iar mâna dreaptă se mişca în sus şi în jos în apă.

*

Era după-amiaza devreme când Gideon bătu la uşa lui Blackwell. Partenerul lui locuia într-o casă modestă dintr-o zonă respectabilă a Londrei.

După câteva clipe, menajera deschise uşa. Se uită la Gideon şi făcu o plecăciune.

— Intraţi, domnule Hawthorne. Domnul Blackwell este în biroul lui.

Nu aşteptă să-i răspundă şi se întoarse să-l conducă.

Gideon o urmă pe lângă masa şi oglinda din hol, până la uşa biroului.

— Domnul Hawthorne e aici să vă vadă, spuse menajera când deschise uşa.

Blackwell ridică privirea de la biroul plin de hârtii. Puse stiloul jos şi îşi scoase ochelarii.

— Hawthorne! Credeam că nu mai vii să mă vezi.

Gideon ridică o sprânceană şi îşi puse pălăria pe măsuţa de lângă uşă.

— Te-am văzut la teatru seara trecută.

— Într-adevăr, dar nu puteam discuta afaceri acolo, chiar dacă ai fi vrut. Nu când soţia ta era acolo. Cum ai reuşit să te căsătoreşti cu nepoata ducelui?

Gideon se aşeză pe scaunul din faţa biroului.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Blackwell ridică mâinile, prefăcându-se dezgustat.

— Normal că nu. Vei continua să fii secretos, chiar şi faţă de partenerul tău?

Gideon pufni.

— De ce ţi-aş povesti o asemenea bârfă? Eşti mai rău ca o babă.

Blackwell se întoarse către menajera care revenise cu o tavă cu ceai şi prăjituri.

— Molly, auzi cum stăpânul tău este ponegrit?

Molly doar dădu din cap şi lăsă jos tava înainte să plece.

Blackwell luă ceainicul şi începu să toarne.

— Măcar acum ai o soţie care să-ţi ţină companie în casa aia mare a ta.

— Nu numai o soţie, spuse Gideon şi îşi turnă singur laptele. El şi Blackwell nu aveau timp de ceremonii. Sora Messalinei va veni să locuiască împreună cu noi când se întoarce în oraş.

— Serios? Blackwell se aşeză şi începu să mănânce din prăjituri. E încă la şcoală?

— Nu, răspunse Gideon, amuzat că bârfea. Lucretia are… se gândi, douăzeci şi doi? Nu. Douăzeci şi trei de ani.

— Atunci probabil se va căsători şi va pleca în curând, spuse Blackwell. Doar dacă nu e complet banală.

— E aproape la fel de încântătoare ca sora ei, spuse Gideon, fiind obiectiv. Nu-i acordase la fel de multă atenţie ca Messalinei. Şi are o zestre la fel de mare ca a surorii ei. Nu-i lipsesc peţitorii.

Blackwell se aplecă în faţă.

— Şi atunci de ce nu e căsătorită.

Gideon ridică din umeri.

— Femeile din familia Greycourt sunt încăpăţânate şi pretenţioase. Lucretia încă nu a găsit bărbatul potrivit.

— Vai de mine! Înseamnă că doamna Hawthorne are probleme cu vederea, spuse Blackwell cu tristeţe.

Gideon îl privi suspicios.

— De ce?

Partenerul lui rânji la el.

— Pentru că dintre toţi bărbaţii din Londra te-a ales tocmai pe tine, prietene.

Râse împreună cu Blackwell, dar ştia că nu e adevărat. Messalina nu-l alesese pe el. Dacă ar fi avut de ales l-ar fi respins… Oare un domn ca Blackwell s-ar fi simţit vinovat să oblige o femeie să căsătorească cu el? Fără îndoială.

Dar Gideon nu regreta. Cu fiecare zi se înmuia. Şi dacă ajungea să fie mulţumită de căsătoria lor, poate chiar fericită, ce mai conta cum începuse?

Iar moartea fratelui ei? Chiar în acea dimineaţă Pea îi prezentase câteva din locurile pe care Julian Greycourt le frecventa în Londra. Când se întorcea, Gideon avea să fie pregătit să ducă planul la bun sfârşit. Un cuţit între coaste şi totul avea să se termine.

— Despre ce voiai să vorbim?

— Mm. Blackwell tocmai luase o gură de prăjitură. Contabilitatea. Începu să caute printre hârtii registrul afacerii lor. Ah, aici era.

Dădu paginile până ajunse la secţiunea care îl interesa. Îl întoarse spre Gideon şi îi arătă suma dintr-o coloană.

— Uită-te aici.

Gideon îi împinse înapoi registrul.

— Ştii că nu mă pricep la numere.

Se înroşi. Nu-i plăcea să recunoască, nici măcar în faţa lui Blackwell, care ştia deja.

— Bine, spuse Blackwell. Îţi voi spune eu, atunci. Mina din Nightingale merge foarte, foarte bine. Chiar mai bine decât mina Last Man's Hope, aproape ne-am dublat investiţia. Blackwell se aplecă în faţă, de parcă cineva i-ar fi putut asculta. Au apărut zvonuri, zvonuri pe care am motive să le cred, că bătrânul Marshall vrea să-şi vândă toate cele trei mine. Avem nevoie de investitori, Gideon!

— Tocmai de aceea caut bărbaţi bogaţi cărora să le vând acţiuni, oftă Gideon. Nu e aşa uşor cum credeam.

Blackwell dădu din cap înţelegător.

— Oamenilor bogaţi le e greu să renunţe la bani chiar dacă asta înseamnă să câştige şi mai mulţi.

Gideon dădu din cap.

— Tot cred că ar trebui să fii în Newcastle să te ocupi de mine, mai ales dacă vom avea mai mult de două. Nu-mi place ca oameni pe care nu-i cunosc să se ocupe de ele. Ce-i împiedică să ne fure banii şi să declare profituri mai mici?

— Mathers şi Barkley sunt oameni buni. I-am ales chiar eu şi mă duc acolo în fiecare lună. În plus, cine s-ar ocupa de registrele din Londra? Mi-ai spus că omul tău, Keys, încă nu e pregătit să se ocupe de ele.

— Nu, dar va fi în curând, spuse Gideon. Keys învaţă cu un tutore pe care i l-am găsit eu.

— Da? Blackwell se rezemă, zâmbind. Mi se pare o extravaganţă din partea ta. Să angajezi un tutore pentru un băiat de pe străzi. Gideon se uită la el.

— E o investiţie. Când va învăţa să se ocupe de registre va fi foarte valoros pentru afacerea noastră, iar tu te vei putea ocupa de altceva.

— Bineînţeles. Susţinerea băiatului este un gest lăudabil.

Gideon mârâi. Bunătatea era o slăbiciune.

— Asta era tot ce aveam de discutat?

Blackwell păru surprins.

— Da. Pleci deja?

— Am alte treburi de rezolvat. Gideon se ridică şi îşi luă pălăria. Mulţumesc pentru ceai.

— Cu plăcere. Ezită. Ştii că nu trebuie să ne întâlnim doar pentru afaceri. Îmi place să cred că suntem prieteni, îi întinse mâna.

Gideon se uită la ea. Blackwell fusese mereu mai deschis decât Gideon. Dar…

— Şi mie.

Dădu mâna cu Blackwell şi ajunse la uşă când îşi aminti ceva.

— Ai avut vreo problemă când te-ai întors de la teatru seara trecută?

Blackwell păru surprins.

— Nu. De ce?

— Pentru că eu şi Messalina am fost atacaţi, răspunse el sumbru.

— Poftim? Blackwell se holbă la el. Dumnezeule! Tâlharii devin din ce în ce mai îndrăzneţi. Ţi-au furat ceva?

— Bineînţeles că nu. Nici nu au cerut.

— Nu înţeleg.

— Hoţii, dacă asta erau, nu mi-au cerut bunurile, răspunse Gideon.

— Nu crezi că erau tâlhari.

Gideon încuviinţă din cap.

— Am călcat pe cineva pe coadă cu afacerea noastră?

— Nu, din câte ştiu eu. În plus, majoritatea afacerilor noastre se desfăşoară în nord. Te-ai gândit la afacerile tale? Ai lăsat destui jucători fără bani. Mulţi te-ar învinovăţi pentru asta.

Gideon mârâi.

— Posibil.

— În orice caz, spuse Blackwell. Sper că vei avea mai multă grijă pe viitor. Şi pune pe cineva să o protejeze pe doamna Hawthorne. Nu aş vrea să fie rănită.

— Am făcut deja asta, spuse Gideon iritat.

Nu-i plăcea aluzia că nu poate să aibă grijă de Messalina.

— Foarte bine. Te conduc?

— Nu, răspunse Gideon sec şi plecă.

Drumurile Londrei erau aglomerate. Un domn se certa cu un birjar care bloca drumul. Oamenii se plimbau pe lângă ei fără să-i bage în seamă. Un câine lătra lângă un grup de băieţi, iar Gideon îşi aduse aminte de căţel şi de Messalina. Trebuia să mai găsească oameni ca să o păzească.

Avea să-l urască. Avea să creadă că îi îngrădeşte libertatea. Ridică privirea şi realiză că, absorbit de gânduri, ajunsese deja acasă. Reggie îi deschise uşa, îmbrăcat elegant, în noul lui costum.

— Unde este doamna Hawthorne? îl întrebă când îi înmână pălăria.

— În bucătărie, şefule, răspunse Reggie. E acolo de vreo jumătate de oră.

Gideon dădu din cap.

— De acum încolo vreau să aibă de două ori mai mulţi paznici când iese din casă.

Reggie se încruntă.

— E vorba de tâlharii de noaptea trecută, nu-i aşa? Te-au speriat.

— Nu ştiu dacă m-au speriat, mormăi Gideon. Dar ştiu sigur că nu vreau să se mai repete. Şi Reggie?

— Da, şefule?

— Asigură-te că băieţii care o păzesc sunt discreţi. Nu îi va plăcea.

— Aşa e, şefule.

Gideon mârâi şi se duse spre bucătărie. Spera că Messalina nu decisese să-l dea afară pe Hicks, pentru că băiatul nu avea unde să se ducă.

Când se apropie de bucătărie o auzi râzând. Sunetul îl făcu să se excite în câteva secunde. Închise ochii şi se rezemă de peretele bucătăriei. La câţiva metri de camera în care în acea dimineaţă îi simţise mâinile pe umeri şi pe spate.

Inspiră adânc ca să se calmeze. Apoi intră în cameră şi o văzu pe Messalina ghemuită în mijlocul bucătăriei. Hicks şi servitoarea într-o parte, iar Sam şi căţelul în faţa ei. Animalul se chinuia să prindă o sfoară pe care Messalina o flutura prin faţa lui.

Messalina se uită la el şi îşi ascunse repede mâinile, ca un copil vinovat.

— Hawthorne! Nu te aşteptam atât de devreme.

— Nu? Înaintă, abţinându-se să nu zâmbească. Era evident că ajunsese să iubească animalul, dar nu voia ca el să ştie. Presupun că vorbeai despre meniuri cu Hicks?

— Păi... se uită cu vinovăţie la bucătar în timp ce căţelul încerca să se caţăre în poala ei, dar alunecă şi căzu scâncind.

Sam strigă.

Hicks şi servitoarea părură îngrijoraţi, iar Messalina îl luă în braţe.

Gideon ridică din sprâncene şi aşteptă răbdător.

— Bine, fie! mormăi Messalina. M-am hotărât să-l păstrez pe Daisy.

Sam sări în sus de bucurie. Hicks şi servitoarea zâmbiră.

— Daisy? întrebă Gideon încet.

*

— Daisy este un nume foarte bun pentru un câine, spuse Messalina o oră mai târziu, când ea şi Hawthorne se plimbau pe strada Bond.

Se certaseră din cauza numelui în tot acest timp şi începea să o doară capul.

— Daisy este un nume foarte bun pentru o pisică, răspunse Hawthorne. Nu pentru un câine. Care e mascul.

Messalina se abţinu să nu zâmbească.

— Nu-i voi schimba numele.

Hawthorne oftă de parcă numele câinelui ar fi fost o jignire pentru el, dar schimbă subiectul.

— Ce e în neregulă cu croitorul meu de până acum?

Messalina încercă din răsputeri să nu-şi dea ochii peste cap. Ar fi trebuit să ştie că nu va fi atât de uşor pe cât păruse în seara aceea, la teatru, să-l convingă să caute un alt croitor. Se uită la el. Era încruntat, iar asta ar fi trebuit să-l facă urât. Sau măcar neatrăgător. Din contră.

— Fostul tău croitor, răspunse, era *fără* îndoială un bărbat foarte competent, dar e nevoie de mai mult de atât.

— Hm, fu singurul lui răspuns.

Messalina strânse din buze. Mergea cu mâna pe braţul lui, dar părea că încearcă să nu o atingă mai mult de atât, iar asta o făcea să se simtă…

Nu dezamăgită, bineînţeles. Nu era ca şi cum şi-ar fi dorit să o atingă. Bineînţeles că nu. Doar că… Se mai uită o dată la el. Din păcate, buzele lui erau la fel de atrăgătoare. Nu-şi putea scoate din cap imaginea pielii lui care strălucea în cadă. Sărutul pe care îl împărţiseră. Niciodată nu se mai simţise atât de copleşită.

Şi mai era imaginea mâinii lui care se mişca sub apă când ieşise din cameră. O bântuia… Gideon, cu capul pe spate, cu gâtul lui puternic conturat de lumina lumânărilor şi mâna care se mişca.

Oare se gândise la ea?

Messalina simţi cum se îmbujorează..

Trebuia să nu se mai gândească la Hawthorne. Trebuia să nu se mai gândească la atingerea care promitea atât de multe. Voia să-l părăsească. Dar o voce din capul ei îi reaminti că trebuia să se culce cu el ca să obţină banii de care avea nevoie. Oare cum ar arăta picioarele acelea lungi, umerii aceia laţi fără să fie ude? Dumnezeule!

— Am ajuns! spuse mult prea tare.

Hawthorne o privi ciudat când îi deschise uşa.

Messalina îl ignoră şi trecu pe sub semnul pe care scria simplu: „Underwood”. Magazinul era surprinzător de gol: doar două scaune, o masă şi o tejghea. Se zvonea că mai mulţi membri ai nobilimii veneau aici pentru haine.

— Bună ziua, spuse tânărul din spatele tejghelei. Vă pot ajuta? Privirea lui se mută de la Messalina, îmbrăcată la modă cu o rochie crem, brodată cu păsări galbene, roşii şi

albastre, la Hawthorne care purta costumul lui negru. Vânzătorul avea clasă căci nu făcu niciun comentariu sau presupunere. Messalina trăi un moment de bucurie când realiză că ar putea crede că se îmbracă mai bine decât soţul ei. Nu ar fi fost prima femeie care făcea aşa ceva.

— Am nevoie de un costum, spuse Hawthorne lipsit de graţie.

— De mai multe costume, interveni Messalina. Soţul meu, domnul Hawthorne, are nevoie de ceva mai… amândoi se uitară la ţinuta lui Hawthorne, iar ea zâmbi când vânzătorul o privi cu subînţeles… potrivit.

— Bineînţeles, doamnă, răspunse el. Permiteţi-mi să-l chem pe domnul Underwood.

Domnul Underwood se dovedi a fi un bărbat scund, sub un metru cincizeci. Păru să ştie imediat ce are nevoie şi începu să ceară suluri de material de diferite culori.

Lui Hawthorne nu-i plăcu niciunul. Messalina îşi stăpâni nerăbdarea.

— Ai încredere să mă laşi pe mine să aleg modelul şi culoarea?

Gideon miji ochii şi pentru o clipă crezu că o s-o refuze.

— Dacă vrei.

— Vreau, spuse ea hotărâtă şi îi făcu semn domnului Underwood.

Croitorul făcu o plecăciune în faţa lui Hawthorne şi dădu din cap către asistentul lui. Acesta îi arătă camera din spate.

— Dacă vreţi să mă urmaţi, domnule, vă vom lua măsurile.

Hawthorne o privi disperat pe Messalina înainte să dispară în camera din spate. Vânzătorul îl urmă, parcă vrând să se asigure că nu fuge.

— Acum, draga mea doamnă, doriţi nişte ceai? o întrebă domnul Underwood.

— Da. Messalina se aşeză graţios, iar croitorul trimise după ceai şi alţi doi asistenţi. Ştiţi, îi spuse ea, soţul meu este obişnuit cu haine simple, fără modele sau culori tari.

Ar vrea mai multe costume care să fie la modă şi care să arate cât este de elegant. Însă mă tem că va refuza orice i se pare prea încărcat.

— Bineînţeles, spuse domnul Underwood plin de încredere. Îmi permiteţi câteva sugestii?

— Bineînţeles, răspunse Messalina şi oftă de plăcere când unul dintre asistenţi îi oferi o ceaşcă cu ceai.

Observă că aduse şi o farfurioară cu prăjituri.

Domnul Underwood analiză peretele plin de mătăsuri, catifele şi brocarturi, mormăind, iar apoi bătu din palme, chemându-şi asistenţii. Cei doi tineri se grăbiră spre el şi primiră ordine pe care Messalina nu le auzi. Dispărură şi reveniră după câteva minute ţinând în braţe mormane de materiale.

Domnul Underwood alese o catifea gri-închis cu puţin violet. I-o arătă.

— Subtil, dar elegant. În spate am o jiletcă gri-deschis, brodată cu negru, violet şi auriu.

Hawthorne spusese că nu vrea mov, dar nu avea cum să aleagă ceva fără broderie.

— Sună perfect, decise Messalina fericită.

În următoarea oră mai alese alte trei costume: unul de un albastru atât de închis încât părea negru, unul verde-smarald şi unul roşu-închis cu fire rubinii şi mov. Ultimul era la limita preferinţelor lui Hawthorne, dar Messalina nu putuse să reziste. Avea să arate fermecător în el.

Brusc, realiză că probabil nu avea să-l vadă niciodată îmbrăcat cu el. Dura trei săptămâni până era gata. Era posibil să fie deja plecată până atunci. Poate dacă rămânea puţin mai mult de o lună…

Hawthorne ieşi din cameră şi păru hărţuit.

— Presupun că ai terminat?

— Bineînţeles.

Messalina se ridică şi abia avu timp să-i mulţumească domnului Underwood înainte să fie grăbită afară din magazin.

Afară, Hawthorne respiră adânc.

— Slavă cerului pentru aerul proaspăt!

Messalina se uită la caii care îşi făceau nevoile în mijlocul drumului.

— Nu l-aş numi chiar proaspăt.

Hawthorne îi aruncă un zâmbet fermecător.

— Pentru cineva născut şi crescut în Londra, chiar şi bălegarul de cal miroase ca acasă.

Messalina îl privi cu îndoială, luându-l de braţ.

— Cred că prefer aerul de la ţară.

— Asta pentru că nu eşti născută la Londra, spuse Hawthorne.

— Ba da!

Se uită la ea, amuzat.

— Unde te-ai născut?

— La Greycourt, îi răspunse.

— Care e atât de departe în nord că ar putea fi Scoţia, spuse îngâmfat.

— Da. Dar ne-am petrecut toate iernile la Londra când eram mică. Poate că sunt... se opri pentru că nu mai era atent la ea. În schimb, se uita în faţă. Ce e?

— O spânzurătoare, şopti el.

Şi apoi văzu mulţimea care se apropia, ţipetele şi urletele din ce în ce mai zgomotoase. În depărtare văzu un bărbat care se ghemuia. Probabil tocmai fusese condamnat şi era dus la Tyburn pentru execuţie. Pentru mulţi oameni, un asemenea eveniment era ca un târg.

Messalina se uită curioasă la Hawthorne.

— E o privelişte îngrozitoare, nu-i aşa?

Nu-i răspunse, având privirea aţintită la mulţimea care se îndrepta spre eşafod.

— Gideon? spuse ea încet.

Se întoarse brusc, de parcă ar fi trebuit să se dezlipească de spectacol.

— Haide, să mergem! Putem ajunge la trăsură pe aici.

Mergea repede, ca şi cum ar fi fugit de valul de oameni. Messalina trebui să alerge ca să se ţină după el şi îl privi îngrijorată. Trăsura era de cealaltă parte a mulţimii. Indiferent pe unde o luau, trebuiau să treacă prin mijlocul lor.

Hawthorne o conduse pe o alee îngustă şi ieşi pe un drum mai lat. Era încordat şi avea o privire sumbră. Ţipetele se auziră mai tare.

La o răscruce se întâlniră cu mulţimea. Hawthorne se feri, parcă împuşcat şi o împinse pe Messalina în spatele lui. Spatele îi tresărea cu fiecare respiraţie şi broboane de transpiraţie începură să-i curgă pe ceafă. Messalina se uită peste umărul lui. Nişte băieţi zdrenţuroşi alergau alături de doi câini, aproape înnebuniţi de bucurie. Messalina se uită îngrijorată la Hawthorne.

— Mulţimea se micşorează. Dacă mai aşteptăm câteva minute vom putea trece liniştiţi.

Chipul lui era încordat şi avea pumnii încleştaţi, pregătit să explodeze în orice moment. Cineva care nu-l cunoştea ar fi zis că expresia lui era una violentă.

Şi ea ar fi crezut asta cu o săptămână în urmă.

— Ce e? Îi puse mâna pe braţ.

— Nimic. Înghiţi, cu privirea încă aţintită asupra mulţimii. Nimic. Nu-mi plac spânzurătorile.

Cui îi plăceau? Dar era mai mult de atât. Se vedea pe chipul lui.

— Haide.

Hawthorne o trase de mână pe strada goală, dar Messalina nici nu-şi dădu seama. Era prea concentrată.

Ce putea să-i provoace o asemenea… repulsie?

Capitolul 9

Gideon se simţi ca un prost pe drumul către Whispers. Mâinile încă îi tremurau şi era… tulburat. Un dezgust înfiorător îi provoca o senzaţie de greaţă.

Întotdeauna *avusese* acea reacţie revoltătoare la vederea unei parade pentru spânzurătoare. Nevoia de a fugi şi de a ataca în acelaşi timp.

Respiră încercând să se calmeze şi se uită la Messalina. Cu faţa întoarsă, probabil uitându-se pe

fereastră, încă îl ţinea de mână, degetele ei albe şi fine împletite cu ale lui, închise la culoare şi aspre. Nu ar trebui să se potrivească. Piele lor era prea diferită.

Gideon se strâmbă. Chiar credea că trebuie să-l aline ca pe un copil? Din cauza unui moment de nelinişte? Nenorocita aia de îmbulzeală!

— Aveam un băiat la grajduri, spuse ea, fără să se uite la el. Fusese în războiul Coloniilor împotriva Franţei. Era un tip masiv, blând cu caii. Dar de fiecare dată când auzea o împuşcătură părea că îşi pierde minţile. Fugea în fundul grajdului şi stătea acolo, tremurând. Câteodată o oră sau mai mult.

— Nu mi-am pierdut minţile, izbucni Gideon. Nu sunt un prost.

— Nu, răspunse ea încet. Nici băiatul de la grajduri nu era. Pur şi simplu…

Lui Gideon i se făcu din nou greaţă.

— Termină! Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Messalina închise gura.

Merseră în linişte preţ de câteva minute, încă ţinându-se de mână. Nu-i putea da drumul. Poate că nu avea să mai vorbească niciodată cu el. Ţipase la ea şi îi rănise sentimentele.

— Trebuie să organizezi o serată, spuse ea brusc. Sau un bal.

— Poftim? rosti el, clipind fără să se poată concentra.

— Da. Un bal. Se întoarse spre el, entuziasmată. M-am tot gândit la dorinţa ta ce a intra în societate. Dacă vrei să le arăţi celorlalţi gentilomi că eşti egalul lor, dacă vrei să investească în afacerea ta, trebuie să-i inviţi la un bal adevărat. Balul sezonului.

Era atât de entuziasmată, atât de sigură, că nu vru să-i strice planurile.

— La Whispers? Cu puţinii servitori pe care îi am şi fără mobilă? Dădu din cap. Nici nu ştiu cum să organizez un bal.

— Dar eu ştiu, spuse ea şi se opri brusc, parcă speriată de reacţia ei. Eu ştiu, repetă mai încet. Pot să

plănuiesc un bal. Am făcut asta pentru unchiul şi fratele meu. Deja am comandat mobilă. Putem să mai cumpărăm. Şi putem să mai angajăm servitori.

— Cât ar dura asta? întrebă el, calculând. Şi câţi bani ar trebui să cheltuiesc?

Messalina ignoră complet întrebarea despre bani.

— Săptămâni, ezită ea, muşcându-şi buza. Apoi se uită la el, hotărâtă. Mai mult de o lună dacă facem lucrurile cum trebuie. Dar sezonul nu începe până în septembrie. Avem timp. Înghiţi şi se albi la faţă, dar Gideon nu-şi putu da seama de ce. Dacă vrem. Dacă vrem să investim atâta timp.

Gideon o analiză atent, încercând să-şi dea seama ce o supăra.

— Vrei? Îşi ridică mâna spre obrazul ei, fără să o atingă. Vrei să investeşti atâta timp?

— Da, răspunse ea fără aer când el o mângâie pe obraz. Da, vreau.

Gideon îi zâmbi, prea larg, prea sălbatic, de parcă ceva ardea înăuntrul lui.

— Fată frumoasă. Cu tine alături pot face orice.

Buzele îi străluceau de parcă abia le-ar fi lins şi voia să…

Uşa trăsurii se deschise larg. Gideon deja îşi scosese cuţitul când un vârtej albastru aprins se aruncă în braţele Messalinei.

— Îmi pare atât de rău! plânse Lucretia Greycourt. Te-am dezamăgit.

Gideon se uită afară la două perechi de ochi gri foarte cunoscuţi.

Quintus Greycourt se încruntă şi se uită în altă parte, dar fratele mai mare nu-şi îndepărtă privirea.

— Hawthorne, spuse Julian Greycourt, ce naiba i-ai făcut surorii mele?

*

Messalina o strânse în braţe pe Lucretia. Era speriată,

surprinsă, dar fericită că soia ei ajunsese în sfârşit. N-o mai văzuse pe Lucretia de când Hawthorne o obligase să urce în trăsura lui. De atunci…

De atunci totul se schimbase.

— Greycourt, spuse Gideon.

Vocea lui era joasă, batjocoritoare, iar ea îl privi îngrijorată. Zâmbetul lui nu era demn de încredere.

— Ai venit să ne feliciţi pentru căsătorie? îl întrebă el pe Julian.

— Să te ia naiba, mârâi Quintus, iar dacă Julian nu l-ar fi ţinut, s-ar fi apropiat.

Julian miji ochii, iar Messalina realiză că era pe cale să-şi piardă cumpătul. În majoritatea timpului, Julian era un om relaxat, dar când se enerva devenea ca un şarpe: rapid şi mortal.

Tocmai de aceea o rugase pe Lucretia să-l găsească.

— Poate că ar trebui să discutăm înăuntru, departe de ochii curioşi, spuse ea repede.

— Bineînţeles, răspunse Gideon.

Coborî din trăsură şi îi făcu semn lui Reggie, care încuviinţă din cap şi dispăru în casă.

Messalina crezu că Julian avea să-l provoace pe Gideon. Fraţii ei stăteau în faţa uşii, blocându-i ieşirea. Dar Julian se dădu în spate, iar Quintus, mârâind, îl urmă.

Gideon nu-i băgă în seamă, coborî şi o ajută pe Lucretia să coboare.

Lucretia îi aruncă o privire urâtă şi coborî singură.

Gideon se uită la Messalina şi ridică din sprâncene, parcă întrebând-o dacă îl va lăsa să o ajute.

Inspiră adânc şi îşi puse mâna într-a lui, conştientă că Julian şi Quintus îi priveau cu atenţie.

Fraţii ei merseră în spatele lor când intrară în casa Whispers. Messalina era confuză. Cu câteva zile în urmă ar fi fost încântată de apariţia lui Julian.

Dar acum…?

Acum nu ştia ce vrea.

Fusese pe cale să-l sărute pe Gideon când Lucretia îi întrerupsese. Nici acum nu se putea uita la el de teamă că

obrajii roşii ar putea s-o dea de gol. Urcară scările spre camera de zi. Singurele piese de mobilier erau un divan albastru-deschis, două scaune cu tapiţerie aurie şi o măsuţă. Messalina le cumpărase gata făcute.

Slavă Domnului!

O conduse pe Lucretia spre divan şi cu coada ochiului se uită la fratele ei mai mare care se plimba prin cameră. Părea plictisit, dar Messalina ştia că îl studiază cu atenţie pe Gideon.

Pregătindu-se să lovească.

Gideon stătea într-o parte, undeva în faţa Messalinei, ca o gardă de corp. Avea mâinile aproape de buzunarele hainei, iar ea se întrebă dacă acolo avea un cuţit. Se întrebă câte cuţite putea avea la el.

Tensiunea putea fi tăiată cu cuţitul. Era groaznic. Voia să ţipe la ei.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult să-l aduc pe Julian, murmură Lucretia. Când domnul Hawthorne te-a luat în trăsura lui, nu am aşteptat decât până aţi dispărut şi i-am cerut birjarului să se grăbească spre Adders Hall.

Messalina încuviinţă din cap şi o strânse de mână.

— Călătoria a durat o eternitate, continuă ea. Nu zâmbea. Lucretia era de obicei veselă şi glumeaţă, nu tristă şi gata să plângă ca acum. Şi când am ajuns nu l-am găsit decât pe Quintus, care era destul de beat.

Quintus strânse din buze şi se întoarse cu spatele la ele. Buclele răvăşite îi căzeau pe faţă, ascunzându-i chipul. Oare se pieptănase azi? Purta un costum verde din mătase care îi venea ca turnat, dar văzu că era pătat.

Lucretia dădu din cap în direcţia lui şi se uită la Messalina.

— Era atât de beat încât timp de o oră nu am înţeles nimic din ce spunea. Când am reuşit să-l găsesc pe Julian, am plecat imediat, dar drumurile erau pline de noroi şi… Trase aer în piept. Poate ar fi trebuit să uit de Julian şi de Quintus şi să vin singură la Londra. Dacă aş fi făcut asta, aş fi putut să…

Messalina o întrerupse.

— Nu ai fi putut face nimic. Unchiul Augustus chemase deja preotul la Windemere când am ajuns. Avea un permis special. În ziua nunţii ar fi acceptat ajutorul cu braţele deschise. Acum… Se uită la soţul ei. Avea spatele înţepenit şi încordat. Nu cred că cineva ar fi putut împiedica nunta.

— Ai încercat? o întrebă Julian cu vocea lui suavă.

Messalina se întreba dacă exersase pentru ca vocea lui să fie melodioasă şi ameninţătoare în acelaşi timp.

Cum îndrăznea?

Îi aruncă o privire urâtă. Spre deosebire de Quintus, costumul lui arăta perfect. Avea părul prins într-o coadă împletită strâns. Iar în ureche purta obişnuitul cercel cu perlă care îi scotea în evidenţă culoarea ochilor. Julian era un bărbat frumos, dar rece. Foarte rece, chiar şi cu familia lui.

Mai ales cu familia ei.

— De ce întrebi, frate drag? zâmbi Messalina. Oricum ar fi, nu pare să-ţi pese.

— Nu ai fi putut să tragi de timp? murmură el. Măcar o zi sau două? Ai ajuns la Windemere şi te-ai căsătorit a doua zi fără să obiectezi. Iar acum eşti ocupată să faci un cămin fericit din casa asta aproape goală.

În faţa ei Gideon mârâi, cu mâna pe buzunarul hainei.

Quintus se uita la Gideon, cu capul plecat, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii.

— E bătăuşul unchiului, Messy. A bătut oameni până i-a lăsat într-o baltă de sânge. Se zvoneşte că a omorât.

Messalina se ridică.

— Chiar crezi că am avut de ales odată ce am ajuns la Windemere?

Se uită cu nervozitate la Gideon. Ştia ce simţise în ziua în care s-au căsătorit, dar după sărutul de dimineaţă şi după ce aproape se sărutaseră în trăsură, i se părea o trădare să discute despre asta în faţa fraţilor ei.

— Cred, spuse Julian răspicat, că sunt dezamăgit de cât de uşor ai cedat în faţa…

— Ai grijă ce spui, izbucni Gideon.

— Nesimţitule! spuse Messalina în acelaşi timp. Nesimţit încrezut şi arogant! Eu te dezamăgesc pe tine? Ce ai făcut tu pentru mine, Lucretia sau Quintus în ultimii zece ani? Te-ai gândit să o întrebi vreodată pe Lucretia dacă are vreun peţitor? I-ai luat sticlă după sticlă de sub nas lui Quintus? M-ai întrebat vreodată despre viaţa mea? Nu, spuse ocolindu-l pe Gideon şi mergând spre Julian. Nu ai făcut altceva decât să fii obsedat de afacerile unchiului Augustus.

Julian se uită la ea.

— Aparent am avut şi de ce.

Dar Messalina nu terminase. Trăise sub comanda bărbaţilor din familia Greycourt prea mult timp, fusese obligată să se căsătorească împotriva voinţei ei, iar acum era învinovăţită pentru asta. Se săturase.

— Ai greşit faţă de Lucretia, ai greşit faţă de Quintus, ai greşit faţă de mine, frate, şi, înainte de asta, ai greşit faţă *de* Aurelia. În spatele ei, Lucretia ţipă.

Julian clipi. Încet, ca o şopârlă. Oare chiar nu avea inimă? Quintus se apropie de ea şi o apucă de braţ.

— Nu-i mai spune numele.

— Quinn, murmură Julian încet, ca un avertisment.

În acelaşi timp, Gideon îl împinse pe Quintus.

— Ia-ţi mâinile de pe soţia mea.

Quintus se repezi la Gideon.

*

Gideon se feri când Quintus Greycourt încercă să-l lovească cu pumnul. Quintus era mai înalt şi mai bine făcut decât Gideon, dar era un aristocrat. Nu ştia să se lupte.

Gideon sări într-o parte, iar pumnul îi atinse umărul. Apoi îl lovi cu cotul în abdomen. Quintus se vaită şi se chirci. Dar era hotărât. Se ridică aproape imediat, îl călcă pe Gideon pe picior şi îl lovi cu pumnul într-o parte.

Gideon înjură, plin de furie. Îşi scoase cuţitul de pe mânecă şi îl tăie pe Quintus pe braţ. Picături de sânge începură să curgă pe podea. Cu coada ochiului îl văzu pe

Julian Greycourt apropiindu-se.

Dacă fratele mai mare se implica în luptă, Gideon putea să termine totul chiar acum. Cu o lovitură în abdomen. Într-o secundă putea să-l omoare pe Greycourt şi să obţină zestrea.

Messalina ţipă, iar asta îl făcu pe Gideon să revină la realitate. Nu-l putea omori în faţa ei. Nu putea să o rănească.

Greycourt îl prinse pe Gideon de braţul stâng. Gideon îi lipi cuţitul de abdomen cu mâna dreaptă.

Cei doi fraţi înţepeniră.

Gideon zâmbi şi şopti atât de încet încât doar ei trei puteau auzi:

— Poate că vesta ta e brodată cu aur, dar te asigur că asta nu va fi o problemă pentru cuţitul meu. Îţi voi vărsa maţele la fel ca oricărui cerşetor din St. Giles.

Quintus şuieră la el, cu ochii plini de furie:

— Pace, Hawthorne, murmură Julian. Nu cred că surorii mele i-ar plăcea să vadă sângele fratelui ei în camera de zi.

Nu, nu i-ar plăcea, de aceea Gideon nu plănuia să-i mai rănească. Dar nu avea de gând să le spună asta.

— Ce te face să crezi că-i pasă de Messalina? mormăi Quintus.

— Ce te face să crezi că nu?

Gideon ridică o sprânceană.

Quintus miji ochii.

Gideon zâmbi batjocoritor şi împinse cuţitul mai adânc, până trecu de broderie.

— O să mă retrag dacă îmi dai cuvântul tău că nu vei mai continua să mă ataci.

Pentru o clipă Quintus păru gata să refuze oferta de pace. Dar Julian îi puse mâna pe umăr.

— Quinn.

Quintus se dădu în spate mârâind.

Gideon aşteptă puţin şi apoi îşi ascunse cuţitul. Ridică vocea, cu privirea încă aţintită la cei doi fraţi.

— Soţia mea dragă, te duci să-i oferi ceva de băut

surorii tale?

— Nu până tu şi fraţii mei juraţi că nu veţi mai începe o altă luptă, răspunse ea, furioasă.

Femeie încăpăţânată! Gideon oftă.

— Bineînţeles. Jur că nu mă voi atinge de Quintus sau de Greycourt.

Ar fi putut să-i omoare fără să-i atingă…

Julian îl privi, parcă ştiind ce omisese să spună.

— Şi eu jur să nu mă lupt cu el.

Toată lumea se uită la Quintus.

— Bine, pufni. Da, îţi jur, soră, că nu o să-ţi omor soţul.

Messalina îşi ridică bărbia, dar nu reuşi să ascundă cât era de rănită de tonul sarcastic al fratelui ei. Gideon simţi o dorinţă îngrozitoare de a-l obliga pe Quintus să-i ceară scuze surorii lui.

— Foarte bine, murmură Messalina. Vom merge în sufragerie.

O conduse pe Lucretia afară din cameră.

Urmă o clipă de tăcere după ce plecară. Apoi Gideon inspiră profund şi făcu semn către divan.

— Vă rog.

Quintus îşi întoarse privirea, dar Greycourt se aşeză şi privi în jur.

— Casei tale par să-i lipsească obiecte de bază. Hawthorne.

Gideon ridică din umeri.

— Messalinei pare să-i placă să o decoreze şi să o mobileze.

Asta îl făcu pe Greycourt să pufnească.

— Termină, Hawthorne. Ce vrei?

Gideon îi analiză. Julian Greycourt era un nobil, născut într-o familie bogată şi puternică, dar căruia unchiul lui îi punea piedici. Majoritatea aristocraţilor aflaţi în poziţia lui s-ar fi dat bine pe lângă ducele de Windemere.

Nu şi Greycourt.

Pe vremea când Gideon începuse să lucreze pentru duce, Greycourt locuia cu el. Era ca o umbră tăcută şi

vigilentă. Când a împlinit douăzeci şi unu de ani, a plecat de la Windemere, ori pentru că a primit permisiunea, ori pentru că a decis să fugă. În orice caz, de atunci a fost extrem de rece cu unchiul său şi nu a ascuns faptul că îl detestă.

În orice altă situaţie Gideon l-ar fi plăcut.

Poate.

— Cred că e evident ce vreau, spuse Gideon şi îşi întinse mâinile ca să arate că nu avea nicio armă, o minciună din moment ce cuţitul său era încă ascuns pe mânecă. Avere şi putere.

Îşi mută privirea de la Greycourt, care îl analiza de pe divan, la Quintus, care se învârtea prin cameră. Oare Windemere voia ca Greycourt să moară pentru ca titlul să ajungă la Quintus? Oare credea că furia şi dependenţa de băutură îl făceau un moştenitor mai uşor de manipulat?

Dar cu ce scop?

— Eşti direct, mârâi Quintus.

Gideon ridică o sprânceană.

— Ai prefera să mint?

Quintus începu să râdă.

— Poate, având în vedere că vorbim de sora mea.

Interesant. Lui Quintus chiar îi păsa de Messalina?

Se uită la Greycourt. Fratele mai mare nu părea să ţină la familia lui. Era mult mai preocupat să-şi învingă unchiul la orice joc ascuns jucau.

— Cred că e momentul să vă spun că m-am căsătorit cu ea din dragoste, zise el, ignorându-l pe Greycourt. Dar cum ştiţi că asta nu e adevărat, cred că aţi ajunge să mă urâţi mai tare.

— Mă îndoiesc că e posibil, răspunse Greycourt, zâmbind fals.

Gideon îi răspunse la fel.

— Vai, frate, mă răneşti.

Nările lui Quintus se dilatară şi avansă spre Gideon, dar Greycourt ridică o mână, iar fratele lui se opri. Julian se uită fix la Gideon.

— Voi anula căsătoria asta!

Gideon ţâţâi, având grijă ca expresia de pe chipul lui să rămână neschimbată.

— Şi cum ai de gând să faci asta când am fost căsătoriţi de un preot, cu binecuvântarea ducelui de Windemere? Dădu uşor din cap. Suntem căsătoriţi de aproape o săptămână. Mă tem că e prea târziu.

Quintus se albi la aluzia lui la consumarea căsătoriei. Gideon era impresionat de grija lui pentru Messalina.

Gideon nu mai scoase niciun cuvânt, dar îl privea cu atenţie. Oare bănuia că minţea? Dacă vorbea cu Messalina, toate planurile lui aveau să se ducă de râpă.

Julian putea să ceară anularea căsătoriei dacă afla că nu se consumase. Şi atunci? Gideon avea să piardă totul. Banii. Şansa de a dovedi că era egal cu ceilalţi aristocraţi. Şi pe Messalina. Dulcea lui Messalina.

Nu putea permite asta. Trebuia să se culce cu Messalina în seara aceea.

Capitolul 10

— Sper că bucătarul a gătit şi altceva în afară de plăcinte cu carne, mormăi Messalina în timp ce o conduse pe Lucretia în sufragerie.

Lucretia o privi şocată.

— Bucătarul tău găteşte doar plăcinte cu carne?

— Ăă… da.

— Dar… dar dulciuri? Lucretia întrebă de parcă ar fi fost pe punctul de a muri de foame. Torturi, plăcinte, dulceţuri, tarte…?

Lucretia adora tartele.

— Mă tem că nu. Dar învaţă, adăugă în grabă. Ieri a făcut ouă la cuptor. Singur. Trebuie doar să găsesc pe cineva care să-l înveţe. Şi să mai angajez servitori.

Lucretia mormăi ceva legat de mâncare. Dar cuvintele surorii ei o făcură să se oprească.

— Nu aveţi servitori?

— Mă tem că nu, răspunse Messalina.

— Deloc?

— Avem o spălătorească. Şi lacheii lui Gideon, bineînţeles.

Lucretia o privi cu bănuială, iar Messalina îşi aduse aminte cât fusese de răzbunătoare în copilărie.

— De ce foloseşti brusc numele lui? Credeam că îl urăşti pe domnul Hawthorne. I-am adus pe fraţii noştri ca să te salveze.

— Şi sunt recunoscătoare, răspunse ea sincer. Ai făcut exact ce te-am rugat să faci. Dar suntem căsătoriţi. Nu cred că mai pot fi salvată.

— Trebuie să existe o cale, spuse Lucretia cu încăpăţânare. Plănuim de atâta timp să fugim.

— Sst, Messalina se uită spre uşă. Nu trebuia să te audă cineva. Am o idee, dar trebuie să mai aşteptăm puţin. O să primesc o parte din zestre în curând şi atunci putem pleca din Anglia.

Simţi un nod în stomac. Chiar în dimineaţa aceea îi promisei lui Gideon că îl va ajuta.

Lucretia se încruntă.

— De ce ţi-ar da Hawthorne atâţia bani?

Nu avea de gând să-i spună surorii ei cum avea să obţină zestrea.

— Lasă asta în seama mea. Ţi-am spus că am pregătit o cameră pentru tine?

Asta îi distrase atenţia.

— O cameră? Camera mea? Ce vrei să spui?

— Am o cameră mobilată pentru tine aici, aproape mobilată, dar are pat. A fost una dintre condiţiile pe care i le-am pus lui Hawthorne. Messalina zâmbi. Înainte să mă căsătoresc cu el, i-am spus lui Gideon că vreau să locuieşti aici cu mine, iar el a fost de acord. Nu va mai trebui să locuieşti cu unchiul Augustus.

Lucretia nu părea fericită, părea şi mai îngrijorată. Messalina o luă de mână.

— Credeam că ţi-ar plăcea asta?

— Îmi place, spuse ea. Bineînţeles că-mi place. Ştii că

aş locui oriunde altundeva decât cu unchiul Augustus. Dar detest faptul că a trebuit să te măriţi cu… bărbatul acela pentru asta.

— Nu e chiar aşa îngrozitor cum am crezut.

Messalina simţi cum se înroşeşte când îşi aduse aminte de sărutul lor pasional. Nu simţise ură când Gideon îi zâmbise. Ci dorinţă.

Înghiţi în sec şi se uită la Lucretia. Sora ei o privea ciudat. Lucretia se aplecă să o analizeze.

— Te-a drogat.

Messalina mormăi.

— Lucretia…

— E posibil să nici nu ştii că te-a drogat, spuse sora ei, serioasă. Am auzit de amestecuri care pot să tulbure gândurile unei persoane, iar ea devine mai uşor de manipulat.

Messalina aproape ţipă.

— Unde ai auzit aşa ceva?

— Pe ici, pe colo, spuse ea cu viclenie.

— Presupun că la seratele de ceai.

— Nu e cazul să fii sarcastică!

Messalina dădu din cap.

— În orice caz, te asigur că nu am fost drogată de soţul meu.

Lucretia nu era convinsă.

— Dar acum câteva zile, când te-a luat din trăsură, îţi era frică de el. Ştiu că îţi era, Messalina. Cum e posibil să-ţi fi schimbat atât de repede părerea despre el?

— Nu ştiu. Chiar nu ştiu, dar s-a schimbat. Încercă să găsească cuvintele potrivite. Nu îmi mai e frică de el. Gideon e mult mai… complex decât am crezut. A fost chiar bun de când am venit la Whispers.

Lucretia miji ochii.

— Bun.

— A fost de acord să locuieşti aici, îl apără Messalina. A fost de acord să mă lase să mobilez casa şi să invit pe oricine doresc în vizită.

Lucretia păru să înţeleagă brusc.

— E vorba de dormitor? Te-a cucerit cu… talentele lui în pat?

— Poftim?

Messalina făcu ochii mari.

— Păi, e destul de arătos, spuse ridicând din umeri. Adică mâinile, umerii şi buzele acelea. Am auzit discuţii între doamne despre bărbaţii care îşi folosesc gura ca să…

— Lucretia! Messalina se înroşi gândindu-se la ce ar putea face Gideon cu gura şi limba. Inspiră adânc. Eu şi Gideon am decis să amânăm noaptea nuntii.

Lucretia clipi.

— Vrei să spui…?

— Vreau să spun că deşi dormim în aceeaşi cameră, nu am…

Uşa sufrageriei se deschise şi cei trei bărbaţi intrară. Niciunul din ei nu părea prea fericit.

Messalina se aplecase spre Lucretia în timpul conversaţiei lor şi se îndreptă, aproape vinovată.

Gideon ridică o sprânceană, amuzat.

Julian părea plictisit, ca întotdeauna, iar Quintus se sprijinea de tocul uşii. Cândva în ultimele cincisprezece minute se albise la faţă. Julian vorbi primul.

— Se face târziu, iar eu şi Quinn trebuie să ne căutăm o cameră pentru la noapte. Vino, Lucretia. Te ducem la Windemere.

— Nu, spuse Messalina.

Cei doi fraţi se uitară la ea.

Lucretia îşi ridică bărbia.

— Rămân cu Messalina.

Quintus gemu lângă uşă. Îşi frecă tâmplele.

— Nu şi tu.

— Nu şi ea, ce? întrebă Messalina iritată.

Quintus îi făcu un semn lui Gideon.

— Nu vreau să doarmă sub acelaşi acoperiş cu ăla.

Messalina deschise gura, dar Lucretia fu mai rapidă.

— Vreau să rămân cu sora mea pentru că o iubesc.

Julian oftă.

— Înţeleg că nu vrei să stai cu unchiul nostru, dar

trebuie să-ţi spun că această casă nu pare foarte locuibilă.

— Am pregătit deja un dormitor pentru ea, răspunse Gideon. Vă mulţumim pentru grijă.

Julian îl ignoră.

— Lucretia?

— Rămân, spuse ea hotărâtă.

Messalina respiră uşurată şi o luă de mână. Julian rămase blocat pentru o clipă şi Messalina se întrebă dacă avea să înceapă o ceartă. Nu era cazul. Trebuia să le spună fraţilor ei, între patru ochi, că unchiul lor o ameninţase pe Lucretia.

Se uită la chipul ei zâmbitor. Nu voia ca expresia aceea să dispară de pe chipul ei.

Julian încuviinţă din cap.

— Foarte bine. Să aveţi o seara frumoasă!

Se întoarse şi plecă.

Quinn păru exasperat şi se uită lung după Gideon.

— Plănuim să rămânem în oraş. Dacă vreuna din ele păţeşte ceva, vom afla şi vei plăti pentru asta.

— Mi-e frică de nu mai pot, spuse Gideon batjocoritor. Nu am nicio intenţie să le rănesc. Se află sub protecţia mea.

Quintus pufăi şi se duse la surorile lui, pe care le îmbrăţişă pe rând.

— Mâine-dimineaţă vă trimit adresa hanului la care stăm, murmură înainte să le arunce o privire severă. Dacă nu vă simţiţi confortabil aici, din orice motiv, veniţi imediat la noi. Aţi înţeles?

Messalina încuviinţă din cap. Ştia că nu avea nevoie de ajutorul lor, dar trebuia să-l liniştească pe Quintus.

— Da, îi răspunse Lucretia solemn.

— Bun.

Le mai arunca o privire şi plecă după Julian.

— Presupun că nu aveţi nimic de mâncare, întrebă Lucretia tristă.

— Ba avem, îi răspunse Gideon.

— Avem? întrebă Messalina surprinsă.

— Hicks a exersat, îi zâmbi ştrengăreşte şi îl strigă pe

Reggie.

Bărbatul apăru după câteva clipe.

— Da, şefule?

— Spune-i lui Pea să ne aducă cina.

— Imediat.

După cinci minute, Pea şi Reggie aduseră un castron cu mere, brânză, pâine cu unt şi un pui la cuptor, foarte puţin ars.

Messalina bătu din palme.

— Chiar se descurcă mai bine.

Lucretia se uită la ea şi la puiul pârlit.

— Asta înseamnă mai bine?

Gideon o ignoră.

— Bun băiat, îi spuse lui Pea când acesta îi umplu un pahar cu vin. Oferă-i complimentele noastre bucătarului.

Pea zâmbi larg înainte să-şi ascundă expresia feţei. Ciudat, Messalina nu observase până atunci că oamenii lui păreau să-l venereze.

— Măcar merele arată bine, murmură Lucretia.

Stătea lângă Messalina, iar Gideon vizavi de ele.

Pea şi Reggie plecară, iar Gideon începu să taie puiul.

— Mulţumesc, spuse Lucretia, luând farfuria de la Gideon. Presupun că încă îi mai faci treburile murdare unchiului meu?

Messalina aproape se înecă cu vinul.

Gideon nu păru deranjat şi continuă să taie puiul.

— Da.

— Nu e ciudat? întrebă Lucretia, mimând îngrijorarea.

— Nu mai mult ca până acum, răspunse Gideon.

— Da, am uitat, spuse ea dulce. Lucrezi pentru unchiul meu de când erai tânăr. Te-a găsit în St. Giles, nu? Ca pe un câine vagabond.

— Lucretia, şuieră Messalina ruşinată.

Încercă să o lovească pe sora ei pe sub masă, dar aceasta se feri.

— Exact ca un câine vagabond, spuse Gideon încet. M-a găsit pe o alee întunecată luptându-mă cu cuţitul cu doi bărbaţi de două ori mai mari decât mine. Sorbi din vin şi

puse paharul cu grijă pe masă. Am câştigat. Fără îndoială de aceea m-a angajat imediat, avea nevoie de cineva nemilos. Cineva fără principii sau remuşcări care să facă ceea ce un aristocrat nu poate… sau nu vrea… să facă.

Messalina se uită fix la el. Aşa era văzut Gideon? Precum cineva lipsit de umanitate?

— Unchiul nostru e o bestie. El este nemilos.

Messalina îşi aminti de ce o iubea atât de mult pe sora ei.

Gideon căzu pe gânduri.

— Poate că amândoi suntem nemiloşi.

Lucretia se uită la el în timp ce sorbi din paharul cu vin.

— Pentru binele tău, sper că nu.

*

Gideon o analiză pe Messalina în timp ce bău din paharul de vin. Părea ruşinată de ameninţarea subtilă a Lucretiei, dar nu nemulţumită.

Erau mai apropiate decât alte surori. Le văzuse când veniseră prima dată la Windemere. Stăteau mereu aproape una de alta, iar Lucretia îşi punea uneori capul pe umărul ei.

Le văzuse înţepenind când ducele intra în cameră. Se depărtau, iar chipurile lor deveneau impasibile. Se protejau una pe alta împotriva lui.

Trebuia să câştige afecţiunea Lucretiei ca s-o câştige pe a Messalinei. Se întoarse spre Lucretia.

— Ai tot ce îţi trebuie pentru noaptea asta?

Lucretia dădu din cap şi unse o felie cu unt.

— Cred că da, dar pot împrumuta de la Messalina dacă nu. Se uită la sora ei, încruntată. Ţi-ai adus toate lucrurile de la Windemere?

— Da, răspunse Messalina. Mâine putem trimite pe cineva după lucrurile tale.

— Nu ar trebui să mă duc eu, să mă asigur că totul este împachetat cum trebuie?

— Nu, spuse Messalina mult prea tare. Cred că e mai bine să stai aici, draga mea.

— Mă duc eu, spuse Gideon.

Cele două femei îl priviră surprinse.

— Nu aveţi încredere în mine?

— Nu, spuse Lucretia.

Messalina păru confuză.

— Ăă…

Ezitarea ei n-ar fi trebuit să-l rănească. Nu-i oferise prea multe motive ca să aibă încredere în el. Ba mai mult, plănuia să o trădeze. Plănuia să-i omoare fratele. Oare cum avea să reacţioneze la aflarea veştii morţii fratelui ei? Avea să plângă? Avea să-l bănuiască pe el?

— De ce ai vrea să mă ajuţi? îl întrerupse Lucretia.

Gideon îşi ridică sprâncenele.

— Acum eşti cumnata mea.

Lucretia luă un măr şi păru tentată să i-l arunce în cap.

— Asta nu a fost alegerea mea… sau a surorii mele.

— Poate că sunt un bărbat cumsecade.

Lucretia pufni şi începu să cureţe mărul.

— Nu. Nu eşti. Ai un motiv ascuns pentru care te oferi. Ştiu sigur.

Gideon zâmbi cu dinţii scrâşnind.

— Poate că motivul meu ascuns este că vreau să mă bucur de compania ta la fiecare cină.

Messalina se înecă.

Se uită la ea şi văzu în ochii ei că încerca din răsputeri să nu râdă. Ce ciudat! Ochii ei aveau aceeaşi nuanţă de gri ca a fraţilor ei, dar erau complet diferiţi. Ochii Messalinei se schimbau mereu, trădând fiecare emoţie pe care o simţea, deşi chipul ei rămânea impasibil. Obrajii începură să i se înroşească.

— Poate că vrei să închei această conversaţie.

— Poate că fac asta pentru tine, îi spuse pe un ton răguşit.

Messalina făcu ochii mari şi întredeschise buzele. Gideon se abţinu să nu geamă.

— Deci, spuse Lucretia tare. Presupun că nu avem desert? O săptămână întreagă cu Julian, Quinn şi fără o tartă. Nu aveţi idee la ce han îngrozitor ne-am oprit noaptea trecută. Am mâncat o ciorbă de varză cu zgârciuri şi un vin aproape oţeţit. Şi patul! Lucretia se cutremură. Cred că nu mai schimbaseră aşternuturile de un an. Am stat toată noaptea într-un scaun lângă şemineu.

— Îmi pare râu că a trebuit să înduri asta, spuse Messalina cu tristeţe. Şi voi avea grijă să avem desert la cină, mâine-seară.

Lucretia suspină.

— Te rog.

Deşi tonul ei era relaxat, încă îl privea cu suspiciune pe Gideon.

Acesta oftă. Era nevoie de mai mult de o cină ca Lucretia să de partea lui.

Apoi Messalina se uita la el, cu buzele ţuguiate, încercând să nu râdă.

Merita totul.

*

— Asta e tot, mulţumesc, Barlett, murmură Messalina mai târziu în noaptea aceea.

Stătea la măsuţa de toaletă şi îl mângâia pe Daisy, în timp ce servitoarea se învârtea prin cameră, iar Gideon era aşezat lângă foc. Se juca cu paharul de vin şi părea tensionat. Poate că cearta cu fraţii ei îl deranjase mai mult decât credea.

— Îl chem pe Sam să ia câinele? întrebă Barlett.

Messalina se uită la ea. Barlett o privi cu subînţeles. Messalina îşi drese glasul.

— Da. Cheamă-l, te rog, pe Sam.

Se uită la Gideon şi realiză că şi el o privea. În seara asta, la lumina focului, părea demonic.

Nu i se mai părea seducător.

Barlett scoase capul pe uşă şi strigă:

— Sam!

Băiatul apăru în câteva secunde.

— Doamnă?

Messalina îi zâmbi.

— Cred că Daisy e gata de culcare. Vrei să-l duci în grădină înainte să-l pui în coşuleţul de lângă focul din bucătărie?

— Da, doamnă!

Sam era complet serios. Îşi lua treaba foarte în serios. Luă căţelul cu grijă şi plecă.

Barlett se opri lângă uşă.

— Mă duc la domnişoara Lucretia?

— Te rog.

Barlett dădu din cap şi plecă.

Inspiră adânc. Rămaseră singuri. Nu mai dormise cu ea în ultimele nopţi. Poate avea să plece.

Gideon îşi scoase vesta. Se dezbrăcase deja de haină şi de cravată.

Poate că nu.

Acum era îmbrăcat doar în cămaşă şi pantaloni. Materialul alb era în contrast cu pielea lui bronzată. Îl urmări când îşi turnă un alt pahar şi îl dădu pe gât. Se uită la gâtul lui şi ceva înăuntrul ei se înfierbântă. Se uită în oglindă. Avea obrajii roşii, buzele umede şi ochii sălbatici. Inspiră adânc.

— Mulţumesc.

— Pentru ce? o întrebă Gideon din spate.

Se uită la el prin oglindă când se apropie cu două pahare de vin.

— Pentru că ai avut răbdare cu fraţii mei… şi cu Lucretia la cină.

Gideon îşi mută privirea.

— Ei sunt familia ta. Nu poţi controla ce fac sau ce gândesc. Şi, oricum, aveau dreptate.

Messalina se întoarse cu faţa la el. Era atât de aproape că se ciocni de genunchii lui.

— Crezi?

— Da, zâmbi el. Fraţii tăi vor doar să te protejeze, iar Lucretia are dreptate să fie precaută.

Îi întinse un pahar.

Messalina îl acceptă şi sorbi încet.

— Nu eşti supărat că am trimis-o pe Lucretia după Quinn şi Julian?

— Aş fi fost surprins dacă nu ai fi chemat întăriri.

Messalina îşi muşcă buza, gândindu-se cu vinovăţie la scrisoarea pe care i-o trimisese Freyei. Încă nu primise un răspuns, iar asta o făcea să creadă că se pierduse. Sau poate era doar nerăbdătoare.

— Messalina? vocea lui profundă o trezi din gândurile ei.

Se uită la el. Gideon se sprijinea de masă şi o studia încruntat. Era aproape între picioarele ei.

— Da? şopti.

— Nu..., era serios. Nu sunt supărat pe tine, înţelegi? Întotdeauna te-am considerat un adversar redutabil. Se strâmbă. Nu ăsta e cuvântul potrivit, dar cred că înţelegi ce vreau să spun. Îţi admir inteligenţa. Încăpăţânarea.

— Mulţumesc, spuse serioasă, deşi pe de-o parte era amuzată de complimentul lui ciudat.

Gideon dădu din cap.

— Acum râzi de mine.

— Doar puţin, răspunse şi mai luă o gură de vin. Poate am trecut de perioada în care eram adversari? Începu să zâmbească din nou.

— Ar trebui să facem pace?

Sfârcurile îi erau tari şi împungeau materialul care le acoperea. Oare putea să le vadă?

— Care ar fi termenii?

— Cred că tu ar trebui să stabileşti termenii, murmură el.

Messalina inspiră adânc şi se întrebă de ce nu mai era în cameră.

— Atunci te rog să nu-mi omori fraţii şi să ai foarte, foarte multă răbdare cu sora mea.

Zâmbetul lui păru să dispară pentru o clipă, dar probabil era doar imaginaţia ei.

— Vă tocmiţi dur, doamnă, şopti el, dar cred că pot să

respect aceste cerinţe.

— Şi dacă mai am încă una? întrebă privindu-l pătrunzător.

— Depinde care este, spuse el uşor şi se apropie de ea.

Îşi muşcă buza şi se uită la gura lui.

— Să mă duci la teatru măcar de două ori pe lună.

Orice alt bărbat pe care îl cunoştea s-ar fi supărat să audă asta în mijlocul unui flirt, dar nu şi Gideon.

— Bineînţeles. Dacă asta îţi doreşti. Dar, continuă el şi îngenunche, desfăcându-i picioarele. Am şi eu condiţiile mele.

Messalina înghiţi în sec.

— Da?

Gideon dădu din cap.

— Doar una.

Messalina se apropie de el până îi simţi respiraţia pe buze.

— Care?

— Un sărut.

Nici nu aşteptă ca ea să-i răspundă şi îşi lipi buzele de ale ei, dominant şi sălbatic. Gemu şi îi cuprinse chipul în palme, înainte să-şi vâre limba în gura ei.

Avea gust de vin şi tremura. Cum putea să o facă să se simtă aşa?

Ca şi cum îşi pierdea controlul?

Ca şi cum avea nevoie de mai mult.

Gâfâind, opri sărutul şi îşi puse fruntea peste a lui.

— Poţi, murmură pe un ton răguşit, să îţi scoţi cămaşa?

Gideon înţepeni şi pentru o clipă crezu că mersese prea departe.

Că dorinţa ei de a-l vedea dezbrăcat era o greşeală. Se dădu înapoi şi văzu că o privea triumfător. Începu să-şi desfacă placheta.

Iar ea îl urmări, respirând din ce în ce mai greu. Era atât de aproape încât degetele lui îi atingeau sânii cu fiecare mişcare.

Era udă în locul acela dintre picioare.

Îşi desfăcu ultimul nasture şi o dădu jos. Moneda pe care o avea la gât sări în sus. O prinse, distrasă.

— De ce porţi asta? se uită la el.

— Fără motiv, răspunse şi începu să-şi descheie pantalonii.

Sigur avea un motiv, nu? Dacă da, de ce nu voia să-i spună?

Luă moneda din mâinile ei şi îşi scoase pantalonii, şosetele şi încălţările.

Rămase doar într-o pereche de chiloţi, mândru, aproape arogant. Mădularul lui atârna greu în material. Se uită neajutorată şi văzu o mică pată umedă. Gideon o privea, parcă provocând-o.

Putea să încheie asta. Să oprească ce se întâmpla între ei şi să meargă la culcare.

Sau putea să fie curajoasă şi să încerce să aibă o conexiune reală cu Gideon.

O parte din ea considera că era prea devreme, dar nu ţinu cont. Ea voia asta.

Se ridică uşor. Ochii lui străluceau.

Trase adânc aer în piept şi îşi desfăcu funda de la gât. Simţea că îi arată mai mult decât corpul ei. Halatul căzu la podea. Rămase doar în cămaşa de noapte. Îşi umezi buzele şi se duse spre pat.

— Vii?

Când ajunse la pat, o apucă de încheietură şi o răsuci spre el.

O sărută ca şi cum nu s-ar fi putut abţine.

Înclină capul şi îi deschise gura, încercând cu disperare să o pătrundă. O ţinu strâns la piept în timp ce o devoră. Valurile de căldură care o loviră se opriră direct între picioarele ei. Gemu şi ridică mâinile, apucându-l de cap. Voia mai mult. Voia ceva ce nu ştia dacă îi poate oferi. Libertatea să-şi piardă controlul.

Îşi întoarse faţa şi îşi strecură degetele prin părul lui în timp ce el o săruta pe gât. Rămăsese fără aer, ameţită de nevoie şi dorinţă.

Îi desfăcu panglica din păr şi părul negru îi căzu pe obraji. Se simţi privilegiată. Gideon nu lăsa garda jos cu prea multe persoane.

O luă în braţe şi o puse în pat, apoi se aşeză lângă ea. Se uită la el, încercând să-şi recapete suflul. Arăta incredibil aşa, cu părul răvăşit şi pieptul dezgolit.

Iar ochii lui erau atât de posesivi încât simţi un fior pe şira spinării. Se urcă deasupra ei şi trase de funda cămăşii de noapte. O trase încet în jos, iar materialul se poticni pe sfârcurile ei.

Se uită la ea pentru o clipă. Apoi, când era pe cale să-i spună să facă ceva, îi încercui unul din sfârcuri cu degetul. Era o senzaţie atât de ciudată, atât de plăcută.

Parcă tot trupul i se trezi la viaţă.

Cu un deget. Nu putu să nu se întrebe ce se va întâmpla când îl va simţi cu totul.

Gideon îi puse mâna pe piept şi se aplecă să-i sărute sfârcul prin cămaşă. Messalina închise ochii.

Dumnezeule, era minunat!

Începu să-l sugă încet şi fiorii de plăcere care o străbătură erau atât de incredibili că vru să ţipe.

Gideon îşi ridică privirea, iar ea deschise ochii. Apoi se mută la celălalt sfârc şi îl supse atât de tare până îi udă cămaşa. Se dădu în spate şi se uită satisfăcut la sânii ei.

Îi zâmbi nerăbdător şi îi trase cămaşa de tot. Când îi luă sânul în gură, căldura o făcu să ţipe. Ardea de nevoie.

Gideon se ridică, iar ea se întinse după el. Gemu şi îi trase cămaşa peste cap.

Rămase goală în faţa unui bărbat pentru prima dată. Voia să se acopere şi să explodeze în acelaşi timp, dar pofta şi dorinţa din ochii lui o făcură să se relaxeze. Încă avea chiloţii pe el.

— Dă-i jos, îi ceru.

Gideon se ridică şi îi lăsă să cadă pe podea. Abia avu timp să-i zărească membrul umflat înainte să se urce înapoi în pat. Se urcă deasupra ei şi îi despărţi coapsele. Îi simţi mădularul tare. Se aştepta să o pătrundă, dar el o sărută, încet.

Oftă şi se arcui spre el, simţind cum părul lui o zgâria uşor. Îi cuprinse limba şi începu să o sugă uşor. Îi mângâie umerii, urmărind muşchii încordaţi ai spatelui, coloana şi fundul bombat. Îşi ridică genunchii şi îşi apăsă tălpile în saltea, pregătită pentru el.

Voia să-l simtă.

Gideon băgă mâna între corpurile lor fierbinţi şi se poziţionă, mângâindu-i centrul umed.

Se uită în ochii lui. Nu părea blând. Şi atunci împinse. Messalina simţi cum o invadează.

— Eşti bine? murmură el în întuneric.

Messalina dădu din cap.

— Sigur?

Da.

Gideon începu să se retragă şi când Messalina era pe cale să se plângă şi să-l cheme înapoi, împinse iar. Tare. Dur. Minunat. De ce nu-i spusese nimeni cât era de bine? Animalic, sălbatic, dar bine? Îl cuprinse de gât.

— Iar, îi ceru.

Gideon zâmbi larg şi îi făcu pe plac, penetrând-o şi mai adânc.

— Aşa? şopti el.

— Da.

Messalina se răsuci, bucurându-se de sentiment.

Nu era de mirare că femeile nu aveau voie să facă asta dacă nu erau căsătorite. Dacă ar fi ştiut cât de bine e nu ar mai fi aşteptat să se căsătorească. Ar fi uitat de principii şi reguli şi s-ar fi culcat cu oricine voiau.

Cu asta în minte, îşi coborî mâinile pe spatele lui, până la fesele care se mişcau ritmic, înainte şi înapoi. Avea voie să facă asta. Avea voie să fie cu el.

Gideon o penetra încontinuu, gemând fără reţineri, de parcă uitase de lume. Şi, deodată, simţi cum se încordează. De parcă suferea un atac. De parcă murea.

Gideon îşi dădu capul pe spate, iar venele de pe gâtul lui pulsau în lumina lumânărilor. Se uită vrăjită cum se cutremură şi apoi se opri. Îşi lăsă toată greutatea peste ea şi apoi se rostogoli într-o parte.

Simţi dezamăgire. Corpul ei încă aştepta ceva. Asta era tot? Credea că trebuie să se mai întâmple ceva. Că dorinţa care creştea în ea avea să aibă un rezultat.

Dar totul se opri. Poate mai târziu, după ce adormea Gideon… Gideon se întinse şi puse mâna între picioarele ei.

— Ce…?

Începu să o mângâie cu degetul, privind-o cu ochii pe jumătate închişi.

Messalina ţipă uşor.

— Aşa? murmură el.

— Da.

Îl prinse de braţ, dar nu ca să-l oprească, ci să-l ţină acolo.

Gideon zâmbi şi se aplecă să o sărute. Oare trebuia să se simtă ruşinată? Poate, dar nu putea. Toată atenţia ei era asupra degetului lui.

Gemu.

Era aproape. Atât de aproape.

Apoi Gideon îşi băgă limba în gura ei, iar ea îi strânse încheietura între coapse şi scânci când îşi dădu drumul.

Capitolul 11

Gideon se trezi a doua zi dimineaţă când Messalina îl sărută pe umăr. Deschise ochii şi se uită în ochii ei gri. Messalina zâmbi.

— Bună dimineaţa.

Îşi drese glasul, dar tot era răguşit când îi răspunse: Bună dimineaţa.

Pentru o clipă se gândi că ceva era în neregulă. Că trebuia să se simtă vinovat. Dar Messalina se aplecă spre el.

— Nu am aşteptat o lună, se înroşi ea.

— Şi asta e în regulă? întrebă el, încercând să-şi dea seama cum se simte.

— Da, zâmbi. Şi înseamnă că o să-mi primesc banii

mai devreme.

Şmecheră mică!

Messalina îl sărută, iar când sânii ei se lipiră de pieptul lui, încercă să ignore vina pe care o simţea.

Nu avea cum să dureze.

Pentru moment era a lui, din toate punctele de vedere. Nimeni nu o putea lua de lângă el pentru că acum căsătoria lor era reală.

Dar Julian Greycourt venise la Londra. Ducele sigur aflase deja despre asta şi se aştepta ca Gideon să-şi ţină promisiunea.

Trebuia să-l omoare pe Greycourt în următoarele zile.

Iar când Messalina avea să descopere că i-a omorât fratele, pentru că era sigur că avea să afle, toate astea se vor termina. Avea să-l privească cu ură şi dispreţ.

Avea să-l părăsească.

Clipele cu ea erau trecătoare. Totul avea să se termine mult prea curând.

Trebuia să profite cât mai mult.

Se puse pe spate şi o trase deasupra lui, iar ea chicoti.

Îi mângâie trupul dezgolit şi o apucă de fund. Era moale, caldă şi simţi cum mădularul i se întăreşte. O ridică uşor şi o poziţiona deasupra erecţiei lui.

Messalina gemu şi îşi depărtă picioarele de o parte şi de alta a şoldurilor lui. Se frecă încet de centrul ei umed. Messalina începu să se zvârcolească, iar el aproape îşi pierdu minţile. Simţea o nevoie animalică să o pătrundă, dar o ţinu sub control.

Uşor.

Încet.

Nu avea de ce să se grăbească. Era soţia lui, în patul lui. Îi căută gura, dornic să-i simtă gemetele. Simţea cât era de udă şi de pregătită. Încercă din răsputeri să nu cedeze.

O apucă de şolduri şi se arcui spre ea, penetrând-o adânc şi simţind cum sângele începe să-i fiarbă în vene.

Messalina se încruntă, de parcă ar fi ales dantela pentru o nouă rochie. Dacă ar fi fost capabil probabil ar fi

izbucnit în râs.

Dar apoi îşi muşcă buza şi asta îl stârni. Îi cuprinse buzele într-ale lui, îi linse buza de jos şi începu s-o muşte uşor.

Messalina gemu şi se încordă, apoi îl prinse de umeri zgâriindu-i pielea transpirată. Începu să tremure şi simţi cum ajunge la orgasm. Gideon profită de gura ei relaxată.

A lui.

A lui

A lui.

Cu gândul ăsta în minte, îşi dădu drumul. În interiorul ei cald şi umed.

Era a lui.

Momentan.

*

Târziu în dimineaţa aceea, Julian Greycourt stătea pe scările de la Windemere şi se uita la majordom. Johnson lucra pentru unchiul său încă de când el şi fraţii lui veniseră să locuiască la Windemere.

Era unul dintre cei mai pasionaţi spioni ai unchiului său. Johnson încercă să-l împiedice să intre.

— Vreţi să văd dacă Excelenţa Sa vă poate primi?

— Nu e nevoie.

Julian îi puse mâna pe piept şi îl împinse. Majordomul se dădu în spate cu un ţipăt.

Julian intră în casă. Doi lachei robuşti veniră spre el.

— Serios?

Julian ridică o sprânceană. Cei doi se opriră. Julian îi ignoră şi urcă scările spre biroul lui Augustus.

Ducele ridică privirea când Julian deschise uşa, iar apoi se uită la ceasul de pe birou.

— Ai întârziat. Te aşteptam acum câteva zile.

— Da? Julian se aşează pe un scaun din faţa biroului. Ştia că nu are rost să aştepte o invitaţie. Lui Augustus îi plăcea ca oamenii să stea în picioare în faţa lui, precum criminalii care aşteaptă judecata. De asta ai făcut un lucru

atât de oribil?

— Te referi la căsătoria Messalinei?

Ducele zâmbi.

Julian nu-şi luă ochii de la el. Gropiţa care îi apăruse pe obraz îi aducea aminte de tatăl său. Semănaseră atât de mult încât unii credeau că erau gemeni.

Era ciudat să se uite la chipul bărbatului pe care îl ura cel mai mult pe lume şi să vadă fantoma tatălui său.

— Da, nunta surorii mele, spuse el, asigurându-se că tonul lui rămâne calm, ba chiar plictisit. Ai fi putut să-i găseşti un partener mult mai potrivit, atât pentru ea, cât şi pentru tine, ceea ce mă face să mă întreb ce ai avut de câştigat din căsătoria Messalinei cu lacheul tău.

Faţa unchiului său era impasibilă.

— Bravo, nepoate, spuse ducele. Ai învăţat multe de la mine.

— Nu am învăţat nimic de la tine, spuse Julian, inspirând adânc.

Augustus ridică din umeri.

— Sigur nu ai învăţat să te întrebi ce motive au duşmanii tăi de la tatăl tău. Claudius nu ştia să citească oamenii. Aş putea să jur că a murit crezând că îl iubesc.

— În loc să-şi dea seama ce frate îngrozitor erai, spuse Julian, înclinându-şi capul într-o parte.

Asta îl afectă pe Augustus. Se înroşi la faţă şi se aplecă peste birou.

— Tatăl tău a fost ca un ghimpe în coaste. Încă îmi aduc aminte cum se uita la mine de parcă îi era milă. Se rezemă, gâfâind. Dar am câştigat, nu-i aşa, băiete? Tatăl tău a murit, dar eu încă trăiesc. Privirea lui era triumfătoare.

Julian refuza să-şi amintească cum murise tatăl său. Atacul furios care îl făcuse să cadă în genunchi, să se prăbuşească şi să moară.

În schimb, căscă.

— Poate că tatăl meu a murit, dar a avut grijă să aibă moştenitori. Moştenitori care, se ridică încet, vor continua în curând linia ducatului de Windemere.

Surprinzător, Augustus zâmbi. De obicei se înfuria când cineva pomenea de Julian ca fiind moştenitorul lui. Părea să se fi calmat.

— Bănuiesc, spuse el, că ai dreptate. Asta dacă… se opri şi păru să se gândească la ceva. Ah, dacă nu te dovedeşti a fi la fel de slab ca tatăl tău.

Julian miji ochii.

— Tatăl meu a murit la treizeci şi opt de ani. Eu am abia treizeci şi doi şi şanse foarte bune să trăiesc mai mult decât tine, unchiule.

— Oare?

Augustus ridică din umeri ca şi cum nu ar fi contat.

Julian simţi un fior pe şira spinării. Cuvintele lui erau clar o ameninţare.

— A fost o conversaţie plăcută, spuse Julian sec, dar mă tem că am treburi de rezolvat.

— O plăcere, ca întotdeauna, nepoate, răspunse Augustus. Sper că vei participa la balul pe care ducesa îl organizează pentru a sărbători nunta Messalinei? E într-o săptămână.

— Bineînţeles, rosti el tărăgănat.

Poate la bal reuşea să afle ce plan avea Augustus cu Messalina.

Ducele mârâi.

— Lucretia trebuie să se întoarcă la Windemere să o ajute pe Ann cu pregătirile. Unde e?

— Este la Whispers cu Messalina, răspunse Julian relaxat. Şi acolo va rămâne.

Augustus se aplecă, înroşindu-se. Dar vorbi foarte calm.

— Există câţiva domni foarte interesaţi să o cunoască. Asigură-te că vine la bal sau va trebui să discut cu ea între patru ochi.

Julian se uită la el. Ducele aştepta cu ardoare reacţia lui.

— O zi bună, unchiule.

Făcu o plecăciune şi plecă.

Afară îi aruncă o monedă băiatului care avusese grijă

de cal şi o luă la galop.

Încă nu ştia ce planuri avea Augustus pentru Messalina, dar ştia un lucru. Trebuia să se asigure că Lucretia nu are aceeaşi soartă.

*

— Mov?

Lucretia strâmbă din nas.

— Mov, spuse Messalina hotărâtă. Zâmbi uitându-se la bucata de material de pe scaun şi apoi îi făcu semn vânzătorului care o privea plin de speranţă. Patru, vă rog. Toate tapiţate cu mov. Acum – se uită în jur în magazinul de mobilă – o măsuţă de toaletă pentru tine.

— Camerele de oaspeţi? întrebă sora ei.

— Da, bineînţeles. Messalina îşi ţuguie buzele. Cel puţin patru, atunci.

— Nu-mi vine să cred că domnul Hawthorne te lasă să cheltui cât vrei pe mobila pentru casă, murmură Lucretia.

— De ce nu m-ar lăsa? întrebă Messalina, simţindu-se ipocrită când se gândi cât trebuise să se certe cu el în timpul primei călătorii la magazin. Se opri lângă o masă cu blat din marmură roşie şi picioare aurite care s-ar fi potrivit în bibliotecă. Sunt banii mei, până la urmă.

— Dar nu sunt, spuse Lucretia. Cel puţin, nu legal. Sunt ai lui.

— Ţi-am spus că am deja un plan, să iau o parte din ei înapoi. Messalina se opri şi se uită curioasă la sora ei. Vrei ca Gideon să nu-mi dea bani până atunci?

— Nu, bineînţeles că nu. Lucretia se strâmbă când văzu masa. Doar că nu am încredere în motivele lui.

— Nu ai niciodată încredere. Dar înţeleg de ce îţi faci griji, oftă Messalina şi trecu pe lângă masă. Era cam ţipătoare. Tot ce pot să-ţi spun e că eu şi Gideon am făcut tot ce am putut ca să avem o căsnicie normală. E ambiţios şi are un trecut îngrozitor, dar e foarte inteligent şi îmi place să discut cu el.

— Îţi place, spuse Lucretia.

Messalina se înroşi.

— Da, îmi place.

Lucretia se opri, iar Messalina făcu câţiva paşi înainte să-şi dea seama că sora ei rămăsese în urmă. Se întoarse.

— Te-ai culcat cu el!

Lucretia rămase cu gura căscată. Messalina se uită urât la ea.

— Chiar trebui să strigi asta în tot magazinul?

Lucretia veni lângă ea.

— Chiar ai făcut-o.

Măcar acum vorbi mai încet.

— Nu vreau…

— Noaptea trecută, continuă Lucretia, pentru că ieri mi-ai spus că încă nu o făcuseşi. Cum a fost?

— Lucretia.

Dar sora ei avea o expresie gânditoare.

— Cred că ţi-a plăcut, pentru că astăzi la micul dejun aveai un zâmbet tâmp pe faţă…

— Ba nu!

— Cred că ţi-a plăcut foarte mult.

— Dumnezeule, oftă Messalina.

Lucretia miji ochii.

— Ţi-a curs sânge?

— Poftim? murmură Messalina şi se uită în jur după cineva care i-ar fi putut distrage atenţia surorii ei.

O femeie blondă aştepta lângă uşa de la intrare şi îi păru foarte cunoscută. Arăta ca…

— Pentru că, spuse Lucretia, toată lumea vorbeşte despre sânge. Dacă aş crede poveştile, m-aş întreba cum de femeile nu mor din cauza pierderii de sânge în noaptea nunţii.

Pentru o clipă se uită şocată la sora ei. Apoi se uită spre uşă, dar femeia dispăruse.

— Ce zici de asta pentru camera ta? Îi arătă o masă.

Blatul era din marmură galbenă, iar picioarele erau sculptate, suflate în aur şi decorate cu cupidoni dezbrăcaţi.

— Serios?

Lucretia înclină capul şi se uită la masa oribilă.

— Doamne, nu.

— Hm, spuse Lucretia amuzată. Ştii…

Messalina se uită la ea. Lucretia rareori se abţinea să spună ce avea e limbă.

— Ce?

Lucretia se încruntă.

— Vreau doar să fii fericită. Cu adevărat fericită, nu doar mulţumită. Obişnuiam să îl urâm pe domnul Hawthorne când îl vedeam cum spionează. Nu înţeleg cum de ţi-ai schimbat părerea atât de repede.

— Adevărul e că nu îl cunoşteam foarte bine înainte, spuse Messalina sec.

— Şi acum îl cunoşti?

— Nu în totalitate, recunoscu Messalina. Sunt căsătorită cu el doar de două săptămâni. Dar în timpul ăsta a vorbit cu mine. M-a ascultat. Poate… poate că în viitor voi afla ceva neplăcut despre el, dar momentan nu pot decât să sper. Zâmbi puţin. Cred că şi în cele mai frumoase căsnicii asta e cel mai important.

— Dar, Lucretia o privi serioasă, te-ai gândit la ce se va întâmpla când vom pleca?

Messalina clipi. Evitase să se gândească la asta.

— Nu…

— Pentru că s-ar putea să fii însărcinată.

Messalina se blocă. Bineînţeles că ştia asta. Se gândise că dacă se culcă cu soţul ei ar putea rămâne gravidă.

Doar că nu o făcuse cu adevărat. Singurul lucru la care se gândise noaptea trecută fusese plăcerea pe care i-o oferise Gideon. Inspiră adânc şi se uită la sora ei.

— Dacă sunt însărcinată, vom găsi o soluţie. Nu aş fi nici prima, nici ultima femeie care pretinde că e văduvă într-un oraş nou.

— Bine, spuse Lucretia, încă îngrijorată.

Messalina se uită în jur.

— Ce masă îţi place?

— Mă gândeam la aceea?

Arătă spre o masă din lemn de trandafir, decorată cu

diferite tipuri de lemn care formau un coş cu trandafiri.

— Este minunată, spuse Messalina. O vom cumpăra pentru camera ta.

Lucretia păru nesigură, dar nu mai spuse nimic. Îşi petrecură restul timpului alegând tot felul de lucruri şi discutând despre un grilaj pentru şemineu.

Când Lucretia se prăbuşi pe pernele din trăsură, gemu.

— E tragic că bucătarul vostru nu ştie să facă torturi. Sau tarte.

Messalina pufni.

— Ar trebui să ştii ceva despre bucătarul nostru.

Îi povesti despre Hicks.

— Ah, spuse Lucretia când Messalina termină. Acum mă simt prost că am vorbit urât despre el. Se uită gânditoare la tavan. Ştii că nu m-am gândit niciodată la cum se pregătesc bucătarii. Tu?

— Acum da, spuse Messalina. Dar ai dreptate. Mă bucuram de mâncare, dar nu mă gândeam la cei care o pregăteau. Bucătarii cu care am locuit erau dintotdeauna acolo.

— Şi totuşi, reflectă Lucretia, acum înţeleg cât e de greu să înveţi arta bucătăriei dacă nu lucrezi într-o casă mare.

Da, se gândi Messalina. Dacă nu gătea la vreunul din hanurile mari ale Londrei, unui tânăr i-ar fi fost foarte greu să înveţe.

Când ajunseră la Whispers, jumătate de oră mai târziu, Lucretia era obosită. Messalina se uită la cei patru bărbaţi care coborâră din trăsură. Toţi le urmaseră pe strada Bond, păstrând distanţa.

Gideon dublase paza.

Lucretia îi văzuse şi îi pusese întrebări, iar Messalina presimţea că sora ei nu o crezuse când îi spusese că lui Gideon îi place să se laude cu alaiul lui.

— Nu înţeleg, spuse Lucretia, cum pot să fiu atât de obosită. Nu am făcut altceva decât să alegem lucruri. Mă simt de parcă am dat înconjurul Londrei de trei ori.

— Cumpărăturile sunt mereu obositoare, îi răspunse Messalina.

Îl văzu pe Reggie la intrare.

Bărbatul se ridică în picioare.

— Două doamne vă aşteaptă în sufragerie.

Messalina o strânse de mână pe Lucretia.

— Îl poţi ruga pe bucătar să pregătească nişte ceai şi nişte gustări?

— Da, doamnă, spuse Reggie. Deşi nu ştiu dacă Hicks ştie să pregătească gustări pentru doamne.

— Probabil că nu, murmură Messalina. Dacă nu ştie, spune-i că nişte pâine cu unt şi dulceaţă e în regulă.

Reggie dădu din cap şi plecă spre bucătărie.

Messalina încercă să rămână calmă în timp ce urcă scările.

— Ce e? Ştii cine sunt? şuieră Lucretia pe hol.

Dar Messalina nu putea vorbi, era prea nerăbdătoare.

Intră pe uşa deschisă a camerei de zi. Înăuntru, o femeie cu părul roşcat stătea lângă divan, iar o alta aştepta aşezată.

— Freya!

Messalina fugi în braţele ei.

Freya Renshaw, ducesa de Harlowe, o strânse în braţe.

— Draga mea, trebuie să-mi povesteşti totul.

— Deci ai primit scrisoarea mea? întrebă Messalina.

— Scrisoare? întrebă ea încet. Nu. Dar eu şi Kester suntem pe drum spre Londra de o săptămână.

— Toate camerele din Londra sunt atât de goale? se auzi o voce din spatele lor.

Messalina tresari şi abia atunci îşi aduse aminte că Lucretia şi cealaltă femeie erau în cameră.

Se întoarse să se uite la ele. Lucretia se uita captivată la ea şi la Freya. Cealaltă femeie se plimba prin cameră, admirând picturile de pe tavan. Era bucălată, cu obrajii roşii, iar părul ei era prins într-un coc dezordonat.

— Pictorii sunt fascinaţi de funduri, nu-i aşa? întrebă femeia. Mai ales rozalii.

Îşi coborî privirea şi se uită la ele.

— Am pierdut ceva?

Freya îşi dădu ochii peste cap.

— O mai ţii minte pe sora mea, Elspeth?

— Elspeth? Lucretia păru suspicioasă. Aceeaşi Elspeth care fura gemul de căpşuni când venea în vizită?

— Îmi place gemul de căpşuni, spuse Elspeth visătoare.

Lucretia miji ochii.

— Mă bucur să te revăd, zâmbi Messalina şi se duse să o ia în braţe. Deşi nu cred că te-aş fi recunoscut dacă Freya nu mi-ar fi spus cine eşti. Aveai doar cinci ani pe atunci.

— Aveam şase, spuse Elspeth şi se uită la Messalina. Şi îmi aduc aminte de tine pentru că mi-ai citit o dată.

— Da?

Elspeth dădu din cap.

— Poezii. Nu cred că am înţeles vreun cuvânt, dar îmi plăcea vocea ta. În vara dinainte să se întâmple totul.

Trecuse mult timp de atunci, cincisprezece ani, dar toate îşi aminteau data. Era data la care murise Aurelia Greycourt, iar Ran de Moray fusese schilodit.

— Iar tu mi-ai furat bluza, spuse Lucretia.

Se uită urât la Elspeth.

— Ba nu, spuse Elspeth mult prea repede. Tu mi-ai dat-o.

Lucretia îşi puse mâinile în şolduri.

— Ba nu. Am lăsat-o lângă bustul acela oribil din bibliotecă. Iar când m-am întors după ea nu mai era.

— Hmm, murmură Elspeth. Nu, îmi aduc aminte că mi-ai dat-o când am băut ceaiul.

Lucretia părea furioasă.

Din fericire, în acel moment apăru Pea cu ceaiul.

— Pâine cu dulceaţa, spuse Elspeth. E de căpşuni? Îi zâmbi Lucretiei.

Messalina clipi şi se uită la fresca de pe tavan.

Lucretia se aşeză lângă Elspeth, probabil ca să păzească dulceaţa. Messalina oftă şi îi făcu semn Freyei

către unul din scaune, iar ea se aşează pe celălalt. Turnă ceaiul.

— Mă bucur foarte mult că eşti aici.

Freya luă ceaşca.

— Spune-mi.

Messalina îi povesti ce se întâmplase şi cum fusese obligată să se mărite cu Gideon îndată ce ajunseseră la Londra.

— Aş fi vrut să fiu aici, spuse Freya când termină. Dădu din cap şi se uită la Elspeth. Dar eu şi Kester ne-am dus să o luăm pe Elspeth de la complexul Femeilor înţelepte. Sora mea se pregătea să devină noua bibliotecară.

Lucretia se uită de la Freya la Messalina.

— Femeile înţelepte?

Messalina realiză că nu îi povestise Lucretiei despre ele.

Dar fu Elspeth cea care îi răspunse:

— Suntem un grup străvechi de femei. Unii cred că suntem urmaşele preoteselor care păzeau pământurile înainte să vină romanii. Ochii îi licăriră. Istoria noastră e chiar fascinantă, de exemplu…

Freya îşi drese glasul.

— Cred că istoria recentă e mai importantă acum.

— Nu cred că sunt de acord, soră, spuse Elspeth încet.

— Preotese? izbucni Lucretia. E cumva o glumă?

— Nu, spuse Elspeth. Avem un complex în…

Freya îşi drese iar glasul.

— … în nord, continuă Elspeth. Avem, am avut aproape două mii de oameni acolo, inclusiv copii, bărbaţi…

— Stai, o întrerupse Lucretia. De unde sunt copiii dacă societatea asta este formată doar din femei?

Elspeth îi zâmbi cu superioritate.

— Preotese care nu au o religie condusa de bărbaţi. Nu am fost niciodată celibatare. Dar, în orice caz, nu ne mai numim preotese. Suntem Femei înţelepte. Deşi, continuă ea cu un aer academic, ceea ce spui tu este un aspect interesant, adică sexul cu bărbaţi. Sunt mai mult opinii…

Freya tuşi.

— Cred că ar trebui să revenim la ce ne interesează.

— Da, se încruntă Messalina. Mai voia să-l părăsească pe Gideon? Mă gândeam că poate…

— Femeile înţelepte te-ar putea ajuta? Freya se uită tristă la Elspeth. Nu. Mă tem că nu se poate.

— Din moment ce a fost închis, spuse Elspeth cu tristeţe.

— Ce a fost închis? întrebă Messalina.

Freya strânse din buze.

— Liderii Femeilor înţelepte au decis să izoleze complexul. Se uită la Messalina. Vor să izoleze societatea de influenţele externe. Femeile care nu au fost de acord cu regulile lor au plecat.

— În lumea largă, murmură Elspeth care se uita cum Lucretia îşi punea dulceaţă pe pâine. Ca o poveste.

Messalina se simţi uşurată. Trebuia să aştepte banii de la Gideon atunci. Se uită la Freya?

— Şi Caitriona? A rămas acolo?

Caitriona era sora mijlocie a familiei Moray.

Freya se încruntă, frustrată.

— Caitriona plecase deja când eu şi Kester am ajuns acolo. Nu ştiu unde e. Ne-am oprit şi la castelul Ayr, dar Lachlan a jurat că nu a văzut-o.

Lachlan era fratele lor. Messalina îşi aducea aminte vag că el se ocupa de proprietăţile lor.

— Caitriona se descurcă singură, spuse Elspeth calmă. Nu are niciun rost să o căutăm.

Se deschise uşa. Sam intră, ţinând în mână o tavă, cu Daisy pe urmele lui.

— Hicks a spus că s-ar putea să mai aveţi nevoie de gustări, doamnă.

— De ce nu mi-ai spus că avem un căţel în casa? exclamă Lucretia.

Lucretia îl luă în braţe, iar căţelul încercă să o lingă.

— Cum îl cheamă?

— Daisy, spuse Sam timid.

— Ce nume frumos! Freya îi zâmbi băiatului. E al tău?

— Nu, doamnă, spuse Sam şi aşează tava pe masă.

— Este al meu, interveni Messalina. Dar Sam are grijă de el pentru mine.

— Serios? Elspeth îi dădu o bucăţică de pâine. Ce băiat deştept!

— Chiar este, repetă Messalina, gânditoare.

Sam chiar era deştept. Trebuia să primească o educaţie. Realiză că băiatul o privea. Îi zâmbi.

— Vrei să te duci la bucătărie să bei nişte ceai şi să mănânci nişte dulceaţă cât avem noi grijă de Daisy?

— Da, doamnă, spuse Sam şi plecă în grabă.

— De unde l-ai luat? întrebă Freya când se închise uşa.

— Băiatul sau câinele?

Messalina arcui o sprânceană.

— Câinele, bineînţeles, spuse Freya dând din cap la gluma ei.

— Gideon mi l-a dăruit.

Messalina simţi cum trei perechi de ochi se aţintesc asupra ei.

— Serios? întrebă Freya.

— Aş face orice pentru un căţel, spuse Elspeth şi îl lăsă jos pe Daisy.

Căţelul se duse să adulmece fustele Messalinei. Se aplecă şi îl luă în braţe.

— Nu ştiu de ce vi se pare aşa surprinzător, spuse ea pe un ton defensiv.

— Poate ar trebui să-mi povesteşti ce s-a întâmplat de când te-ai căsătorit?

— Chiar ar trebui, murmură Lucretia.

Trădătoarea.

Elspeth puse jos ceaşca de ceai fi scoase din buzunarul rochiei un carneţel şi un creion, apoi se uită la Freya.

— Pot să iau notiţe.

Dumnezeule!

*

Când se întoarse la Whispers în seara aceea, Gideon era extenuat.

Când plecase de dimineaţă, realizase că nu fusese niciodată nevoie să plănuiască cu sânge-rece o crimă. Nu-l plăcea pe Greycourt. Cu o lună în urmă ar fi râs dacă cineva i-ar fi spus că va ezita să-l omoare.

Felul în care se gândea să-l omoare i se părea îngrozitor. Îşi petrecuse aproape toată ziua urmărindu-l. Asta după ce reuşise să-l găsească într-o cafenea aglomerată, la ora prânzului. Greycourt era complet singur; nici măcar fratele lui nu era cu el… ciudat.

După aceea îl urmărise la croitor, la clubul de duel şi înapoi la hanul unde stătea cu fratele lui. Când îi trebuia doar să aleagă un loc şi să-l aştepte acolo.

Aristocraţii considerau că să înjunghii pe cineva în spate era un lucru lipsit de cavalerism. Şi, deşi în majoritatea cazurilor nu era de acord cu ei, acum trebuia să admită că aveau dreptate. Nu era sigur că se poate strecura pe lângă un bărbat ca Greycourt şi să-l omoare fără a-i da şansa să se apere.

Devenise un laş? Era atât de simplu: o lovitură scurtă şi putea obţine tot ceea ce-şi dorea atât de mult.

Mai puţin pe Messalina. Pe ea avea s-o piardă.

Când intră în sufragerie, la timp pentru cină, avea pumnii încleştaţi. Dar ceva se întâmplă când îşi văzu soţia vorbind relaxată cu sora ei. Inima îi deveni mai uşoară.

Ce sentiment ciudat! Îl neliniştea… faptul că dispoziţia lui se schimba datorită unei singure persoane.

Se opri în prag pentru o clipă şi atunci văzu o a treia persoană la masă.

— Hawthorne! exclamă Will Blackwell. Începusem să cred că ţi-ai abandonat soţia şi pe minunata ei soră.

Îi aruncă o privire timidă Lucretiei când spuse ultima parte.

Lucretia se înroşi.

Gideon ridică sprâncenele. Oare Blackwell era interesat de cumnata lui? În mod normal nu ar avea nicio

şansă. Dar, în mod normal, nici el nu ar fi fost căsătorit cu Messalina.

— Bună seara! spuse soţia lui, zâmbind.

Inima începu să-i bată mai tare.

Toţi trei îl priveau cu nerăbdare, aşa că făcu o plecăciune.

— Bună seara tuturor! Îmi cer scuze că am întârziat. Nu ştiam că avem un oaspete.

Se aşeză vizavi de ele.

— Mă tem că e vina mea, spuse Blackwell ruşinat. Am venit în vizită la tine şi am ajuns să rămân la cină.

— Asta pentru că aţi fost invitat la cină, răspunse Messalina. Până la urmă sunteţi partenerul de afaceri al soţului meu. Sunteţi bine-venit oricând.

— Sunteţi foarte drăguţă, spuse Blackwell.

Lucretia îşi înclină capul când văzu tava cu friptură pârlită pe care o aduse Reggie.

— S-ar putea să nu mai credeţi asta după ce mâncaţi aici.

Pea intră cu o sticlă de vin şi un castron cu ceva… gri.

— Cred că voi mânca cina la tavernă, murmură Reggie după ce puse tava pe masă.

— Vai, Reggie, nu ai putea să rămâi? Ştiu că Hicks se străduieşte, spuse Messalina, surprinzându-l pe Gideon.

— Nu mă îndoiesc, doamnă, fu el de acord. Dar… se uită la friptura arsă. Cred că aş putea să mănânc aici.

— Mulţumesc.

Zâmbetul Messalinei îl făcu să clipească. Împreună cu Pea plecară din cameră. Blackwell se întoarse către Messalina.

— Grija pentru bucătarul dumneavoastră vă face cinste, doamnă.

Gideon mârâi, simţindu-se ca un fraier că nu a complimentat-o el primul.

— Toţi oamenii mei se vor transforma în mieluşei în curând.

Se întinse după paharul Messalinei şi îi turnă vin.

— Ce îngrozitor! murmură Lucretia. Cine îţi va mai

face treburile murdare atunci?

Blackwell se înecă.

Gideon îşi arcui o sprânceană, dar Lucretia nu părea să aibă vreo remuşcare.

Messalina îşi drese glasul.

— Mergeţi des la teatru, domnule Blackwell? Se întoarse către Lucretia. Acolo ne-am cunoscut.

Păru o propoziţie atât de intimă dar nu era. Gideon se uită la pahar. Refuza să fie gelos.

— Mă tem că nu, spuse el trist. Afacerile îmi ocupă majoritatea timpului. Dar îmi place să citesc, când am timp.

— Da? Lucretia îşi îndreptă puţin umerii. Eu citesc acum *The Adventures of David Simple in Search of a Faithful Friend.*

— Ah, spus Blackwell. Una din favoritele mele. Ce părere aveţi despre abordarea autoarei asupra moralităţii?

— Mi se pare foarte nobilă, dar puţin idealizată, spuse ea încet.

— Exact, răspunse Blackwell. De exemplu, David Simple este oripilat de oamenii din Londra, în timp ce mie mi se par prietenoşi.

Messalina păru interesată.

— Trebuie să citesc şi eu cartea după ce o termini, dragă.

Se uită la Gideon ezitant.

— Nu, nu am citit-o, spuse el.

— Lui Gideon nu-i place literatura, spuse Blackwell vesel. E un om ocupat.

Gideon miji ochii la partenerul lui. Îl făcea să pară un prost.

— Cum a fost ziua ta, Gideon? Nu te-am mai văzut de dinainte de prânz, spuse ea.

O lăsase în pat, caldă şi moleşită de plăcere.

Gideon îşi drese glasul.

— Foarte bună.

Ţinând cont că şi-o petrecuse gândindu-se la diferite moduri în care îi putea omori fratele. Brusc, felia de friptură din farfurie i se păru prea grasă. Încercă să se gândească

cum să continue conversaţia.

— Şi a ta?

— Am fost la cumpărături pe strada Bond. Ezită, dar continuă: Apoi ne-am întors la Whispers, unde ne aşteptau ducesa de Harlowe şi sora ei, Lady Elspeth.

— Am băut ceai şi am avut o conversaţie plăcută, spuse Lucretia sfidătoare.

Gideon îşi ridică sprâncenele. Chiar credea că are ceva împotrivă? Nu-i interzisese niciodată Messalinei să se vadă cu prietenele ei.

— Mama mea considera întotdeauna că o zi la cumpărături e foarte relaxantă, spuse Blackwell. Se întoarse spre Lucretia. Ce aţi cumpărat, domnişoară Greycourt?

— Mă tem că doar o pereche de mănuşi din piele, răspunse ea. Mama dumneavoastră locuieşte în Londra, domnule Blackwell?

— Nu. Locuieşte într-un orăşel mic la sud de Londra. Dar o vizitez cât de des pot.

— Nu pot să nu mă întreb, spuse Gideon sec, cum ai timp de afaceri, să mergi la teatru, să citeşti cărţi şi să o vizitezi pe mama ta.

Messalina îl privi exasperată.

Dar Blackwell râse.

— Într-adevăr. Că tot veni vorba, mă tem că trebuie să mă retrag

— Chiar trebuie? plânse Lucretia.

— Dar nu v-aţi terminat mâncarea, spuse Messalina în acelaşi timp.

Blackwell se ridică şi făcu o plecăciune.

— Mă tem că am alte planuri pentru seara aceasta. Vă rog să mă iertaţi.

Gideon dădu din cap cu un zâmbet în colţul gurii, iar Blackwell îşi luă la revedere. Se întreba ce planuri avea Blackwell. Când îl cunoscuse îi plăceau jocurile de noroc, dar nu era foarte norocos.

Se întoarse spre Messalina.

— Şi tu ce ţi-ai cumpărat astăzi, draga mea soţie?

Messalina se înveseli şi îi povesti despre ziua ei, iar el o privi atent.

Chipul ei era fericit.

Simţi o împunsătură. Voia să fie mereu fericită. Să nu cunoască tristeţea sau dezamăgirea.

Gideon se uită în farfurie. Avea să o întristeze. El era monstrul care avea să o facă să plângă.

Oare cum avea să trăiască cu el însuşi după aceea?

— Mergem în camera de zi la un ceai? întrebă Messalina.

— Dacă vrei. Deşi va trebui să-i explici lui Reggie de ce mergem acolo.

— Bineînţeles, oftă Messalina.

— De ce, întrebă Lucretia confuză.

— Pentru că, Gideon se ridică şi o ajută pe Messalina, sora ta este hotărâtă să îmbunătăţească servitorii şi casa.

— Cineva trebuie să facă asta, murmură Messalina. Ceea ce îmi aduce aminte. Vreau să chem câţiva servitori să-i pun la încercare în următoarele zile. Sper că am aprobarea ta să angajez câţi e nevoie.

— Nu ştiu dacă aprobare e termenul potrivit, spuse el când plecară spre camera de zi, dar ai aprobarea mea.

— Atunci asta va fi suficient, spuse ea posomorâtă.

Reggie era la uşă şi se întoarse spre el.

— Vom bea ceaiul în camera de zi.

— Da, doamnă?

O privea încruntat.

— Mulţumesc, Reggie.

Bărbatul dădu din cap şi se duse în bucătărie.

Gideon le escortă în camera de zi, unde Messalina se aşeză pe divan.

— De fapt, nu ştiu de ce bem ceai după cină.

— Pentru că, Lucretia se aşeză pe un scaun, e o scuză ca să mâncăm tort.

Gideon se aşeză lângă Messalina, dar fără să o atingă.

Uşa se deschise, iar Reggie o ţinu pentru Pea care căra o tavă imensă.

— Minunat, spuse Lucretia. Alea sunt dulciuri?

— Da, spuse Messalina uitându-se la ele. Dar nu am crezut niciodată că Hicks poate să facă aşa ceva. Îl privi cu suspiciune pe Gideon. Ştii ceva despre asta?

Gideon ridică din umeri. Era încântat de reacţia celor două la surpriza lui.

— L-am trimis pe Pea să le cumpere de dimineaţă. M-am gândit că v-ar plăcea.

Îi făcu cu ochiul lui Pea care zâmbi şi ieşi din cameră.

— Încerci să o mituieşti pe sora mea?

Se aplecă şi îi şopti la ureche:

— Da.

— Funcţionează, spuse Lucretia fericită.

Messalina începu să râdă şi începu să toarne ceaiul.

— Am văzut că am primit ceva prin poştă, spuse el când luă cana de ceai.

Lucretia gemu.

Messalina se strâmbă şi îi turnă o ceaşcă Lucretiei.

— Am primit invitaţia la balul pe care mătuşa Ann îl organizează peste o săptămână la Windemere. E cam din scurt, dar cred că eu şi Lucretia vom găsi ceva de îmbrăcat. Şi i-am trimis mesaj croitorului să termine unul dintre costume mai repede.

— Sunt uşurat, spuse el sec. Dar nu pari foarte entuziasmată.

— Păi, e vorba de unchiul Augustus.

Lucretia mai luă o prăjitură şi se uită la Messalina.

Oare Lucretia ştia de ameninţările unchiului lor?

— Şi atunci de ce mergem? întrebă Gideon.

— Se pare că mătuşa Ann a decis că acest bal este în onoarea căsătoriei noastre, răspunse Messalina.

Gideon ridică ceaşca, dar nu bău. Se uită la Messalina, încercând să-şi dea seama ce simte.

Messalina îi zâmbi.

— Tema este probabil ideea unchiului Augustus. Săraca Ann, face doar ce spune. Îi e frică de el.

Messalina se încruntă.

Detesta să o vadă supărată.

— Excelenţa Sa este o femeie bogată, căsătorită cu

unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia, spuse el încet.

— Nu se poate bucura de bogăţie dacă e moartă, spuse Lucretia şi luă o altă prăjitură.

Gideon se uită la ea. Nu mai văzuse niciodată o femeie mâncând atâtea prăjituri fără nicio reţinere.

— Lucretia!

Messalina se uită speriată spre uşă.

Existau zvonuri despre moartea celorlalte două soţii ale ducelui. Una căzuse de pe cal, iar cealaltă pe scări.

— Cunoşti zvonurile la fel de bine ca mine, spuse Lucretia.

— Da, dar nu vreau ca unchiul Augustus să afle că vorbim despre asta, spuse Messalina.

— Nu îmi e frică de el.

— Poate ar trebui să-ţi fie.

— Nici uneia dintre voi nu ar trebui să-i fie teamă, interveni Gideon.

Cele două surori îl priviră de parcă uitaseră că era acolo.

Gideon dădu din cap.

— Acum locuiţi cu mine. Am bărbaţi ca Reggie în casă şi afară.

— Nu ştiu dacă mă simt mai în siguranţă ştiind că sunt într-o cuşcă, spuse Lucretia. Bărbaţii care au mers în urma noastră pe strada Bond au fost discreţi.

— Aşa şi trebuie, spuse Gideon. Intimidarea este cea mai bună protecţie pe care o cunosc. Nu voi permite nimănui să vă rănească.

Messalina îi zâmbi, iar el nu mai văzu nimic altceva pentru o clipă.

Lucretia îşi drese glasul. Cuvintele lui o făcură să se destindă.

— Mulţumesc, îi spuse ea.

Gideon dădu din cap. Ar fi protejat-o pe Lucretia oricum. Era importantă pentru Messalina.

— Spuneai că o să angajezi servitori? o întrebă pe sora ei.

Messalina se întoarse spre Lucretia şi începură să discute despre asta.

Gideon îşi sorbi ceaiul, privindu-le amuzat.

Dar se gândea la Windemere şi la implicarea lui în morţile soţiilor sale. Gideon era tânăr când a început să lucreze pentru el, aşa că nu acordase atenţie zvonurilor. Dar acum... Acum ştia că bătrânul era în stare să angajeze un asasin ca să scape de nepotul său. Dacă putea face asta, era atât de greu de crezut că ar omorî o femeie?

Se încruntă şi puse jos ceaşca. Oare ura lui Windemere era pentru toţi membrii familiei Greycourt? Nu păruse niciodată să ţină la Messalina sau la Lucretia.

Se uită la Messalina care era prinsă în discuţie cu sora ei. Buzele ei rozii îi atraseră atenţia. Se uită la tava cu dulciuri. Oare cât avea să se mai poată bucura de zâmbetele ei?

Capitolul 12

Câteva ore mai târziu, Messalina se uită la Lucretia care căsca atât de tare că nu-şi putea acoperi gura.

— Doamne, oftă Lucretia şi se prăbuşi pe divan.

Gideon plecase deja în biroul lui.

Messalina înghiţi ultima gură de ceai şi se uită la obiectul luxos.

— Te-ai gândit vreodată la cât de mult cheltuim pe... lucruri?

Lucretia se uită la propria cană.

— Nu? De ce aş face asta? Nu înţeleg.

— Păi... Se încruntă la setul de ceai. Sam, de exemplu, ar fi încă pe străzi fără mâncare şi fără adăpost dacă nu l-ar fi angajat Gideon. Făcu semn către set. Cu banii pe care i-am dat pe set ar putea trăi liniştit câţiva ani. Nu mi se pare corect.

— Dar Gideon l-a angajat pe Sam, sublinie Lucretia. Şi pare foarte sănătos.

— Da, dar mai sunt şi alţi băieţi, spuse Messalina. Şi fete. Mi-aş dori să… pot face ceva.

— Cum ar fi? întrebă Lucretia.

— Nu ştiu exact…

Îi veni o idee. O idee legată de copii de pe străzi şi de ce ar avea nevoie ca să-şi înceapă viaţa.

Un scop.

Lucretia căscă din nou.

— Trebuie să te duci la culcare, îi spuse Messalina.

— Nu mi-e somn, răspunse aceasta irascibilă.

— Parcă ai cinci ani, îi zâmbi Messalina.

— Messalina… se juca cu ceaşca.

— Da, draga mea?

— Crezi că ar trebui să merg la balul de la Windemere? Se uită la sora ei şi Messalina văzu că părea îngrijorată. Dacă unchiul Augustus… mă obligă să rămân?

Messalina simţi un fior de groază.

Unchiul ei o ameninţase pe Lucretia. Dar dacă nu se ducea avea să fie furios. Şi putea să-şi verse furia pe cineva mult mai apropiat lui.

— Ţine minte că Gideon va fi acolo. El te va proteja.

— Chiar şi aşa… Lucretia îşi muşcă buza. Poate ar trebui să spun că mă doare capul sau ceva asemănător.

Messalina dădu din cap.

— Asta nu va face decât să atragă atenţia asupra ta. E mai bine să pară că facem ce vrea el.

Lucretia se strâmbă.

— Ştiu, Messalina fu de acord. Dacă vin şi Julian şi Quintus? Sunt sigură că vor fi invitaţi sau obligaţi să meargă. Aşa vei avea trei protectori.

— Bine. Se încruntă. Dar dacă unchiul Augustus plănuieşte să mă oblige şi pe mine să mă mărit? Pe tine nu te-a avertizat. Dacă va face acelaşi lucru şi cu mine?

Messalina rămase fără aer. Oare ar trebui să-i spună despre ameninţare? Dar cu ce ar ajuta? Lucretia era deja speriată şi îngrijorată.

— Mă îndoiesc că ar face asta la balul mătuşii Ann, spuse încet. Ar fi mult prea mulţi martori dispuşi să

intervină. Dar ai dreptate. Trebuie să te ţinem la distanţă de unchiul Augustus.

Lucretia oftă.

— Nu mai ştiu nimic de Julian şi de Quintus. Ţi-au trimis vreun mesaj?

— La naiba, mormăi Messalina şi căută în buzunarul rochiei. Da, mi-au trimis şi am uitat să-ţi spun. Ţi-au luat camere. Aici.

Scoase misiva cu sigiliul familiei Greycourt.

Lucretia o luă şi văzu scrisul ordonat al lui Julian. O citi şi i-o dădu înapoi.

— Trebuie să recunosc că sunt surprinsă că nu au venit după noi. După ce s-a întâmplat aseară, eram sigură că o să apară şi o să ne târască după ei.

Messalina îşi ţuguie buzele.

— Poate că Julian şi-a pierdut interesul.

— Iar Quintus probabil e beat.

— Nu erau aşa, să ştii, spuse Messalina încet. Înainte de Aurelia.

— Chiar râdea, spuse Messalina şi simţi un fior de durere. Toţi râdeau: Jules, Ran şi Kester.

Pentru ochii ei de adolescentă erau ca nişte zei. Îi venea greu să creadă că aveau doar şaptesprezece ani.

Nu erau bărbaţi.

Dar Freya se împăcase şi cu Messalina, şi cu Kester. Se îndrăgostise de el şi se căsătorise cu el.

— Nu-mi aduc aminte prea multe lucruri de dinainte de moartea Aureliei, spuse Lucretia.

— Aveai doar opt ani. E greu de explicat. Aurelia era atât de solară. Bunătatea şi râsul o făceau să strălucească. Când a murit, ceva în familia noastră s-a pierdut.

Lucretia oftă cu nostalgie.

— Îmi aduc aminte că înainte ca ea să moară, cei trei băieţi erau cei mai buni prieteni, continuă ea. Alergau de colo, colo, erau apropiaţi ca fraţii. La momentul acela nu mi-i imaginam altfel, zâmbi cu tristeţe. Dar nici nu mi-l imaginam pe Julian atât de sumbru.

— Mi-aş dori să-mi amintesc mai multe lucruri de

atunci, spuse Lucretia încet. Mai multe despre mama, despre tata şi despre Aurelia. Mai multe despre cum erau lucrurile atunci.

Messalina nu spuse nimic, dar îşi ciocni umărul de al Lucretiei. Tatăl lor murise când Messalina avea unsprezece ani, iar Lucretia şapte. Anul următor, Aurelia a murit în condiţii misterioase, iar mama lor la scurt timp după aceea. Locuiseră la Greycourt toată viaţa şi a fost un şoc să piardă şi casa după ce pierduseră atâtea persoane dragi. Ultimul lucru pe care mama lor l-a făcut înainte să moară a fost să se asigure că Messalina şi Lucretia vor ajunge la verişorul ei. Fusese un domn celibatar, în vârstă, care nu era interesat de prezenţa lor. Primiseră mâncare, haine şi avuseseră un acoperiş deasupra capului, dar nu era acasă.

Iar după ce acesta a murit, au fost nevoite să locuiască cu unchiul Augustus. Verişorul lor fusese indiferent, dar unchiul lor era maliţios, iar asta era mult mai rău. Nu le făcuse niciodată rău fizic, dar îi făcea plăcere să le certe pentru cele mai neînsemnate lucruri. Iar pedepsele lui erau meschine şi crude.

La un moment dat au învăţat să-l evite cât de mult puteau. Iar dacă se întâlneau cu el, să nu aibă nicio reacţie.

De aceea Messalina vrusese întotdeauna o casă pentru ea şi Lucretia. Asta până de curând. Din cauza lui Gideon, determinarea ei începea să se clatine. Trebuia să se gândească la siguranţa Lucretiei.

Nu putea renunţa la planul ei de a fugi, mai ales că ducele plănuia să o căsătorească pe sora ei.

Nu putea.

Lucretia căscă şi îşi puse ceaşca pe masă.

— Chiar trebuie să mă duc la culcare, spuse fără convingere. Ştii că în copilărie îmi doream să fiu o bufniţă? Toate lucrurile interesante se întâmplă noaptea, spuse ea adormită.

— Mă tem că şi bufniţele au nevoie de somn, râse Messalina.

Se ridicară şi urcară scările, iar când ajunseră la uşa Lucretiei îşi spuseră noapte bună.

Messalina se duse spre dormitorul ei. Gideon spusese că mai avea de muncă, dar poate terminase şi o aştepta înăuntru.

Îşi aminti cum o ţinuse în braţe noapte trecută şi grăbi pasul.

Dar când intră în dormitor, văzu că nu era acolo. Barlett o aştepta să o ajute să se dezbrace.

Messalina încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

După ce Barlett plecă, se duse spre şemineu. Nu-i era deloc somn şi îşi dori să-şi fi cumpărat o carte în timpul plimbării cu Lucretia.

Se duse spre pat şi văzu o bucată de hârtie. Îşi muşcă buza şi, zâmbind, îl citi: „Îmi fac baie"

Nimic mai mult, dar Messalina ştia că era o invitaţie.

*

Când uşa se deschise, Gideon nu se mişcă. Stătea sprijinit de marginea căzii. Ştia cine e şi ştia, fără urmă de îndoială, că să o seducă pe Messalina acum era imoral.

Dar nu se putea opri.

O dorea mai mult decât orice altceva.

Fiecare pas pe care îl făcea în fiecare zi era gândit pentru a-şi atinge scopul: bani şi putere. Dar de când se căsătorise cu Messalina planurile lui fuseseră date peste cap. Petrecea prea mult timp cu soţia lui. Şi îşi petrecea prea mult timp gândindu-se la ziua în care avea să o piardă.

Nu fusese niciodată atât de contrariat de o decizie simplă: să-l omoare pe Julian şi să-şi primească banii.

Dar bunătatea şi blândeţea Messalinei îl bântuiau.

Nu se dăduse înapoi de la nicio luptă, indiferent cât de puternic era adversarul lui. Trăise în St. Giles fără să se teamă. Se uitase în ochii unui duce şi făcuse pacte cu el. Dar acum?

Acum era speriat de moarte, speriat că o s-o piardă.

Speriat că o s-o trădeze.

Deschise ochii şi o văzu pe Messalina în pragul uşii.

Purta cămaşa de noapte, iar părul negru îi cădea în valuri până la umeri. Nevoia îl consuma.

Închise uşa şi se rezemă de ea.

— Îmi datorezi o parte din zestre.

— Da, spuse el. Şi o vei primi.

— Când?

Calculă cât de repede putea obţine banii de la bancă. Asta însemna să rămână aproape fără bani, dar cealaltă soluţie era să-i omoare fratele. Nu era încă pregătit pentru asta.

— În patru zile.

Păru confuză, dar apoi îşi ridică bărbia.

— Foarte bine.

— Hai să nu mai vorbim despre bani.

Îi întinse o mână.

Veni aproape de el.

— M-am gândit că ai vrea companie.

Cuvintele ei erau îndrăzneţe, dar degetele îi tremurau când le puse în palma lui.

— Vreau, răspunse şi o trase mai aproape.

— Vrei? întrebă şi se aplecă.

Îşi înfipse mâna în părul ei, lăsând în urmă o dâră de apă. Ca şi cum ar fi marcat-o. Asta îl excită.

— Dezbracă-te, spuse gâtuit, trăgând de funda de la gâtul ei.

Cămaşa căzu la podea, iar ea rămase goală în faţa lui.

Frumoasă, goală şi a lui.

Îşi desfătă privirea. De la curbura sânilor, până la abdomen, apoi la conturul şoldurilor, la cârlionţii dintre picioarele ei. Când ridică privirea, obrajii ei erau îmbujoraţi.

— Vino lângă mine, îi şopti.

— E atât de plină, spuse cu îndoială. Dacă intru, apa se va revărsa pe jos.

O trase mai aproape.

— Nu-mi pasă.

Messalina îi puse o mână pe umăr şi se urcă în cadă, cu câte un picior de o parte şi de alta. Ezită, neştiind ce să facă.

— Aşa, murmură el şi o trase şi mai aproape. Stai jos, cu faţa la mine.

Îşi îndoi picioarele şi apa începu să curgă pe podeaua de marmură. Erau înghesuiţi, dar când se puse în poala lui fu prea ocupat să-i cuprindă sânii şi nu-i mai păsă. Fundul ei moale era lipit de mădularul lui şi tentaţia era tortură pură.

Messalina ridică moneda de la gâtul lui.

— N-o dai niciodată jos?

— Niciodată, spuse şi încercă să nu se gândească la fratele lui.

— Cred că e importantă dacă ţii atât de mult la ea.

Gideon dădu din cap şi refuză să-i răspundă, apoi văzu cum privirea ei devine tristă.

Messalina se aplecă şi îi oferi buzele, iar el le acceptă. Gura ei era dulce, fierbinte şi îi supse limba în timp ce el se juca cu sfârcurile ei. Simţi cum îşi înfige unghiile în umerii lui, dar nu-i păsă. Nu-i păsa decât de ea. Încercă să respire şi să-şi astâmpere bătăile inimii, dar păru să-şi fi pierdut orice raţiune. Băgă degetele în apă, între picioarele ei.

— Gideon, gemu ea. Oh, Gideon.

Numele lui pe buzele ei era cel mai erotic lucru pe care îl auzise vreodată.

Căută încet perla dintre picioarele ei şi începu să o frece uşor, susţinând-o cu mâna cealaltă când se arcui. Messalina încercă să-şi depărteze şi mai mult picioarele, dar cada era prea îngustă.

Gideon o pătrunse cu un deget, iar centrul ei neted şi umed păru să-l ţină captiv. Îşi dorea să o posede. Dar voia să aştepte, să facă asta la momentul potrivit.

Messalina gemu tare. Iar Gideon realiză că uşa nu era încuiată. Keys sau Reggie puteau intra oricând să verifice dacă mai voia apă caldă.

Ar fi trebuit să o ia de acolo şi să-i ascundă goliciunea, dar nu putu. Îi sărută bărbia.

— Dă-ţi drumul pentru mine, iubito.

Messalina îşi muşcă buza de parcă ar fi agonizat, iar el îşi continuă mişcarea circulară între picioarele ei.

— Ah, spuse ea. Te rog.

Îl cuprinse de umeri şi închise ochii strâns, cu buzele întredeschise şi capul pe spate.

Arăta ca o sirenă seducătoare.

— Dă-ţi drumul, îi şopti el.

Voia să-şi frece mădularul de centrul ei umed, dar era momentul ei.

Messalina îşi arcui şoldurile şi mai multă apă căzu pe jos. Îngheţă pentru o clipă şi apoi gemu uşor. Apoi îşi lăsă trupul să cadă peste al lui, fără vlagă şi sătul.

Gideon o ridică imediat. Aşteptase prea mult. Dar Messalina ridică privirea, iar el se aşeză în mijlocul ei umed şi împinse. Messalina gemu.

Doamne!

Voia mai mult. Era frustrant. Trebuia să o posede. Să o pătrundă adânc şi să o facă a lui.

— Gideon, murmură ea. Doamne, Gideon…

— Mai adânc, strigă el. Mai adânc.

Messalina dădu din cap.

Gideon credea că o să moară.

Messalina îşi puse gura peste a lui şi se frecă încet de el. Sfârcurile ei îi atingeau pieptul, iar el simţea că nu mai rezistă. Apoi îl cuprinse, centimetru cu centimetru.

Doamne! Cât era de fierbinte! Cât era de strâmtă! Îşi lăsă capul şi gemu, iar penisul începu să-i pulseze. Extazul era aproape dureros. O făcu a lui.

Dar ştia că lucrurile erau invers. Ea îl făcuse al ei.

*

Trei zile mai târziu. Messalina îşi puse mâna într-a lui Gideon şi coborî din trăsură. Îşi aranjă fustele, iar Gideon se întoarse să o ajute pe Lucretia. Apoi ridică privirea.

Casa Windemere era luminată de torţe şi felinare, iar trăsurile veneau încontinuu, adunând laolaltă toată crema societăţii.

Messalina se uită în jur. Peste o lună avea să fie mai multă lume în oraş. Trebuia să se pregătească pentru balul lui Gideon.

Brusc, realiză că plănuia să rămână cu el.

Gândul o făcu să zâmbească timid.

— Cum arăt? întrebă Lucretia, atrăgându-i atenţia.

Messalina se întoarse şi se uită la sora ei. Purta o rochie albastru-deschis cu dantelă la mâneci. Corsetul era decorat cu flori roşii şi galbene, iar marginile rochiei erau finisate cu dantelă gri. Avea părul prins într-o coroniţă cu perle.

Dacă nu era frica din ochii ei, ar fi fost perfectă.

— Arăţi minunat, îi spuse Messalina cu sinceritate. Toţi domnii de la bal vor fi la picioarele tale şi toate domnişoarele vor fi geloase.

— Dumnezeule, spuse Lucretia. Exact asta voiam.

Gideon pufni în râs şi le întinse câte un braţ.

— Dacă sunteţi gata, doamnelor.

Messalina simţi că rămâne fără aer când îi zâmbi şi se înroşi. În ultimele zile făcuseră dragoste tot timpul şi se simţea din ce în ce mai confortabil, dar şi mai timidă în preajma lui. Nu avea sens, dar aşa stăteau lucrurile. Gideon o ţinuse în braţe toată noaptea, pielea lui goală lipită de a ei şi simţise că nu erau doar căsătoriţi cu numele.

Poate că erau.

Dar dacă rămânea… Se uită la Lucretia când îl luă pe Gideon de braţ.

Dacă rămânea cu Gideon şi hotăra să aibă o căsnicie adevărată cu el, atunci Lucretia era în pericol. Poate Julian putea să o ducă departe?

O trecu un fior de durere la gândul că ar trebui să fie departe de sora ei. Poate că Gideon şi oamenii lui puteau s-o protejeze. Poate puteau să trăiască în Londra, fericiţi. Iar dacă nu-şi folosea partea de zestre ca să fugă, atunci…

Îşi imagină fericirea de pe chipul lui Sam. Şi a altor băieţi ca el.

Viitorul ei era plin de posibilităţi.

Dar acum trebuiau să-i facă jocul unchiului Augustus. Messalina îşi îndreptă umerii şi zâmbi. Gideon purta unul din noile lui costume şi arăta ca un adevărat gentilom.

Astăzi intenţiona să-l introducă în societate.

Respiră profund.

Gideon îi făcu cu ochiul şi simţi fluturi în stomac. El era motivul pentru care făcea asta.

Urcară scările de la Windemere şi Messalina nu putu să nu facă o comparaţie între cât de fericită era acum faţă de ultima dată când fusese în casa unchiului ei. I se părea că trecuse o eternitate de la nuntă.

Gideon le conduse înăuntru. Holul era surprinzător de gol. Unul dintre lachei le luă mănuşile şi şalurile.

Gideon le ghidă spre scara spiralată către sala de bal de la etaj. Acolo dădură nas în nas cu unchiul Augustus şi cu biata Ann. Ducele era într-o dispoziţie foarte bună, ceea ce nu era niciodată un semn bun.

— Nepoatele mele dragi! Cât mă bucur să vă văd!

Nu se uită la Lucretia.

Se aplecă să o sărute întâi pe Lucretia şi apoi pe Messalina. Apoi se întoarse către Gideon.

— Şi Hawthorne, se uită la el de sus în jos. Un costum nou? Cu siguranţă că nimeni nu şi-ar da seama că eşti fiul unei prostituate din St. Giles.

Messalina simţi cum Gideon se încordează. Mama lui chiar fusese prostituată? Chiar dacă fusese, să spună aşa ceva în faţa lui Gideon…

Îl strânse mai tare de braţ şi se uită la el pe sub gene. Pe chipul lui nu se citea nimic. Simţi un fior pe şira spinării. Ştia că Gideon nu era nici rece, nici nepăsător, dar îşi ascundea emoţiile foarte bine. Oare o vedea ca mai mult decât un mijloc prin care să obţină bani?

Messalina strânse din buze.

Alţi invitaţi se adunaseră în spatele lor şi trebuiră să se grăbească. Apucă să-i spună câteva cuvinte lui Ann, îmbrăcată într-o rochie mov care nu o avantaja.

Messalina se uită în jur, observând chipurile celor care se întorceau. Ştia că va fi o provocare, dar credea că ea şi Gideon erau pregătiţi.

— Vrei să ne plimbăm? îl întrebă.

— Cum vrei, îi răspunse.

Privirea lui era încă rece.

— Uite-l pe Julian, exclamă Lucretia după câţiva paşi.

Messalina se uită şi îl văzu pe fratele ei îmbrăcat într-un costum argintiu, rezemat de perete. O domnişoară, probabil cu mama ei, încerca să-l includă în conversaţia lor. Le ignoră pe amândouă şi privi în jur. La unchiul lor.

Lucretia se aplecă peste Gideon.

— Începusem să cred că au plecat din oraş. Nu-l văd pe Quintus. Tu?

— Nu, oftă Messalina, ştiind că era la mesele unde se jucau jocuri de noroc şi era mai multă băutură. Cred că ar trebui să-l salutăm pe Julian.

— Lasă-mă pe mine, îi spuse Lucretia şi îi puse mâna pe braţ. Dacă are o dispoziţie mai bună decât arată, vin după tine.

— Mulţumesc, răspunse Messalina.

Nu-şi dorea prea mult să vorbească cu Julian, nu după lupta dintre el, Quintus şi Gideon şi după cuvintele dureroase pe care i le spusese. Se simţea vinovată, dar nu voia să interfereze cineva în relaţia ei cu Gideon. Avea impresia că e pe cale să deschidă un cadou. Că era pe cale să se îndrăgostească.

Îl privi cu coada ochiului pe Gideon. Poate şi el se îndrăgostea?

Încercă să-şi ascundă zâmbetul şi, după câţiva paşi, zări o figură familiară.

— Uite-l pe lordul Rookewoode, murmură ea.

— Da.

Gideon îl privea ca un lup gata să atace.

— Vrei să fac prezentările? întrebă Messalina, mergând spre conte. Vorbea cu câţiva domni şi doamne. Una din ele se întoarse şi Messalina îi zâmbi. Uite-o şi pe Arabella Holland. Ea, sora şi mama lor au fost invitate la petrecerea la care am fost cu Lucretia. Se apropie de Gideon şi îi mirosi parfumul. De fapt, există zvonuri cum că ea şi lordul Rookewoode au ajuns la o înţelegere.

— Messalina! strigă Lady Holland întinzând mâinile. Cum adică te-ai măritat?

Messalina zâmbi şi îi prinse mâinile într-ale ei.

— Vi-l prezint pe soţul meu, domnul Gideon Hawthorne. Gideon, dumnealor sunt lady Holland şi fiicele ei, Regina şi Arabella.

Fetele făcură o reverenţă. Amândouă aveau părul blond şi ochii albaştri ai mamei lor, dar personalităţile lor erau complet opuse. Cea mai mare, Arabella, era serioasă şi rezervată, în timp ce Regina era veselă şi plină de viaţă.

— Deci e adevărat? interveni Regina. Chiar v-aţi căsătorit. Dar de ce aţi ales o ceremonie secretă?

— Nu cred că trebuie să întrebăm o chestiune atât de privată, o întrerupse Lady Holland.

Regina păru gata să se răzvrătească. Messalina zâmbi în colţul gurii.

— Ştii că Freya a fugit ca să se căsătorească cu ducele de Harlowe? spuse ea încântată. Nu mă mir... au petrecut atât de mult timp împreună la petrecere.

Messalina deschise gura.

— Regina! murmură Arabella.

— Nu bârfim. Lady Holland se uită cu asprime la fiica ei. Cel puţin nu în public, adăugă.

— Nu înţeleg de ce ar fugi cineva ca să facă o nuntă pe grabă, spuse Regina. Oh! exclamă şi o privi pe Messalina cu ochi mari. Nu am vrut...

— E în regulă, o asigură Messalina. Am vrut o nuntă mică.

Regina păru uşurată.

— Mama a spus că pot să am o nuntă maiestuoasă cu oricâţi invitaţi doresc atunci când mă voi căsători cu domnul Trentworth. Sper că vei veni cu domnul Hawthorne, deşi, bineînţeles, nu mă voi căsători înaintea Arabellei.

— Am fi încântaţi, spuse Messalina cu sinceritate şi se întoarse către Arabella, zâmbind larg. Nu ştiam că eşti logodită. Felicitări!

— Mulţumesc, răspunse Arabella, înroşindu-se.

Se uită la logodnicul ei.

Lordul Rookewoode părea să discute ceva important cu un alt domn, dar, parcă simţindu-i privirea, se întoarse către ea şi îi zâmbi. Îi spuse câteva cuvinte domnului cu

care vorbea, apoi se grăbi lângă Arabella.

Îi întinse braţul, apoi se uită sarcastic la Messalina.

— Domnişoară Greycourt, sper că v-aţi revenit după călătorie.

— Da, domnule, răspunse ea cu un zâmbet răutăcios şi făcu o plecăciune. Dar mă tem că mi-aţi greşit numele. Sunt doamna Hawthorne acum.

— Serios? Zâmbetul lui era fermecător, dar era un bărbat frumos, iar el ştia asta. Felicitări! Dumneavoastră şi soţului dumneavoastră.

— Mulţumim, spuse Messalina. Vi-l prezint pe soţul meu, domnul Gideon Hawthorne. Gideon, dumnealui este Leander Ashley, conte de Rookewoode.

— Hawthorne, repetă lordul Rookewoode. Încă zâmbea, dar privirea lui deveni mai rece. Cred că te-am văzut la teatru acum câteva seri. Nu lucrezi pentru gazda noastră?

Gideon făcu o plecăciune, fără să trădeze nimic.

— Ba da, domnule.

Messalina se uită confuză între cei doi.

— L-aţi cunoscut înainte pe soţul meu?

— Nu. Pur şi simplu… am auzit de el, spuse lordul Rookewoode.

— Ce onoare! spuse Gideon, iar Messalina vru să-l calce pe picior.

De ce îl antagoniza dacă voia să facă afaceri cu el?

— Am înţeles că trebuie să vă felicităm, domnule, spuse ea repede.

Contele zâmbi când se uită la Arabella.

— Într-adevăr. Sunt foarte norocos că domnişoara Holland mi-a acceptat cererea în căsătorie.

Era un sentiment drăguţ, dar nu tocmai adevărat. Arabella provenea dintr-o familie respectabilă şi avea o zestre potrivită, dar în mod normal nu ar fi atras niciodată atenţia unui conte. Multe domnişoare o priveau cu invidie.

Arabella nu părea să observe. Îl privea cu adoraţie pe lordul Rookewoode, roşind la cuvintele lui.

— Leander m-a făcut cea mai fericită femeie din

Londra, spuse ea, părând sinceră.

Pentru o clipă contele păru dezorientat, dar zâmbetul îi reveni imediat.

— Fericirea ta înseamnă totul pentru mine.

Lady Holland îşi drese glasul şi se uită la Gideon.

— Încă mai lucraţi pentru Excelenţa Sa, domnule Hawthorne?

Se uita cu coada ochiului la Messalina. Se ştia că avea o zestre considerabilă şi că soţul ei nu ar mai trebui să muncească dacă nu voia.

— Da, domnişoară, răspunse el relaxat. Dar am şi propria afacere: mine de cărbune în nordul Angliei.

— Oh! Lady Holland deveni brusc neinteresată când discuţia ajunse la afaceri.

Lordul Rookewoode se uita deja către domnul cu care vorbise mai devreme, iar Messalina consideră că era timpul să meargă mai departe.

Îi făcu lui Gideon un semn subtil cu cotul. Se uită la ea, iar ea îşi înclină capul în direcţia uşilor care dădeau spre grădină. Gideon făcu o plecăciune.

— Ne scuzaţi, domnule. Domnişoarelor. Se uită la Messalina cu o strălucire năstruşnică în privire. Aş vrea să-mi duc soţia la o plimbare prin grădină.

Messalina dădu din cap şi plecară.

După câţiva paşi, se aplecă spre ea.

— De ce am plecat atât de repede? o întrebă în şoaptă.

— Asta a fost doar introducerea, murmură ea, uitându-se în faţă. Dacă ai fi încercat să vorbeşti cu lordul Rookewoode despre afaceri acum, când abia v-aţi cunoscut şi în mijlocul sălii de bal, probabil te-ar fi omorât. Trebuie să te cunoască mai bine înainte să-i faci o propunere.

Gideon pufni, iar ea se uită la el.

— Nu ştiam că sunteţi atât de vicleană, doamnă Hawthorne. El zâmbi.

— Fac parte din societate de aproape zece ani, spuse ea sec. Dacă tu crezi că e o treabă uşoară, te înşeli amarnic.

Gideon începu să râdă, iar ea consideră asta o victorie. Zâmbi şi ea.

— Unde mergem? îl întrebă confuză când ajunseră la uşile din colţul sălii de bal.

— În grădină.

Messalina văzuse grădina de mii de ori şi i se păruse întotdeauna izolată şi sumbră. Dar cu Gideon era total diferit.

— E minunată, şopti ea.

— Este, răspunse el.

Se plimbară pe alei, cu pietrişul scrâşnind sub picioarele lor, până când Gideon ajunse la o răscruce şi se opri.

Messalina se uită la el. Ochii lui negri parcă ardeau în aerul nopţii şi se întinse să-i mângâie cicatricea. Gideon se aplecă şi o sărută.

Messalina tremură şi se lăsă în braţele lui. Inima îi tremură când îi linse buzele. Îl voia. Voia…

— Hawthorne!

Gideon se întoarse şi dădu ochii cu Quintus.

Messalina îi puse mâna pe braţ şi se uită pe lângă el. Fratele ei era negru de furie. În spatele lui se afla Lucretia, cu ochii roşii, obrajii umezi, iar lângă ea stătea Julian, tăcut.

— Ce e asta? întrebă Gideon.

Quintus făcu doi paşi în faţă şi îi trase lui Gideon un pumn în bărbie.

Se clătină peste Messalina, iar ea simţi cum scoase cuţitul.

— Nu!

Îi prinse mâna într-ale ei.

— Eşti beat, îi spuse lui Quintus.

— Da, dar asta nu înseamnă că soţul tău nu merită o bătaie, spuse el fără să-şi ia ochii de la Gideon.

— Opreşte-l. Te rog. Se uită la Julian.

— Nu cred. O fixă cu privirea lui nemiloasă. Ştii că în seara în care am ajuns, soţul tău ne-a spus că nu putem anula căsătoria pentru că deja vă culcaserăţi împreună?

— Ce?

Messalina se uită la Julian, încercând să înţeleagă. În noaptea în care au ajuns...?

Simţi că cerul i se prăbuşeşte în cap. Noaptea în care au venit fraţii ei fusese noaptea în care făcuse prima dată dragoste cu Gideon. Trebuia... să existe o altă explicaţie. Dar, deşi se chinui să găsească altă explicaţie, în sinea ei ştia adevărul. Poate că era atras de ea, dar nu vorbise niciodată despre dragoste.

Cum de nu-şi dăduse seama de asta?

Lucretia plângea în hohote. Messalina se întoarse încet spre Gideon.

— E adevărat ce spune fratele meu?

Într-o zi avea să fie mândră că vocea nu-i tremura şi că ochii nu-i erau plini de lacrimi.

Gideon nu făcea decât să se uite la ea, şi Messalina îşi dădu seama că se gândea. Ce să-i spună. Cum să o mintă.

Inima ei deveni de piatră. Nu o iubise niciodată. Totul fusese o capcană.

Messalina îşi ridică privirea, mândră.

— Spune-mi.

— Da, gemu el. Dar trebuie să mă asculţi...

— Nu. Nu trebuie. Se întoarse şi plecă din grădină.

Capitolul 13

Julian se uiţi cum Messalina plecă furioasă, cu Gideon pe urmele ei. Lucretia îl urma fără să scoată un cuvânt.

— Tot oraşul va vorbi despre asta luni întregi, murmură Quinn. Când îl va părăsi.

Julian se uită la el. Deci nu era chiar atât de beat.

— Da.

O urmă şi el pe Messalina. Ştia că nu va vrea să discute cu el, era devastată, dar trebuiau să vorbească în curând. Şi ea, şi Lucretia trebuiau să plece din casa lui Hawthorne.

El şi Quintus aveau să se asigure de asta. Şi după,

poate Hawthorne avea să sufere un accident.

Nu că Messalina i-ar mulţumi vreodată pentru asta.

Dar îşi protejase familia fără să primească mulţumiri de mai bine de zece ani.

Când Julian şi Quintus ajunseră la uşile din grădină, Messalina traversa furioasă sala de bal, oamenii dându-se la o parte din calea ei.

Augustus privea toată scena, uitându-se când la ea, când la Lucretia, când la Hawthorne. Şi zâmbi.

Julian fu atât de speriat că aproape se opri în loc. Ce urmărea Augustus? Ar fi trebuit să fie nemulţumit de atitudinea Messalinei faţă de soţul ei, bărbatul pe care îl alesese el. Dar părea aproape fericit. Se bucura să le facă viaţa un iad Messalinei şi Lucretiei?

Mulţimea începu să murmure pe măsură ce Messalina avansa. Hawthorne împinse pe cineva care nu se mişcă suficient de repede din calea lui.

Julian merse calm pe urmele surorii sale. Îi ignoră pe cei care încercară să-l oprească. Pe cei care încercară să vorbească cu el, plini de răutate. Îi ignoră pe toţi. Nu contau. Conta doar familia lui.

Când trecu pe lângă unchiul lui, Augustus îi făcu cu ochiul şi ridică paharul, batjocoritor.

*

Gideon se uita pe fereastră, fără să vadă ceva anume. Noaptea începuse atât de bine. Balul. Cunoştinţa cu Rookewoode. Felul în care Messalina îi zâmbise... încrezătoare. Cu afecţiune.

Nu. Trebuia să poată repara asta. Era viclean şi abil. Nu pierduse niciodată o luptă. Până la urmă, despre asta era vorba. Era un război al cuvintelor. Trebuia doar să le găsească pe cele potrivite ca să o recâştige.

O privi pe Messalina pe sub gene. Stătea cu sora ei vizavi de el. Privea cu ochi goi locul de lângă el. Nici măcar nu se uita la el. Trăi un sentiment nou: panica.

Să-l ia naiba pe Greycourt! Să-l ia naiba pe Quintus!

S-o ia naiba pe Lucretia! Să-i ia naiba pe toţi aristocraţii, fiecare bărbat, femeie sau copil care stătea între el şi Messalina. O avusese, cu frumuseţea, puterea, ambiţia şi blândeţea ei.

O avusese, iar acum îi era frică. Nu doar pentru că putea s-o piardă, ci şi pentru că nu ştia dacă poate trăi fără ea.

Trăsura se opri şi realiză că ajunseseră deja la Whispers.

Messalina vru să se ridice şi el se grăbi să ajungă la uşă înaintea ei. Îi oferi mâna prima dată Lucretiei. Aceasta îi dădu peste mână şi sări ca o amazoană pregătită de luptă. Era greu să nu o admiri. Dar atenţia lui era pentru femeia din spatele ei. Messalina încercă şi-i evite mâna, dar era sătul de îmbufnarea ei.

O apucă ferm de încheietură. Încercă să şi-o smulgă, dar îl lăsă să o ajute şi coborî în tăcere.

Gideon îşi trase mâna ca ars. Messalina nu lăsa pe nimeni să o ajute, mai ales pe el.

Frica îl făcu să se aplece spre ea.

— O să-ţi vorbesc, iar tu o să mă asculţi, îi şopti.

Messalina se întoarse şi se uită la el pentru prima dată de când plecaseră din grădina aia blestemată. Ochii ei erau inexpresivi. Chipul ei nu trăda nicio emoţie. Vru să lovească ceva.

— Bine. Se uită la Lucretia cu blândeţe. Noapte bună, draga mea

— Dar…

Messalina îi puse mâna pe braţ.

— Pot să fac asta singură. Trebuie să fac asta singură. Nu-ţi face griji.

Vorbi de parcă Gideon nici nu era acolo.

Lucretia îşi muşcă buza şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Eşti sigură?

— Da, spuse ea, ridicându-şi bărbia cu mândrie.

Era furios că arăta aşa… de parcă ar fi distrus ceva înăuntrul ei. Lucretia îi aruncă o privire ameninţătoare şi

plecă.

O apucă de mână pe Messalina şi o trase înăuntru. Nu avu curaj să-i dea drumul. Se temea că o să fugă. Putea să o convingă dacă îşi folosea toate abilităţile.

Dar când intrară în biblioteca goală şi închise uşa în urma lui nu mai avu niciun sentiment de siguranţă. Se smulse din strânsoare lui şi se uită la rafturile goale.

— Spune ce ai de spus. Vreau să mă culc.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să te rănesc, spuse el, inspirând adânc.

— Nu? Încă se uita la rafturi ca şi cum ar fi fost prea dureros să se uite în ochii lui. Nu cred că ţi-ai imaginat altceva când ai ales să mă seduci pentru ca fraţii mei să nu poată cere anularea căsătoriei.

— Eu… nu ştiu ce să mai spună în continuare. Inima îi bătea nebuneşte. Înfruntase moartea şi nu fusese atât de speriat.

Dar acum… Era terifiat.

— Deci? întrebă ea.

Părea… plictisită. Asta îl înfurie şi izbucni.

— Ce mai contează când m-am culcat cu tine? Se apropie de ea până când nu-i mai rămase decât să se uite în ochii lui. Amândoi am făcut un pact: că va fi o căsătorie de faţadă. Asta nu s-a schimbat pentru că ne-am culcat la altă dată decât am stabilit.

— Nu? întrebă ea încet. Nu face pe nevinovatul, Gideon. Când ne-am culcat împreună am crezut că relaţia noastră s-a schimbat. Am crezut că am putea fi… se opri şi dădu din cap.

— Ce?

Voia cu disperare să termine ce avea de spus. Dacă recunoştea ce simţea pentru el, sigur lucrurile aveau să fie în regulă.

Îşi ridică bărbia, iar în ochii ei văzu mai multă durere şi furie ca niciodată.

— Îndrăgostiţi. Credeam că am putea să ne îndrăgostim. Că ai ajuns cumva să ţii la mine.

Se uită la ea, uşurat.

— Deci recunoşti că simţi ceva pentru mine?

— Da, simţeam ceva pentru tine, spuse şi se întoarse cu spatele. Spre deosebire de tine. Mă îndoiesc că ai simţit altceva în afară de lăcomie.

Gideon era disperat. Simţea cum îi alunecă printre degete.

— Ştiai de unde vin? Ştiai ce vreau? De ce te porţi de parcă ar fi o surpriză?

— Nu ar trebui, nu-i aşa? murmură. Mi-ai spus foarte clar că nu ai inimă. Suflet. Am fost o proastă că m-am îndoit de asta, chiar şi pentru o clipă.

Îi tremurau buzele, dar îl privi cu determinare.

— Mi-am îndeplinit promisiunea, mai mult decât o dată. Îmi vreau partea de zestre mâine.

Dacă îi dădea banii, avea să-l părăsească.

— Nu pot.

Dădu din cap.

— Nu poţi sau nu vrei să-mi dai banii?

— Nu vreau.

Scrâşni din dinţi.

— Bine, atunci. Se întoarse. Când îmi vei da banii, voi pleca. Şi îmi vei da banii mei. Să te bucuri de răscumpărare, Gideon, dar nu încerca să mă mai păcăleşti. Lasă-mă în pace.

Se simţi ca şi cum ar fi fost înjunghiat când Messalina plecă spre uşă. Era un coşmar.

O pierdea.

— Stai.

Fugi după şi încercă să o apuce de braţ. Messalina îşi trase mâna.

— Nu mă atinge.

— Messalina, spuse gâfâind.

— Nu. Era hotărâtă. Poate că ai casa asta, banii mei şi numele meu, dar nu mă ai pe mine.

Şi îl părăsi.

*

Picioarele ei păreau de plumb. Urcă încet pe scări. Nu voia să arate cât era de rănită. Că Gideon aproape o distrusese.

Mai erau doar câţiva paşi şi apoi putea să se odihnească. Era o Greycourt şi nu ceda în faţa dezastrului sau a umilinţei.

Barlett o aştepta pe hol, în faţa dormitorului pe care îl împărţise cu Gideon.

— Doamnă? Vă simţiţi bine?

— Da, dădu din cap. Poţi să te duci la culcare.

— Dar…

Messalina o ignoră. Continuă să meargă pe hol. Nu voia să mai vadă niciodată dormitorul lui Gideon.

Se pregătea să bată la uşa surorii sale când aceasta o deschise.

O trase înăuntru şi o luă în braţe.

— Îmi pare atât de rău, plânse Lucretia. Vocea ei era răguşită, ca şi cum ar fi plâns din nou. Nu aveam niciun drept să vorbesc despre căsnicia ta cu Julian. Dar vorbea atât ce urât despre Gideon încât a trebuit să-i spun că aţi consumat căsătoria şi că trebuie să-l accepte. Julian a cerut să ştie ce vreau să spun.. Lucretia se dădu în spate şi se şterse cu mâneca, precum un copil. Îmi pare rău, Messalina. Nu ar fi trebuit să deschid gura. Te rog, iartă-mă.

— Nu am pentru ce să te iert. Messalina dădu din cap. Serios, e mai bine să ştiu. Am fost o proastă.

— Dar erai atât de fericită, şopti Lucretia, cu ochii umezi.

— Da, dar era o fericire falsă, nu-i aşa? Încercă să zâmbească, dar nu putu. Nu-i pasă de mine. Nu aşa cum îmi păsa mie. Probabil deloc. Cred că s-a prefăcut în tot acest timp. Mi-ar fi arătat adevărul mai devreme sau mai târziu: căsnicia noastră era o înşelătorie.

Începu să plângă. Lucretia o luă iar în braţe.

— Mi-ar plăcea să-l provoc pe Gideon la duel, exclamă ea. I-aş înfige o sabie direct în inima neagră.

Messalina chicoti.

— Ce sângeroasă eşti! Chiar cred că ai face asta dacă

ai putea.

— Să fii sigură, răspunse ea, indignată.

— Calmează-te, tigroaico. Aş rămâne singură dacă ai fi arestată.

— Bine, fie, spuse ea, prefăcându-se dezamăgită.

Messalina ştia că sora ei încerca să o înveselească, dar nu putea să zâmbească şi nici să se oprească din plâns.

— Lasă-mă să te ajut cu corsetul, Lina, îi spuse blând. Fără să ştie de ce, numele pe care Lucretia îl inventase pentru ea în copilărie o făcu şi plângă mai tare. Lucretia îi desfăcu corsetul. Gata. Acum ridică-te să-ţi desfac fustele. Cu grijă.

— Nu ar fi trebuit să o trimit la culcare pe Barlett. Picioarele îi tremurau. Iar tu ar trebui să ai propria servitoare.

— Nu fi prostuţă, răspunse ea. Întotdeauna mi-a plăcut să o împart pe Barlett.

— Dacă spui tu, murmură Messalina. Era atât de obosită.

Fustele Messalinei căzură la podea.

— Poţi să scoţi picioarele. Vezi? Pot să fiu servitoarea ta. Nu avem nevoie de nimeni altcineva.

— Numai că niciuna dintre noi nu ştie să gătească.

— La naiba! Chiar îmi plac tartele cu lămâie. Cred că aş putea trăi numai cu ele.

Messalina râse încet.

— Atâta timp cât ne avem una pe alta, totul o să fie bine.

Dar în adâncul inimii ştia. Îl voia şi pe Gideon. Un bărbat care să o ţină în braţe noaptea. Care să-i zâmbească tandru. Cu care să se certe pentru masa din sufragerie. Un bărbat care s-o iubească pentru ea.

Dar asta nu avea să se întâmple, nu-i aşa? Fusese o proastă să uite că Gideon se căsătorise cu ea pentru numele şi averea ei. Nimic mai mult.

Iar acum? Oftă când Lucretia îi trase crinolina. Acum trebuia să facă planuri pentru a fugi din ţară, sperând ca Gideon se va ţine de cuvânt şi îi va da banii. Nu ştia dacă

mai putea să aibă încredere în el.

Lucretia îi trase pe cap o cămaşă de noapte. Messalina se întoarse către ea şi îi luă mâinile într-ale ei.

— Mulţumesc.

Lucretia o pupă pe obraz şi o trase în pat.

— E ca atunci când eram mici, nu-i aşa?

— Cred că da, spuse, încercând să pară veselă.

Se puse în pat şi se înveli până sub bărbie. Se uită la tavan, iar Lucretia stinse lumânarea, apoi se băgă în pat.

— Noapte bună, îi spuse Messalina.

— Noapte bună, şopti Lucretia.

După câteva minute Lucretia adormi. Dar Messalina rămase trează ore întregi.

Capitolul 14

Aproape o săptămână mai târziu, Gideon se întâlni cu soţia lui pe scări. Amândoi se opriră.

— Bună ziua, murmură ea, fără să se uite la el.

Gideon îşi dorea să-i poată răspunde la fel de sec. Să nu-şi dorească atenţia ei. Să treacă pe lângă ea fără să-i spună un cuvânt. Dar nu putea.

— Ce mai faci?

Avea o coafură elegantă, purta o rochie verde-închis care o avantaja, dar avea cearcăne. Ar fi vrut să accepte să vorbească cu el. Trebuia să existe ceva ce putea spune ca să nu se mai comporte ca doi străini. Care să o facă să-i zâmbească din nou.

Nu era dispus să renunţe. Era soţia lui, amanta lui, femeia lui… chiar dacă acum nega asta.

— Sunt bine, răspunse cu răceală.

Gideon inspiră.

— Ne vedem la cină.

Nu putu să-şi ascundă disperarea din voce.

— Bineînţeles, spuse şi apoi dădu din cap de parcă Gideon era un cunoscut cu care se întâlnise pe stradă, unul

pe care nu îl plăcea în mod deosebit, iar apoi continuă să urce scările.

La naiba! Gideon coborî restul scărilor în grabă, ca şi cum ar fi fugit de toate problemele. Poate la cină avea să vorbească cu el. Nu mai dormise în dormitorul lui din seara balului.

— Şefule, îl salută Keys cu precauţie când ajunse în hol.

— Ce ai aflat? îl întrebă Gideon, mergând spre uşă.

Îi ceruse lui Keys să-l urmărească pe Julian Greycourt şi să afle cât mai multe despre el. Cunoaşterea înseamnă putere, iar Gideon plănuia să fie în avantaj la următoarea întâlnire cu Greycourt.

Keys se grăbi să-l prindă din urmă în timp ce cobora scările din faţa casei.

— Am auzit ceva. E posibil ca Greycourt să se întâlnească cu un domn.

— Unde? mârâi Gideon.

— La Opal?

Gideon făcu ochii mari în timp ce începură să meargă pe drum. Opal era o cafenea cunoscută ca fiind locul de întâlnire al scursurilor aristocrate: preoţi ruinaţi, bancheri corupţi şi tâlhari dubioşi.

— Nu mă gândeam că Greycourt ar putea frecventa un asemenea loc.

— Cred că asta e şi ideea, răspunse Keys vesel. Nimeni nu s-ar gândi să-l caute acolo. Se poate întâlni cu oricine, fără să dea de bănuit.

Gideon îi aruncă o privire.

— Eşti sigur de asta?

— Fratele lui vorbeşte mult când e beat.

Gideon doar mârâi.

Era o zi încântătoare, iar soarele strălucea pe cer, iar oraşul era plin de viaţă, de oameni care se bucurau de vremea frumoasă. Merseră în tăcere timp de douăzeci de minute, înainte să intre pe o alee îngustă, plină cu magazine.

Keys îl privi agitat.

— E chiar aici.

— Ştiu, izbucni Gideon, apoi se simţi ruşinat. Îmi pare rău.

După colţ. Opal era pe dreapta. Spre deosebire de celelalte afaceri din zonă, Opal nu avea niciun semn. De fapt, singurul indiciu că se afla acolo era aroma de cafea.

Gideon îşi lăsă capul când intră. Înăuntru, mesele erau înconjurate de separeuri înalte. Spre deosebire de alte cafenele, patronii de la Opal nu-şi doreau să fie văzuţi. Tavanul era traversat de grinzi murdare şi lungi, iar singura lumină venea prin câteva ferestre prăfuite.

— Acolo, spuse Gideon şi arătă spre un separeu izolat, în cealaltă parte a camerei. De acolo putem vedea intrarea.

Keys încuviinţă din cap şi se duseră la masă. Un băiat veni cu două vase de cafea şi acceptă monezile pe care le primi fără să scoată vreun cuvânt.

Gideon luă o gură de cafea şi simţi cum se mai relaxează. Cafeaua era una dintre cele şapte minuni ale lumii, iar cei care preferau ceaiul erau nebuni.

Mai puţin… Messalina. Închidea ochii încântată când lua prima gură de cafea. Se strâmbă la vasul din faţa lui.

— Te-ai gândit la vorbe dulci? îl întrerupse Keys.

— Ce? mârâi Gideon.

Keys făcu ochii mari.

— Vreau doar să spun că pari… ăă… supărat, şefule. Şi nu mai e un secret că te-ai certat cu doamna.

— Şi presupun că viaţa mea personala a devenit subiect de discuţie pentru tine, Reggie, Pea şi toţi băieţii lui. Sunteţi ca nişte babe bârfitoare.

Keys îşi ţugui buzele şi se strâmbă.

— Da, suntem. Dar ştii, şefule, ceea ce se întâmplă are legătură şi cu afacerile. Dacă eşti prost dispus şi noi vom avea o zi proastă. Şi dacă te gândeşti la doamna şi la ce nu se întâmplă în dormitor în loc să te gândeşti la muncă, cineva ar putea profita de asta.

Gideon dădu din cap, încercând să nu îşi arate dispoziţia. Nu voia să-i rănească sentimentele.

— Eşti un bărbat înţelept, Keys.

— Mulţumesc, şefule, se înroşi el, încântat de laude.

— Ce ai sugera să fac pentru a-mi recâştiga soţia dacă eşti aşa mare filosof? Am încercat orice. I-am cumpărat chiar şi flori. I le-a dat servitoarei.

— Sunt sigur că majoritatea femeilor iubesc florile. Keys îşi drese glasul. Dar poate doamna Hawthorne ar prefera altceva.

— Cum ar fi? întrebă Gideon nerăbdător. Detesta să se simtă ca un ignorant în general, dar acum, în privinţa Messalinei, se simţea ca un prost. Bomboane?

— Bomboane îşi doreşte cu adevărat? întrebă Keys şi îşi înclină capul.

Gideon se încruntă, cu privirea aţintită spre uşa de la intrare. Nu avea experienţă în curtarea unei femei. În trecut avusese doar întâlniri ocazionale: plăcute pentru ambii parteneri, dar nu serioase.

Dar acum era ceva serios. Ce voia Messalina cu adevărat? Cum ar putea să o recâştige? Keys avea dreptate: nu mai era concentrat. Se gândea la ea chiar şi atunci când se ocupa de afaceri. Era ca o durere în suflet… suferea pentru că nu-i mai putea vedea zâmbetul. Pentru că îl evita.

O voia înapoi în patul lui, dar era mai mult de atât. Voia să o vadă bându-şi ceaiul. Voia şi o ducă la plimbare în parc. Voia să afle părerea ei despre afaceri, mâncare şi teatru. Voia să o ţină în braţe când dormea. Absenţa ei îi lăsase un gol în suflet.

Uşa se deschise şi apăru Greycourt.

— Pst! îl avertiză Keys.

— Îl văd.

Gideon îşi acoperi faţa cu o mână, încercând să se ascundă.

Se uită cu coada ochiului la Greycourt şi văzu că îi spuse ceva bătrânei care servea cafeaua, iar aceasta zâmbi larg. Greycourt se aşeză la una din mesele de lângă geam şi primi o cafea.

— Parcă spuneai că se întâlneşte cu cineva, mormăi Gideon.

În acel moment intră pe uşă un bărbat purtând o pălărie care îi acoperea ochii. Se duse direct la masa lui Greycourt şi îşi scoase pălăria.

Era contele de Rookewoode.

*

— O felie de chec cu seminţe? o întrebă Messalina pe Lady Gilbert în după-amiaza aceea.

— Mulţumesc, spuse femeia şi întinse farfuria.

Era doar vina Lucretiei că organizau o după-amiază de ceai. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să stea întinsă în patul pe care îl împărţea cu sora ei şi să-şi plângă de milă. Dar ieri Lucretia o convinsese să iasă la cumpărături pe strada Bond şi acolo se întâlniseră cu Lady Gilbert.

Messalina îşi aduse aminte de cât de doritoare fusese de bârfă pe scările teatrului. Şi era sigură că abia aştepta să vorbească despre scena scandaloasă de la balul unchiului Augustus.

Dar Lady Gilbert părea mai mult singură decât rea. Înainte ca Messalina să apuce să-şi dea seama, Lucretia deja o invitase la ceai. Apoi o convinsese să le invite pe fetele Holland, pe Freya şi pe Elspeth.

Doar Lady Gilbert venise momentan. Messalina se distra în ciuda necazurilor. Lady Gilbert avea obrajii roşii şi era evident că se simţea bine. Poate că Lucretia avusese o idee bună.

— … şi domnişoara nu şi-a mai găsit jartiera, spuse Lady Gilbert. Terminând o poveste la care Messalina nu mai era atentă.

— Serios? Lucretia era atât de aproape de marginea scaunului încât Messalina se temea că ar putea să cadă. Nu ştiam.

Lady Gilbert dădu din cap.

— Dar… Lucretia se încruntă. Ce s-a întâmplat cu papagalul?

— Păăăi. Lady Gilbert trase aer în piept.

Noul ei majordom, Crusher, deschise uşa şi spuse:

— Excelenţa Sa, ducesa de Harlowe, Lady Elspeth de Moray, doamna şi domnişoarele Holland.

Toate cele cinci femei intrară în cameră. Elspeth se uită după majordomul care plecase. Lady Holland îi zâmbi Messalinei.

— Cât mă bucur să iau ceaiul cu tine şi Lucretia, bineînţeles şi cu lady Gilbert.

Urmară prezentările şi plecăciunile.

Messalina stătea pe divan şi îi făcu semn Freyei să se aşeze lângă ea. Vechea ei prietenă purta o rochie cu dungi alb şi turcoaz, care îi scotea în evidenţă părul roşcat, aranjat într-un coc elegant. Dar Freya părea îngrijorată.

Fir-ar! Mereu fusese perspicace.

— Ce faci, draga mea? murmură ea.

Messalina dădu din cap. Dacă vorbea, era posibil să izbucnească în lacrimi.

Lucretia deja ceruse mai multă apă şi le oferea invitatelor farfurii cu felii de chec.

— Vă bucuraţi de căsnicie? o întrebă Lady Holland pe Freya. Freya zâmbi în colţul gurii şi se uită cu îngrijorare la Messalina.

— Probabil mai mult decât ar trebui, spuse ea.

Arabella şi Regina chicotiră.

Messalina nu-şi mută privirea. Nu era vina Freyei că mariajul ei fusese un eşec. Freya trebuia să se bucure de căsnicia ei. Se căsătorise din dragoste. Messalina fusese atât de aproape să aibă o căsnicie bazată pe iubire şi afecţiune. Dar totul fusese o minciună.

Ignoră privirile îngrijorate ale Lucretiei şi Freyei. Îşi luă ceaiul care se răcise şi ascultă conversaţiile despre logodne şi căsătorie. Dintr-odată, dorul de Gideon o copleşi.

Să-l ia naiba! O trădase şi singura lui grijă era cum să facă să o aducă înapoi în patul lui. Ca şi cum ar fi putut pur şi simplu să uite minciunile lui. Chiar şi darurile lui erau jignitoare. Ura florile tăiate. Se uscau şi lăsau în urmă un miros dulceag.

Ce bine ar fi fost ca atenţia lui să fie reală. Să poată avea încredere în sentimentele lui.

— Am avut o nuntă mică, spuse Freya şi se trezi la realitate. La biserica de lângă casa lui de la ţară. A fost minunat.

— Dar au participat şi membrii familiei tale? o întrebă curioasă pe Lady Freya.

— Mă tem că am fost doar noi şi martorii, răspunse Freya.

— Ce interesant ar fi fost să participe şi fratele tău, ducele, exclamă Regina. Ar fi fost doi duci sub acelaşi acoperiş. Îşi imaginã scena. Mă întreb care dintre ei ar fi avut întâietate?

— Nu ştiu. Freya se uită la Messalina. Dar lui Ran nu-i place să plece din Edinburgh, spuse relaxată.

Messalina o privi cu compasiune. Ran de Moray, ducele de Ayr, nu ieşea nici măcar din casă din ce înţelesese. După evenimentele îngrozitoare din noaptea în care a murit Aurelia, îşi pierduse braţul din cauza unei infecţii. Tragedia îl schimbase pentru totdeauna, ca şi pe Quintus.

Şi pe ea.

Messalina auzi vag conversaţiile din jurul ei. Încercă să participe, zâmbind din când în când, dar în majoritatea timpului nu scoase niciun cuvânt. Asta până când Lucretia se ridică şi îi atrase atenţia.

— Crema de lămâie e mult mai bună decât tartele cu mere.

Elspeth ridică o sprânceană.

— Serios?

Lucretia aproape scuipă. Messalina se uită la Elspeth care îi făcu repede cu ochiul. Zâmbi. Ce nebunatică! O tachina pe Lucretia, iar ea nici nu-şi dădea seama.

Uşa se deschise şi Sam intră cu Daisy.

— Ce bine, Daisy e aici. Elspeth îi zâmbi băiatului. Şi Sam.

Messalina îl chemă la ea. Sam veni, cu ochii mari. Daisy se duse la fetele Holland.

— Ce căţeluş adorabil! exclamă Arabella şi îl luă în braţe.

— Am cunoscut cândva o vicontesă care avea un câine cu trei picioare, spuse Lady Gilbert.

— Da?

Elspeth o privi curioasă.

— Da.

Lady Gilbert începu să-i povestească lui Elspeth.

Messalina se întinse şi îi dădu lui Sam o felie de chec.

Era un băiat atât de drăguţ. Începuse să plănuiască deschiderea unei şcoli de gramatică gratuite pentru băieţii din St. Giles. Dar trebuia să lase în urmă şi planurile ei şi pe Sam. Îşi muşcă buza.

În dimineaţa aceea sângerase. Gândul că nu va avea copii pe care Gideon să-i poată folosi împotriva ei ar fi trebuit s-o bucure. Ar fi trebuit să fie o uşurare.

Era o uşurare.

Dar îşi dorea copii. Copii cu Gideon. În ciuda trădării lui. Îşi putea imagina o fetiţă, cu buclele în vânt în timp ce alerga, Sau un băieţel, solemn şi serios, cu ochii negri.

— Trebuie să ne întâlnim mai des.

Lucretia se uită la Messalina cu o hotărâre foarte familiară. Era aceeaşi determinare care o făcuse să aducă un purceluş în camera lor când erau mici, ceea ce o făcuse pe guvernantă să plece. Era a treia din acel an.

— Propun să ne vedem în fiecare lună, spuse Lucretia. Să discutam lucruri importante.

— Cum ar fi câinii cu trei picioare? întrebă Regina confuză.

— Câini cu trei picioare, medită Elspeth, cremă de lămâie versus tartă cu mere şi cărţi. Cărţile sunt foarte importante. Se gândi pentru o secundă şi adăugă: Ah! Şi majordomi.

— Majordomi? întrebă Freya.

Elspeth o privi serioasă.

— Sunt foarte misterioşi. Nu ai observat?

— Mi se pare o idee foarte bună, spuse Arabella brusc. Mi-ar plăcea să am un loc unde să pot discuta şi despre altceva decât modă.

Se uită în jur şi toată lumea încuviinţă din cap.

Lucretia era încântată. Messalina nu ştia dacă era o idee bună. Dacă ea şi Lucretia plecau, nu aveau cum să mai participe la aceste întâlniri. Dar era evident că Lucretia nu se gândea la asta.

— Minunat! Atunci ne vedem luna viitoare? întrebă Lucretia, bătând din palme.

Toată lumea fu de acord şi începură să discute despre ce subiecte ar putea aborda la următoarea întâlnire.

Lângă Messalina, Sam adormise sprijinit de divan. Zâmbi, în timp ce discuţia continuă. Ţinea la Sam. Gândul că trăise singur pe străzile periculoase din St. Giles, îi provocă un fior de durere. Oare câţi băieţi ca Sam mai erau în St. Giles?

Dacă ar putea să înfiinţeze şcoala la care visa…

Lady Holland se ridică şi îşi luă la revedere împreună cu fetele. Lady Gilbert le urmă şi după ce îi lăsă să plece pe Sam şi Daisy, Messalina le conduse la uşi.

— Eu aş vrea să mai stau puţin, spuse Freya. A trecut mult timp de când nu am mai vorbit singură cu Messalina.

Lucretia, Freya, Elspeth şi Messalina le urmăriră pe doamne urcând în trăsură.

— Unde putem vorbi? o întrebă Freya.

— Tot în camera de zi.

Messalina le conduse înapoi, conştientă că Lucretia o privea curioasă.

Freya aşteptă să ajungă alături de cele trei în camera de zi înainte să se răsucească spre Messalina.

— Spune-mi. De ce eşti atât de tristă?

Messalina închise ochii şi îi povesti totul. Când termină, Freya rămase tăcută.

Lucretia se aplecă, turnă o ceaşcă de ceai şi i-o înmână Messalinei. Era călâi, dar sora ei îl bău, sperând ca degetele să i se oprească din tremurat.

— Vrei să-l omor? întrebă Elspeth serioasă.

— Ai mai omorât pe cineva până acum?

Lucretia se uită la ea. Elspeth ridică din umeri.

— Nu, dar nu cred că ar fi prea greu.

— Ce vrei să faci acum? o întrebă Freya pe Messalina

cu seriozitate.

— Vreau… Messalina se încruntă. Ce vrei să spui? Eu şi Lucretia o să plecăm când îmi primesc banii.

— Asta e o variantă.

— Care sunt celelalte? întrebă Lucretia.

— Ai putea să rămâi cu Hawthorne, spuse Freya. Aici ai familia, prietenii. Chiar vrei să nu-i mai vezi niciodată?

— E un escroc mincinos, spuse Lucretia plină de venin. Un escroc mincinos şi manipulator.

— Da, este. Dar vezi tu, nu eu m-am căsătorit cu el. Îşi coborî vocea. Nu sunt eu cea care l-a primit în patul ei. Mă înşel? întrebă Freya.

Elspeth făcu ochii mari. Lucretia vru să obiecteze, dar Freya ridică mâna.

— Nu, nu te înşeli. Strânse din buze. Dar nu înţeleg ce vrei să spui.

— Cred că ai avut sentimente faţă de soţul tău. Cred că încă ai sentimente faţă de el. Freya oftă şi se rezemă de divan. Întrebarea este dacă asta e suficient ca să rămâi.

— Nu… Nu pot să rămân. Se uită la Lucretia. Nu putem rămâne. Unchiul nostru plănuieşte să o oblige şi pe Lucretia să se mărite.

Sora ei se albi la faţă, dar îşi ridică bărbia cu mândrie.

— Ştiam eu. Boşorog nenorocit!

Elspeth se apropie de ea. Freya încuviinţă din cap.

— Atunci aşa rămâne. Se ridică. Dar ţine minte, nimeni nu alege de cine se îndrăgosteşte. Acum eşti furioasă şi ai un motiv întemeiat. S-a purtat îngrozitor cu tine. Dar asta nu te face să nu-l mai iubeşti. Oricât de mult ţi-ai dori asta. O privi în ochi. Eşti îndrăgostită de un escroc mincinos şi manipulator, căruia îi place să participe la lupte cu cuţitul?

Mintea Messalinei era inundată de temeri, îndoieli, dorinţe şi sentimente.

— Am… am sentimente faţă de Gideon, dar nu ştiu dacă îl iubesc. Şi nu-mi dau seama dacă ce-mi spunea era adevăr sau minciună.

— Trebuie să afli. Freya dădu din cap. Îţi sugerez să

rămâi până atunci.

*

Vasul lui Gideon era gol. Terminase deja a doua cană de cafea, în timp ce Keys încă o bea pe prima. În cealaltă parte a camerei, Greycourt stătea la masă cu Sir Samuel Peabody, lordul Hardley şi Rookewoode. Cei trei bărbaţi stăteau cu capul plecat peste masă, discutând. Greycourt era prea mândru să facă acelaşi lucru.

Nenorocitul!

Gideon nu-l plăcuse niciodată în mod deosebit, dar de când o întorsese pe Messalina împotriva lui îl ura. Ar fi trebuit să-i fie uşor să-l omoare. Dar îşi pierdea timpul uitându-se la el.

Gideon miji ochii. Greycourt era inteligent. Şi făcea parte din cele mai înalte cercuri ale aristocraţilor. Şi atunci de ce bătrânul îl voia mort?

— Au de gând să stea aici toată ziua? oftă Keys. Am nevoie la toaletă.

Gideon pufni şi îşi goli cana.

— Ai băut prea mult.

Keys se uită la cana din faţa lui.

— Cred că aş putea să fac în asta. Gustul nu ar fi foarte diferit.

— O să-i transmit plângerile tale proprietarei, spuse Gideon absent.

Rookewoode se lăsase pe spate, iar ceilalţi păreau gata să se ridice.

— Slavă Domnului! gemu Keys când cei patru plecară. Mă duc la toaletă.

Gideon se ridică.

— Nu pot să stau după tine. Vreau să văd dacă Greycourt se întâlneşte cu altcineva.

Keys dădu din cap şi se duse în spatele clădirii. Gideon îşi puse pălăria şi ieşi pe uşă cu capul plecat în caz că vreunul din bărbaţi mai era încă afară. Dar nu mai era nimeni. Gideon se uită în stânga şi îi văzu pe Hastings şi

Peabody în depărtare, iar în dreapta, pe Rookewoode şi Greycourt.

Se grăbi în stânga. Ajunse la o răscruce cu un drum mai larg şi se uită în jur. Greycourt şi Rookewoode erau la zece paşi în faţa lui, amestecându-se în mulţime.

După alţi câţiva paşi, Greycourt şi Rookewoode se întoarseră să traverseze drumul aglomerat. Se întoarse şi Gideon, dar se lovi de un cărucior. Fugi câţiva paşi şi se ascunse în spatele lui.

Greycourt dispăruse. Încă îl vedea pe Rookewoode. La naiba!

Detesta faptul că nu ştia în ce direcţie o luase Greycourt. Nu era bine să-ţi pierzi din ochi duşmanii.

Dar Rookewoode încă era în mişcare. Oare trebuia să se întoarcă după Keys şi să continue să-l urmărească? Dădu din cap şi fugi după Rookewoode, făcându-şi loc printre un grup de marinari.

În spatele lui cineva înjură.

Rookewoode intră într-o tutungerie. Gideon încetini şi se opri în faţa magazinului. Rămase pe loc şi se prefăcu interesat de bricegele aflate pe masa din faţa magazinului alăturat.

Prin geam văzu că tutungeria era mică. Rookewoode l-ar fi văzut dacă ar fi intrat. Nu ar fi fost o problemă, dar Gideon voia să afle mai multe despre legătura pe care o avea cu Greycourt înainte să-i vorbească despre investiţia în afacerea lui.

Pe de altă parte, după zece minute, decise că nu vrea să-l piardă. Intră în tutungerie.

Aşa cum îşi imaginase, magazinul era mic, întunecat şi mirosea a tutun. Frunzele uscate erau atârnate pe pereţi şi un domn rotofei îi arăta vânzătorului care îl servea ce doreşte. Nimeni altcineva nu mai era înăuntru.

Gideon se uită în jur şi văzu uşa din spatele tejghelei. Gideon sări peste ea.

— Hei! strigă vânzătorul şocat. Nu poţi…

Dar Gideon deja intrase pe uşă. Ajunse într-o cameră plină de butoaie şi cufere cu tutun. În spate văzu o altă uşă.

Ieşi într-o alee. Rookewoode nu se vedea nicăieri. Îl pierduse. La naiba!

Oare îşi dăduse seama că era urmărit? Atunci de ce nu-l înfruntase pe Gideon? Ce ascundea contele şi ce treabă avea Greycourt? Nu avea să găsească răspunsul astăzi.

Gideon porni pe alee încercând să decidă dacă să se ducă după Keys sau direct la Whispers. Clădirile de aici erau înalte şi înghesuite. Gideon se cutremură. Îi aduceau aminte de cartierul blestemat în care locuise când era copil.

În capătul aleii, Gideon ajunse într-o curte mică. O fundătură. Un bătrân care fuma o pipă intră în casă.

Gideon simţi fiori pe şira spinării. Curtea era pustie. Era singur şi exista un singur drum înapoi. Îşi pregăti cuţitul de pe mânecă. În spatele lui pietrişul scrâşni sub picioarele cuiva.

Capitolul 15

Gideon se aplecă şi se întoarse, ridicând cuţitul în acelaşi timp. Cuţitul care trebuia să-l lovească în coaste trecu pe lângă şi îi tăie haina. Atacatorul lui nu aşteptă înainte să lovească din nou. Gideon sări înapoi.

Atacatorul lui era experimentat. Şi mortal.

Gideon întinse mâna, încercând să-i taie gâtul, dar bărbatul se dădu într-o parte, zâmbind. Purta un costum maroniu, simplu, curat.

— Îmi vrei banii? întrebă Gideon.

Nu i-ar fi dat, dar voia să afle ce scop avea.

Bărbatul, care era de fapt un băiat, îşi înclină capul.

— Nu m-ar deranja să-i iau după ce te omor.

Sări în faţă şi încercă din nou să-l înjunghie între coaste, dar rată. Costumul lui Gideon era distrus.

Gideon lovi, tăind în zigzag. Atacatorul lui îşi ridică braţul, iar Gideon se aştepta să vadă sângele ţâşnind. Nu văzu nicio picătură. Probabil avea mânecile din piele.

Bărbatul rânji şi păru că încearcă să-l atace pe partea stângă, dar în ultima clipă îl tăie pe partea dreaptă.

Gideon abia avu timp să-şi tragă braţul. Sau nu.

Simţi cum i se udă mâneca, dar nu avu timp să se uite.

Bărbatul îl atacă din nou, mânuind cuţitul cu pricepere, iar şi iar. Gideon sări dintr-o parte în alta, până reuşi să-l taie. De data asta ţâşni sânge.

Rămase pe poziţii, cu cuţitul înfipt în adversarul lui, la nivelul abdomenului. Făcu un opt.

Era pricepu şi ar fi trebuit să câştige. Doar era campionul luptelor cu cuţitul din St. Giles. Reuşise să-l învingă pe Jack cel Vesel şi faimosul lui pumnal negru.

Tocmai îl tăiase încă o dată când cineva îl lovi cu o bâtă în umăr. Simţi durerea agonizantă până în articulaţii. Cuţitul îi căzu pe pavaj. Realiză prea târziu că nu se uitase la intrarea în curte. Următoarea lovitură fu la coaste.

Una după alta.

Se clătină şi îşi ridică mâna, încercând să-şi protejeze capul. Auzi un ţipăt. Vocea familiară a lui Keys.

Două lucruri îi trecură prin cap: cât de dezamăgit va fi Keys pentru că ajunsese prea târziu ca să-l salveze şi cât de mult şi-ar fi dorit să o mai vadă o dată înainte să moară.

*

— Chiar vrei să rămâi cu el? o întrebă Lucretia după ce plecară Freya şi Elspeth.

Se întorseseră în camera de zi unde Lucretia se întinsese pe divan, iar Messalina pe un scaun.

— Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic. Se uită la sora ei. Aveam planuri pentru noi. Să plecăm din Anglia, să mergem în America, să cumpărăm o casă, mică, dar suficient pentru o servitoare şi o bucătăreasă. Aş fi spus că sunt văduvă, iar tu o domnişoară eligibilă.

— Sună minunat, spuse Lucretia. Dar nu ai mai vedea-o niciodată pe Freya dacă am face asta.

Abia se împăcase cu Freya. Să o piardă din nou…

— Din fericire, nu l-am mai vedea nici pe unchiul Augustus, spuse ea. Nu ar mai avea niciun control asupra ta.

— Hm, spuse ea neclar.

Servitoarele încă nu strânseseră masa şi începu să mănânce restul checului.

Messalina o privi cu îndoială.

— Ştii că vom lua cina în câteva ore, nu-i aşa?

Lucretia dădu entuziasmată din cap.

— Da. Şi bucătarul pregăteşte pulpă de miel. Oftă şi îi zâmbi Messalinei. Îmi place pulpa de miel. Sper că Hicks nu o s-o ardă.

Crusher deschise uşa şi intră. Aşteptă să fie observat, apoi îşi drese glasul.

— Domnul Blackwell este aici să vă vadă, doamnă. Îl primiţi? Probabil venise să-l vadă pe Gideon. Messalina nu ştia unde era Gideon sau când avea să se întoarcă, dar îl plăcea pe domnul Blackwell.

— Invită-l înăuntru, te rog, răspunse Messalina şi se întoarse către Lucretia. Ar trebui să te ridici ca să întâmpini invitaţii.

Lucretia oftă, dar se ridică.

O clipă mai târziu, Will Blackwell apăru în pragul uşii, iar Messalina fu surprinsă de cât de atrăgător era. Purta un costum albastru, aceeaşi culoare ca a ochilor lui.

— Bună ziua, doamnă Hawthorne, spuse şi se apropie să facă o plecăciune. Îmi cer scuze că v-am întrerupt.

— După cum vedeţi, aproape am terminat, spuse ea arătându-i masa. Dar sper că ne veţi ţine companie.

— Mulţumesc, spuse el şi făcu o plecăciune în faţa Lucretiei. Sper că sunteţi bine, domnişoară Greycourt.

— Domnule Blackwell. Lucretia dădu din cap.

Messalina încercă să-şi dea seama dacă sora ei era interesată de el, dar nu putu. Oftă. Ar fi convenabil ca Lucretia să se îndrăgostească de cineva, o căsătorie ar proteja-o de unchiul lor.

Ceru servitoarelor să cureţe masa şi să aducă ceai proaspăt.

— Vă rog luaţi loc, domnule Blackwell, spuse indicându-i scaunul de cealaltă parte a mesei. Mă tem că Gideon nu este acasă.

— Asta mi-a spus şi majordomul, zise Blackwell. Ştiţi când se întoarce?

— Mă tem că nu.

Messalina încercă să răspundă cât mai relaxat posibil, în ciuda faptului că abia schimbase câteva cuvinte cu soţul ei în ultimele zile. Programul şi munca lui îi erau total necunoscute acum.

Gândul acesta era deprimant. Căsătoria lor era doar de faţadă, îşi imagina că putea să ajungă o bătrână supărată şi acră. Asemenea căsătorii nu erau neobişnuite. Tocmai de aceea evitase să se căsătorească. Întotdeauna a vrut să aibă libertate.

Credea că le avea pe amândouă cu Gideon.

Era o proastă. Îşi dorea să se poată întoarce în timp şi să nu se căsătorească cu Gideon. Dar aşa nu ar fi văzut niciodată bucuria din ochii lui. Nu ar fi discutat despre băieţii din St. Giles sau despre cât era de important un croitor. Nu i-ar fi simţit mângâierile. Nu i-ar fi admirat chipul în somn. O durea inima.

— Ciudat, îi întrerupse Blackwell gândurile. Mi-a trimis un mesaj prin care mi-a cerut să vin aici să discutăm. Poate am greşit data sau ora. Hawthorne e mereu punctual.

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, îi răspunse Messalina când veni servitoarea cu ceaiul.

— Vă rog, răspunse Blackwell. Eu ar trebui să-mi cer scuze că vă deranjez.

Messalina zâmbi şi se aplecă să toarne ceaiul. Hicks mai pusese şi chec cu seminţe, precum şi tartele cu lămâie pentru Lucretia.

Cu o zi înainte încercase să facă aluat pentru plăcintă, dar eşuase.

— Ce afaceri aveţi cu cumnatul meu, domnule Blackwell? întrebă Lucretia. Sper că nu aceeaşi de care se ocupă pentru ducele de Windemere.

— Nu, râse domnul Blackwell şi luă ceaşca de la

Messalina. Afacerea mea e mai civilizată. Minerit. Plănuiesc să…

Fu întrerupt de nişte zgomote de cealaltă parte a uşii. Una dintre servitoare veni în grabă.

— Veniţi repede, doamnă!

Messalina sări în picioare, cu inima cât un purice. Coborî scările în grabă, cu Lucretia şi domnul Blackwell pe urmele ei.

La jumătatea scărilor se opri brusc. Reggie şi unul dintre noii lachei îl cărau pe Gideon pe o targă improvizată. Era nemişcat şi avea faţa plină de sânge. Pentru o clipă se temu de ce era mai râu.

Keys se uită la ea.

— Am chemat doctorul, doamnă.

Messalina se sprijini de balustradă, dând uşor din cap. Lucretia o luă în braţe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Blackwell care trecu pe lângă ele în grabă.

— A fost încolţit la Whitechapel, spuse Keys sumbru. Îl urmăream pe… îi aruncă o privire ciudată Messalinei şi strânse din buze. Nu contează. Ne-am despărţit, iar când l-am găsit, se lupta cu doi tipi. L-am împuşcat pe unul, iar celălalt a fugit.

— Dumnezeule, spuse Blackwell îngrozit. Unde naiba e doctorul?

Vru să-i pună mâna pe umăr lui Gideon, dar Keys ţipă la el.

— Nu!

Apucase să-l atingă, iar Gideon ţipă de durere.

— Ce a păţit? întrebă Messalina disperată.

— Are umărul dislocat, doamnă, răspunse Keys. Pe scări, le spuse celor care cărau targa.

Reggie mârâi şi începu să urce scările cu spatele.

Messalina urcă în grabă cu Lucretia. Intră în camera lui Gideon pentru prima dată după bal. Dormitorul arăta la fel ca ultima dată când îl văzuse.

Lucretia începu să tragă aşternuturile de pe pat.

— Trebuie să facem focul imediat.

— Da. Messalina ieşi pe hol şi se dădu într-o parte ca să le facă loc celor care cărau targa. Se uită la Gideon, dar avea ochii închişi. Era inconştient?

— Mai adu o pătură, te rog, îi spuse servitoarei care fugise mai devreme în camera de zi. Du-te la bucătărie şi spune-i lui Hicks că doctorul va avea nevoie de apă caldă, îi spuse alteia.

— Da, doamnă! răspunseră cele două şi plecară în fugă.

La parter, Messalina îl auzi pe doctor şi, după câteva clipe, un bărbat de vârstă mijlocie cu o perucă umflată apăru în capătul scărilor.

— Stăpâna casei, presupun? întrebă el când o văzu.

— Da. Messalina îi arătă dormitorul. Soţul meu este acolo. Bărbatul începu să înainteze încet. Vă rog să vă grăbiţi.

Doctorul dădu din cap şi spuse calm:

— Toate la timpul lor, doamnă. Toate la timpul lor.

Messalina vru să-l lovească.

Când intră în cameră, ea era pe urmele lui.

Se opri când auzi vocea răguşită a lui Gideon.

— Scoateţi-o afară.

Messalina se uită în jur, încercând să-şi dea seama care dintre servitoare îl enervase atât de tare. Dar apoi îşi dădu seama că era vorba de ea.

— Nu o vreau aici, spuse el chiar şi când gemu de durere la atingerea doctorului. Scoateţi-o afară, v-am spus!

Keys apăru în faţa ei, spăşit.

— Îmi pare rău, doamnă.

— Dar…

Îi închise uşa în faţă.

*

Julian Greycourt trânti intenţionat uşa când intră în camera hanului pe care o împărţea cu fratele Lui.

— Unde ai fost? îl întrebă Quinn, acoperindu-şi ochii.

— Am avut treabă, răspunse Julian şi îşi aruncă

pălăria pe masă. Se duse să se uite pe fereastră. Curtea hanului era aproape pustie. Şi am fost urmărit de Hawthorne.

— Ce? Quinn îşi dădu braţul la o parte şi deschise ochii roşii. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că Hawthorne m-a urmărit de la Opal, spuse Julian absent. Oare băiatul de lângă grajduri se uita spre camera lor?

— De ce ar face asta? întrebă Quinn.

— Presupun că au fost ordinele unchiului.

Băiatul intră în grajd, iar Julian se întoarse spre fratele lui.

— Vor să te omoare.

— Posibil. Julian se gândise deja la asta după aluziile sinistre ale unchiului său. Augustus mă urăşte suficient de mult încât să plătească pe cineva să mă omoare.

— La naiba!

Julian se uită amuzat la fratele lui. Quinn era aproape la fel de dramatic ca surorile lor.

— Dar ăsta nu e singurul motiv pentru care Augustus ar pune pe cineva să mă urmărească.

Quinn gemu şi se ridică din pat. Era îmbrăcat doar în cămaşă şi pantaloni. Părul îi era răvăşit.

— Spune-mi ce pune la cale Augustus.

Julian ridică din umeri.

— Ştii că am fost să mă întâlnesc cu Rookewoode şi prietenii lui.

Quinn era pe cale să-şi toarne un pahar de vin, dar se opri.

— Crezi că ştie despre planurile noastre?

— Mi-a trecut prin cap. Julian se duse la masă şi luă paharul din mâna fratelui său. Augustus ne-a mai stricat planurile şi înainte.

Luă o gură de vin şi se strâmbă. Era o porcărie. Quinn îşi turnă alt pahar. Se uită la Julian, iar acesta îl văzu pentru o clipă pe băieţelul vesel şi isteţ care era odată. Apoi Quinn dădu paharul pe gât.

— Ce te mai îngrijorează?

Julian strânse din buze. Nu voia să vorbească despre asta. Că el, un aristocrat, avea o slăbiciune atât de umilitoare.

Probabil Quinn era mai treaz decât credea Julian.

— Şantaj, spuse el încet.

Julian încuviinţă din cap. Era un Greycourt. Trebuia să înfrunte asta.

— Dacă Hawthorne află…

— Augustus o să te distrugă, termină Quinn. Mai turnă vin în pahare. Deci cel mai fericit motiv pentru care te-ar putea urmări Hawthorne e ca să ne ruineze.

— Da. Celelalte sunt mai rele: anihilarea socială sau moartea.

— Bun, spuse Quintus împleticit. Se pare că nu avem de ales.

Julian se uită la fratele lui şi văzu că era hotărât. Quinn dădu din cap.

— Îl omorâm pe Hawthorne.

*

Messalinei i se părea că trecuse o eternitate de când era cu sora ei în camera de zi. Lucretia îi întinse o cană cu ceai şi o privi îngrijorată.

— O să fie bine, spuse Lucretia. Sunt sigură. Oricine ţipă aşa nu are cum să fie grav rănit. Şi ştii cum sunt bărbaţii când sunt răniţi. Mai ţii minte când Quintus a căzut de pe cal la şaptesprezece ani pentru că era beat şi s-a încuiat în camera lui, fără să primească pe nimeni? Şi apoi am aflat că avea doar glezna scrântită, dar el a insistat să stea cu piciorul ridicat pe pernă săptămâni întregi?

Lucretia se opri să respire. Messalina se uită la cana cu ceai.

Faţa lui era atât de plină de sânge. Oare rămăsese inconştient? Dacă era pe moarte din cauză că pierduse prea mult sânge? De ce n-a lăsat-o să rămână în cameră? O ura atât de mult?

Probabil că scoase un sunet, ca un scâncet, căci

Lucretia îi luă ceaşca din mână şi o îmbrăţişă.

— E în regulă, îi şopti ea. O să fie bine. Îţi promit, Messalina.

— Credeam că nu-l placi.

— Nu-l plac, murmură Lucretia. Dar tu da.

Messalina, ca soră mai mare, era cea care consola pe cineva. O luă în braţe pe Lucretia şi mirosi parfumul de violete: liber, sălbatic, ca sora ei.

Domnul Blackwell deschise uşa şi intră încet. Messalina se ridică brusc şi îşi şterse lacrimile cu batista.

— Cum se simte?

— Mai bine. Îi făcu semn spre scaun. Dacă-mi permiteţi?

Messalina încuviinţă din cap.

— Vă rog.

— Umărul era dislocat, dar doctorul a reuşit şi-l pună la loc, spuse el serios. Mă tem că a fost foarte dureros.

Messalina inspiră adânc. Văzuse o dată un băiat de la grajduri cu umărul dislocat. Erau la un picnic, departe de casă şi au decis să i-l aşeze acolo. Băiatul ţipase de parcă ar fi fost torturat.

— E treaz?

Se simţi neputincioasă; trebuia să afle informaţii despre soţul ei de la altcineva.

— Când am plecat, era, răspunse domnul Blackwell. Dar cred că doctorul voia să-i dea ceva ca să doarmă. Gideon nu părea încântat.

Lucretia murmură ceva despre bărbaţi, camere de bolnavi şi pacienţi. Messalina o ignoră.

— A… a întrebat despre mine?

Mila din privirea domnului Blackwell o făcu să regrete că întrebase.

— Nu. Îmi pare rău, doamnă. Doctorul credea că ar putea avea coaste rupte şi a trebuit să-i coasă o tăietură la cap.

— Înţeleg.

Messalina se uită la mâinile pe care le ţinea în poală.

Ceasul de pe şemineu bătu ora şi fu surprinsă să

realizeze că încă nu era ora cinei. Trecuse doar o oră de când Gideon fusese adus acasă.

— Ne-ar face plăcere să rămâneţi la cină, domnule Blackwell. Ne-aţi fost de ajutor.

Domnul Blackwell îi aruncă o privire Lucretiei, dar dădu din cap.

— Din păcate, trebuie să refuz, doamnă Hawthorne. Am deja planuri pentru cină.

Messalina îşi ridică bărbia, mândră.

— Atunci nu trebuie să vă mai reţinem.

Blackwell ezită.

— Eu şi Gideon suntem parteneri de mulţi ani, spuse el brusc. Nu l-am văzut niciodată să aibă vreo legătură care să dureze mai mult de o noapte cu o femeie. Vă rog să mă iertaţi.

Messalina înţepeni.

— Sunt sigură că nu trebuie să ştiu asta.

— Nu mă exprim cum trebuie, spuse el. Vreau doar să spun că Gideon a fost singur foarte mult timp, poate toată viaţa. Ştiaţi că familia lui a murit?

— Mi-a spus că a avut o mamă şi un frate, răspunse ea încet. I se părea o trădare să vorbească cu cineva despre viaţa lui Gideon. Nu credeam că a avut şi altă familie în afară de ei.

— Sunteţi unul dintre puţinii oameni cărora le-a spus asta, zise Blackwell. Eu am aflat despre mama şi fratele lui la doi ani după ce am început să facem afaceri şi asta doar pentru că era beat. Foarte rar bea atât de mult. A vorbit fără nici o emoţie despre moartea lor. Ca şi cum ar fi citit un ziar. M-a făcut să înţeleg ceva despre el.

Se opri şi Messalina realiză că aştepta întrebarea ei.

— Ce anume?

— Nu trebuie să vă necăjiţi pentru că a insistat să plecaţi din cameră. Gideon este… se încruntă, încercând să găsească cuvântul potrivit, iar când îl găsi dădu din cap. Este diferit. Nu simte emoţiile la fel ca noi ceilalţi.

— Vreţi să spuneţi că Gideon nu ştie să iubească.

Messalina se uită la el.

Lângă ea Lucretia făcu o mişcare menită să-l împiedice să răspundă.

— Vreau să spun că nici măcar nu ştie ce e dragostea. Cel puţin nu pentru oameni. Banii sunt altă poveste, spuse fără umor.

— Vă mulţumesc pentru părere. O voi lua în considerare.

Se ridică, şi domnul Blackwell o urmă.

— Vă rog, spuse el. Dacă vă pot ajuta cu ceva, sper să-mi trimiteţi mesaj. Scoase din buzunar o foaie şi un creion, scrise o adresă şi i-o înmâna Messalinei. Mă puteţi găsi aici. Vă stau la dispoziţie. Se uită la Lucretia. Amândurora, doamnelor.

Făcu o plecăciune şi plecă. Lucretia se aşeză pe divan.

— Nu ştiu ce să spun.

— Eu ştiu, zise Messalina încet. Domnul Blackwell mi-a confirmat ceea ce ştiam deja: nu mai există speranţă pentru mine şi pentru Gideon. Se uită la sora ei. Freya mi-a spus să aflu ce simte Gideon. Dacă nu are sentimente? Dacă doar eu simt ceva pentru el, atunci nu numai mândria mea e în pericol, ci şi inima. Inspiră profund. Trebuie să plecăm de îndată ce obţin banii.

Capitolul 16

În seara aceea, Gideon scrâşni din dinţi de durere când se întoarse pe o parte. Avea coastele de pe partea dreaptă pansate. Braţul îi era imobilizat la piept, deasupra bandajelor pentru ca articulaţia să se refacă.

Detesta asta. Detesta să fie rănit şi vulnerabil. Ştia că era înconjurat de oamenii lui. Că nu exista niciun pericol. Dar ceva primitiv din interiorul lui îl făcea să-şi dorească să se ascundă într-o peşteră şi să mârâie la oricine se apropia.

Bineînţeles că Messalina intră în cameră fără să bată la uşă.

— Ieşi de aici, îi spuse.

Poate că mai devreme reuşise să o alunge, dar acum îşi trase un scaun şi se aşeză lângă pat. Văzu că ţinea în mână un castron cu supă.

— Ţi-am adus cina, spuse ea, la fel de calmă de parcă ar fi luat prânzul cu prietenele ei.

— Las-o acolo şi pleacă, îi ordonă.

Îi puse castronul pe noptieră.

— Pot să te ajut să te ridici?

— Nu.

Încercă să se ridice sprijinindu-se în cotul stâng, dar gemu de durere.

— Eşti ridicol, spuse ea încet şi îl ajută să se ridice.

Era un proces ruşinos şi dureros, dar reuşi să stea în fund. Se încruntă la ea.

— Eşti mai puternică decât pari.

Messalina ridică o sprânceană.

— Abia acum îţi dai seama de asta.

Îi duse lingura cu supă la gură.

— Pot să mănânc şi…

Îi băgă lingura în gură. Se uită la ce mânca şi fu surprins să vadă bucăţi de vită. Când înghiţi, deschise gura să spună…

Şi Messalina o făcu iar.

Zâmbetul de pe chipul ei aproape că merita ruşinea. Nu-i mai zâmbise din seara aceea, la bal. Iar el era încântat, deşi nu-şi schimbă expresia supărată. Doamne! Ar fi fost în stare să sară ca o maimuţă la circ dacă asta însemna să o vadă zâmbind.

— Cred că îmi place jocul ăsta, spuse şi luă altă lingură de supă.

De data asta Gideon nu încerca să mai vorbească. Timp de câteva minute mâncă ce îi oferea Messalina. Era plăcut şi trezi în el năzuinţa.

Refuză următoarea lingură.

— Nu mai vreau, spuse ţâfnos. M-am săturat.

Se aşteptă ca ea să plece, dar puse deoparte castronul şi lingura.

— Cine te-a atacat? îl întrebă.

Dădu din cap.

— Doi bărbaţi. Unul se pricepea să mânuiască cuţitul. Nu i-am recunoscut.

Dar avea o bănuială. Doar îl urmărise pe Julian Greycourt.

— Voiau să te tâlhărească?

— Nu cred, spuse sec, din moment ce nu mi-au cerut bunurile.

— Au vrut să te rănească, deveni palidă.

Au vrut să-l omoare, dar nu avea de gând să-i spună asta Messalinei. Ridică din umeri.

— Poate.

— De ce?

Gideon ar fi trebuit să o dea afară. Nu-i putea spune că îl bănuieşte pe fratele ei. Sau pe duce, deşi Gideon nu-şi imagina de ce ar vrea să-l omoare înainte să-şi termine treaba. Poate că Windemere era îngrozitor, dar în ciuda conflictelor lor, Messalina ţinea la Greycourt.

Messalina ţinea la mulţi oameni. Poate şi la el.

Avea nevoie de compania ei. În sfârşit vorbea cu el, chiar dacă doar ca să-i pună întrebări incomode.

Aşteptase prea mult ca să-i răspundă. O privea cu suspiciune.

— Nu am putut să nu observ că ai fost atacat de mai multe ori în ultimele săptămâni.

Gideon clipi. Messalina îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti surprins.

Gideon îşi drese glasul.

— De obicei nu prea atrag tâlhari.

— Cine ar vrea să te omoare? Îşi arcui o sprânceană.

— Nu ştiu.

Pur şi simplu nu-i putea spune…

— Vrei să spui că nu ai duşmani sau că ai prea mulţi?

— Am câţiva, spuse precaut. Unchiul tău are mult mai mulţi. Lucrez pentru el, iar unii ar putea decide să-l lovească… prin mine.

Messalina se încruntă şi se uită în foc.

— Ai făcut ce aveai de făcut pentru el, Gideon? Ceea ce i-ai promis ca să te căsătoreşti cu mine?

Dumnezeule, trebuia să încheie acest subiect.

— Nu încă.

— De ce? Îşi întoarse privirea spre el, ochii ei erau limpezi şi solemni.

Pentru că nu o putea răni. Niciodată. Indiferent ce promisiune îi făcuse ducelui de Windemere. Realiză că nu avea nici cea mai mică intenţie să-l omoare pe Greycourt.

— E complicat.

— Nu vrei să-mi spui.

— Nu.

Începu să transpire.

— Nu ai încredere în mine.

Părea resemnată, dezamăgită.

Simţi un fior de durere, mai rău decât în orice luptă de la St. Giles.

— Messalina, te rog, spuse el disperat când ea se ridică. Nu e vorba de asta.

Se opri şi se uită la el. Şi ea era supărată.

— Sunt căsătorită cu tine, Gideon, deşi nu a fost alegerea mea. Dacă nu e vorba de încredere, atunci de ce nu vorbeşti cu mine? Gideon nu spuse nimic, iar ea dădu din cap. Tu ne-ai adus aici. Dacă nu voiai o soţie căreia să-i pese, atunci poate ar fi trebuit să mă studiezi mai atent înainte să faci pactul cu unchiul meu.

Ieşi din cameră.

*

Messalina termină să se pregătească a doua zi dimineaţă, când simţi nevoia să respire profund. Nu dormise aproape deloc, gândindu-se la trădarea lu Gideon, la ce simţea pentru el şi la ce ar putea simţi el pentru ea. Din fericire, îşi petrecuse noaptea într-una din camerele pentru oaspeţi şi nu o deranjase pe Lucretia.

Când se trezise, pentru o clipă, crezuse că Gideon era lângă ea.

O durea sufletul. Dar nu. Jurase să lase deoparte, deocamdată, trădarea lui Gideon. Era rănit. Keys recunoscuse, după multe insistenţe, că Gideon aproape murise. Dacă el nu ar fi ajuns la timp…

Se cutremură. Adevărul era că, deşi era furioasă pentru toate lucrurile pe care le făcuse, simţea nevoia să fie lângă el.

Cineva bătu la uşă.

— Intră, spuse, şi Barlett începu să strângă periile şi acele de păr.

O servitoare apăru în uşă.

— Aveţi un vizitator, doamnă. Domnul Julian Greycourt. Majordomul l-a condus în camera de zi.

Messalina ar fi vrut să-i spună servitoarei să-l informeze pe fratele ei că nu era acasă. De când venise la Londra, Julian îi provocase numai durere şi nu părea să aibă vreo remuşcare.

Se uită în oglindă şi îşi aduse aminte de un moment când era mică şi căzuse pe o podea de lemn. Îi intrase o aşchie în palmă. Ştia că trebuie scoasă, dar chiar dacă era atât de mică îşi putea imagina cât avea să fie de dureros. Fugise de guvernanta care alerga după ea cu penseta. Abia după ce Julian a venit să vorbească cu ea a acceptat să o lase s-o scoată.

Se purtase atât de frumos, cu atâta blândeţe şi îl considerase fratele perfect. Dar acum nu mai era o fetiţă, iar Julian nu mai reuşea de mult să o consoleze.

— Sunteţi bine, doamnă? întrebă servitoarea.

Messalina se uită la ea.

— Bineînţeles. Spune-i fratelui meu că vin imediat şi roagă-l pe Hicks să trimită nişte ceai.

Coborî scările gândindu-se la Julian şi la cât de mult se schimbase. Când ridică privirea, văzu că ajunse în faţa uşilor camerei de zi. Îşi îndreptă umerii şi se pregăti pentru întâlnirea cu fratele ei.

Julian stătea lângă şemineu şi se uita în foc. Avea părul prins într-o coadă împletită şi părea adâncit în gânduri. Câteodată se întreba dacă fratele ei adopta

atitudinea unui poet romantic în mod intenţionat. Dar era singur în cameră. Poate chiar era atât de singur pe cât părea.

— Am cerut ceai, îi spuse. Sper că va fi o vizită plăcută.

— Presupun că asta depinde de care e definiţia ta pentru „plăcută”.

Messalina se aşeză pe divan.

— Da? Atunci plăcută înseamnă că vom purta o conversaţie care nu mă va face să mă tem pentru mobila mea nouă.

— Nu te-aş ataca vreodată, îşi arcui o sprânceană.

— Nu. Îşi sprijini mâna pe braţul divanului şi îl privi solemnă. Nu fizic, bineînţeles, dar nu cred că ai avea o problemă în a mă ataca psihic.

Julian strânse din buze.

— Ai fi preferat să nu afli despre trădarea soţului tău?

— Nu, spuse ea calm, dar înţepătoare. Dar nu cred că ai ţinut cont de preferinţele mele. Ai vrut doar să câştigi în faţa lui Gideon şi nu ţi-a păsat de sentimentele mele.

Julian o privi cu o expresie rece, pe care nu o văzuse niciodată în propria oglindă.

Se întoarse spre uşa care se deschise. Două servitoare intrară cu tăvile cu ceai şi prăjituri, în spatele lor se afla Lucretia.

— De ce nu mi-ai spus că iei ceaiul? întrebă ea, uitându-se la prăjituri.

— Bună dimineaţa, Lucretia, spuse Julian sec.

Lucretia îi făcu cu mâna, prea ocupată cu o prăjitură pe care o luă înainte ca servitoarele să lase tava jos.

Aranjară ceaiul şi plecară, nu înainte să întrebe dacă mai e nevoie de ceva. Lucretia se aşeză lângă Messalina şi îşi turnă o ceaşcă de ceai.

— Ce faci aici, Jules?

Julian se strâmbă când auzi alintul şi se aşeză pe scaunul din faţa lor.

— Întâmplarea face că am venit să vorbesc cu Messalina, nu cu tine, puştoaico.

— Serios.

Lucretia mai luă o prăjitură, dar de data asta o puse pe farfurie. Nu păru dispusă să plece, deşi înţelese aluzia.

Messalina oftă şi turnă ceai pentru ea şi pentru Julian.

— De ce eşti aici, Julian?

— Soţul tău m-a urmărit, răspunse el, ezitând să-şi pună zahăr.

— Da? Când? se aplecă după o prăjitură, gândindu-se intens.

— Ieri.

Să-l ia naiba pe Gideon şi secretele lui. Nu-i spusese că îl urmărea pe fratele ei când a fost atacat. Îi aruncă o privire fugitivă Lucretiei. Unde?

— În Whitechapel.

Messalina se uită la fratele ei.

Julian era un Greycourt: rece şi nemilos când era cazul. Adică tot timpul în ultimii zece ani.

— Doi bărbaţi l-au atacat pe Gideon în Whitechapel ieri. A avut umărul dislocat şi a fost bătut foarte rău. E în pat acum.

Julian refuză farfuria pe care i-o întinse, plictisit.

— Chiar aşa?

— Ai încercat să-mi omori soţul, Julian?

Lucretia puse farfuria jos, cu grijă.

— Dacă aş fi vrut să-l omor, ar fi fost mort, zâmbi el sardonic.

Messalina îl analiză cu atenţie. Nu-şi putea da seama dacă minte sau nu.

— În mod ciudat, asta nu mi se pare reconfortant.

— De fapt, Julian îşi puse jos ceaşca, am venit aici să-l întreb pe soţul tău dacă vrea să mă omoare.

— Poftim?

Messalina îl privi, în timp ce inima începu să-i bată din ce în ce mai tare. Ar fi vrut să spună că Gideon nu ar face niciodată rău cuiva din familia ei. Că nu ar răni-o aşa.

Dar nu putea.

— Nu mă pot gândi la alt motiv pentru care m-ar urmări Hawthorne, spuse el încet.

— Pot exista multe motive pentru care să fie în acelaşi loc cu tine, răspunse ea, disperată.

— Într-adevăr, zise el calm.

Messalina nu putea face altceva decât să-l privească în continuare. Niciunul dintre motivele pentru care Gideon l-ar fi urmărit pe fratele ei nu era bun.

— Nu am încredere în soţul tău.

— Ai încredere în mine? îl întrebă uşor.

Se uită în ochii ei, neclintit, ca o statuie de marmură.

Când erau mici, îi aducea dulciuri când venea de la şcoală în vacanţe. Messalina oftă. Julian se ridică.

— De ce îi ţii partea, Messalina? Nenorocitul te-a obligat să te căsătoreşti cu el. E lacheul ducelui. Până la urmă te va răni mult mai rău decât mine.

Spuse asta, făcu o plecăciune şi plecă.

Lucretia se ridică şi îşi mai puse o cană de ceai.

— Chiar crezi că Julian se află în spatele atacului?

Messalina dădu din cap.

— Ce altceva aş putea crede, în ciuda protestelor lui Julian?

— Julian e greu de citit, spuse Lucretia meditativă, dar nu ştiu dacă l-ar omori pe Gideon.

— E un nesimţit.

— Julian sau soţul tău?

— Julian. Messalina dădu din mână. Amândoi.

— Poate că Julian e un dobitoc, spuse Lucretia cu blândeţe. Dar asta nu înseamnă că nu are dreptate când spune că Gideon îţi va face rău.

Da. Se gândea şi ea la asta. Era pregătită pentru orice fel de durere avea să-i provoace. Dar nu era pregătită ca Gideon să-l atace pe fratele ei.

*

Până după-amiază, Messalina reuşi să se calmeze. Se plimbase prin Hyde Park şi băuse un pahar de coniac după aceea. Iar acum era suficient de relaxată ca să-l viziteze pe Gideon.

Problema era că începuse să cadă din nou pradă farmecelor lui. Fusese îngrozită să-l vadă pe targă, sângerând. Nu-şi putea imagina o lume fără zâmbetul lui tulburător sau privirea complice. Nu se putea gândi la asta.

Dar acum…

Chiar încerca să-l rănească pe Julian? Putea să-l creadă dacă nega? Avea rost să-l întrebe?

Nu avea cum să ştie până nu încerca.

Bătu la uşă înainte să intre. În loc să stea în pat ca orice om sănătos la cap care tocmai fusese atacat, soţul ei încerca să se îmbrace cu o cămaşă şi înjura de mama focului.

— Ce naiba faci? îl întrebă.

Puse cartea pe care o adusese cu ea pe noptieră şi se duse spre el.

Se uită la ea cu faţa roşie de la efort.

— Mă îmbrac.

— De ce?

— Am treabă.

Faţa i se contorsionă de durere şi Messalina vru să-l zgâlţâie. În schimb, îi trase cămaşa de pe el.

Gideon mârâi, dar ea era captivată de pieptul lui. Coastele îi erau bandajate, dar era plin de vânătăi. Se uită la el şi observă că nu se bărbierise, iar barba îl făcea să arate ca un bandit.

Un bărbat fără principii care credea că poate obţine ce vrea. Soţul ei.

— Ai înnebunit? Ai coastele rupte, umărul rupt şi copci la cap. Orice ai avea de făcut mai poate aştepta măcar o zi. O zi, Gideon. Ochii i se umplură de lacrimi. Te rog, urcă-te în pat.

— Messalina?

Clipi şi o privi îngrozit.

— Gideon.

— Bine. Mă duc în pat. Ezită pentru un moment şi se încruntă. Nu plânge.

Se întoarse spre pat, ca şi cum nu ar fi suportat să o vadă plângând. Oare era unul din bărbaţii care dispreţuia

emoţiile unei femei?

Messalina îşi şterse lacrimile şi se calmă.

— Nu poţi să te odihneşti în pantalonii aceia.

Se apropie să-i descheie placheta şi era atât de îngrijorată pentru el încât nu realiză imediat ce făcea. Rămase nemişcată, cu mâinile între picioarele lui. Nu îndrăzni să se uite în sus, dar el părea să nu mai respire.

Trebuia să-l părăsească. Mai ales acum, după dezvăluirile lui Julian.

Hotărâtă, descheie nasture după nasture. Îi scoase pantalonii şi îl împinse uşor pe pat. Inspiră adânc şi se uită la el. Era extenuat.

Messalina îşi drese glasul şi se uită în altă parte. Îi aranjă pernele şi îl ajută să se sprijine de tăblie. Apoi îi ridică pătura până la talie.

— Gata, spuse mult prea tare.

— Mulţumesc, zâmbi el.

— Cu plăcere, răspunse şi trase scaunul mai aproape de pat. Am venit să te întreb dacă intenţionezi să-i faci rău fratelui meu.

O privi, impasibil.

— Nu, nu am de gând să-ţi rănesc fratele. Pe niciunul dintre ei.

Se simţi uşurată. Julian se înşelase.

— Mulţumesc, zâmbi ea.

Se întinse după cartea cu care venise.

— Ce faci?

Se uită cu aversiune la carte.

— O să-ţi citesc.

— Nu pot să-mi aleg titlul?

Zâmbi larg.

— Nu.

Deschise cartea şi îşi drese glasul înainte să înceapă să citească.

Era conştientă că Gideon o privea cu atenţie în timp ce citea una din operele mai puţin cunoscute ale lui Daniel Defoe. Aurelia obişnuia să-i citească în copilărie, când era bolnavă, şi aşa îi venise ideea. Dar era diferit să-ţi citească

sora ta.

Se încurcă la un cuvânt şi luă propoziţia de la capăt.

Gideon era iubitul ei. Fusese iubitul ei. În ciuda trădării şi a intrigilor lui, fusese, pentru puţin timp, al ei. Nu se gândise aşa la el până atunci. Fusese al ei, iar acum nu mai era. Avea să-l părăsească şi să plece departe de el. Nu avea să-l mai vadă niciodată. Şi nu voia să mai aibă alt iubit.

Realiză în momentul acela… Gideon era singurul bărbat pentru ea.

Dar asta nu schimba nimic.

Se uită la el şi văzu că adormise. Folosi un ac de păr ca semn de pagină şi închise cartea.

Rareori îl vedea aşa, nemişcat. Părea să fie tot timpul în mişcare, plănuind şi calculând, dar acum genele lungi şi negre i se odihneau pe obrajii bronzaţi. Putea să-l admire cât voia.

Pe partea dreaptă a frunţii avea vânătăi verzi şi albastre. Sprâncenele încă îi aminteau de un demon, întunecat şi manipulator. Dar acum simţea afecţiune pentru el. Până la urmă era demonul ei. Şi mai era gura lui.

Dumnezeule, o simplă privire la gura lui păcătoasă o făcea să simtă căldură.

Dar farmecul lui nu venea doar din aspectul exterior. Era hotărât şi ambiţios. Mândru şi de neoprit. Uneori amuzant, uneori sever.

Un bărbat care avea secrete şi minţea fără să clipească.

Un bărbat violent. Un bărbat pe care l-ar putea iubi. Doar dacă…

Doar dacă ar şti să iubească… dacă ar şti cum să o iubească pe ea. Totul s-ar schimba. Ar putea să-l ierte pentru tot şi să rămână căsătorită cu el. Ar putea să stea în pat, relaxaţi şi satisfăcuţi.

S-ar putea certa la cină. S-ar putea duce la teatru şi ar putea vorbi despre actori şi spectatori. Şi-ar putea petrece toată viaţa alături de el, bărbatul acesta duplicitar, luptătorul din St. Giles şi nu s-ar plictisi.

Nu ar fi niciodată nemulţumită.

Dar asta nu se putea întâmpla.

Oftă şi îl sărută uşor pe frunte. Şi dacă cineva ar fi spus că a vărsat o lacrimă, ar fi negat.

Capitolul 17

Gideon putu să se ridice din pat fără ca Messalina să-l privească dezaprobator abia două zile mai târziu. Sau fără ca ea să plângă.

Lacrimile din ochii ei îl torturau. Nu suporta să le vadă.

Încercă să nu se mai gândească la asta şi ieşi pe hol.

La uşă era o singură persoană. Un lacheu pe care nu-l mai văzuse până atunci.

Se întoarse să se uite spre scări. Unde era? O chemase pe Messalina acolo la unu şi jumătate.

Poate nu venea.

Deşi ajunseseră la un armistiţiu, deşi era dispusă să îi citească, încă nu-l iertase. Poate că făcea doar ce considera că e corect pentru un bărbat rănit.

În mod surprinzător, nu-i mai ceruse banii, iar el nu avea de gând să deschidă subiectul. Era pe cale să se ducă în camera ei când auzi zgomot de paşi pe scări.

Messalina purta culoarea ei preferată, un roz-închis care îi scotea în evidenţă părul negru.

Ridică o sprânceană.

— Am venit. Despre ce e vorba?

Ochii îi licăreau de curiozitate.

Gideon dădu din cap şi îi oferi braţul sănătos. Erau multe în joc, probabil mai multe decât îşi imagina.

— Nu trebuie să întârziem, îi spuse pe un ton răguşit.

— Acum eşti enervant de misterios.

— Vino.

O conduse afară, la trăsura care îi aştepta deja. O ajută să urce şi se aşeză în faţa ei.

— Eşti sigur că te simţi suficient de bine să călătoreşti? îl întrebă.

— Sunt bine… aşa cum ţi-am spus şi ieri, şi alaltăieri, răspunse iritat şi luă o gură de aer ca să se calmeze. În plus, nu mergem foarte departe.

Asta îi stârni şi mai mult curiozitatea şi începu să-l interogheze.

Gideon se uită la ochii ei strălucitori, la conturul buzelor când vorbea. Ce avea să facă dacă nu funcţiona? Înainte să se căsătorească cu ea, l-ar fi spionat pe Greycourt şi ar fi contracarat atacul cu unul mai mare. Niciodată nu îşi lăsase duşmanii să câştige.

Messalina îl făcea să fie slab. Ştia asta, dar nu-i păsa. Dacă îi mai zâmbea o dată cădea la picioarele ei.

O oră mai târziu, când trăsura se opri în faţa unei case dărăpănate din Southwark, începu să aibă îndoieli. Se uită la Messalina când o ajută să coboare.

— Sper că nu eşti dezamăgită. Mă gândeam că ţi-ar plăcea asta, dar dacă nu-ţi place putem pleca în altă parte. De fapt…

Se opri când Messalina îi puse un deget pe buze.

— Cred că trebuie să văd ce e înăuntru înainte să decid dacă îmi place sau nu, nu crezi? întrebă uşor.

Dădu din cap.

— Bineînţeles.

Îi puse mâna pe braţ, iar Gideon simţi cum îi creşte inima de bucurie. O conduse pe scări.

Intrară într-o cameră spaţioasă, cu tavan înalt şi podea din lemn masiv. Era plină cu domni şi câteva domnişoare, care se uitau la obiectele expuse.

— Ce e locul acesta? întrebă Messalina, uitându-se în jur.

— O casă de licitaţii, îi răspunse el, privind-o cu atenţie.

Realiză că avea emoţii. Emoţiile îi erau străine. Nu fusese niciodată emoţionat într-o luptă, dar aici, cu Messalina, simţi că viaţa lui era în joc…

— Răposatul conte de Milton era un colecţionar

pasionat. Aproape şi-a ruinat comitatul. Nepotul lui, noul conte, a pus la vânzare tot ce nu este moştenire de familie. Gideon făcu semn în jurul lui. Tot ce vezi aici este scos la licitaţie.

Messalina se uită uimită prin încăpere.

— Dar nu sunt aşa multe lucruri aici. Deşi, făcu semn către o statuie grecească, îmi place ce văd.

— Aici sunt doar o parte din obiectele scoase la licitaţie, îi explică Gideon şi o trase mai aproape de statuie. Scoase o broşură din buzunar. Restul sunt descrise aici.

— Ah.

Messalina luă broşura şi se auzi un clopoţel. Toată lumea se întoarse.

Gideon plănuise zile întregi ziua asta. Nu ştia ce avea să facă dacă nu funcţiona.

Un bărbat înalt, cu perucă gri, se urcă pe o mică scenă şi anunţă cu voce tare primul obiect care urma să fie licitat. Patru bărbaţi ieşiră dintr-o cameră alăturată cărând o masă oribilă cu blat din marmură mov. Licitatorul oferi o scurtă descriere şi licitaţia începu.

— Ăă... erai interesat de asta? îl întrebă cu precauţie.

— Nu. Gideon o privi uimit. Uită-te la pagina cinci, îi spuse, arătându-i broşura.

Messalina dădu paginile şi se opri la cea indicată. Înţepeni. Intenţionase să nu spună nimic până nu se hotăra singură. Dar nu se putu abţine.

— Le vrei?

Messalina se uită la el cu ochii licărind.

— Ştii că da.

Gideon se simţi ca un copil. Îi plăcea surpriza lui... cadoul lui. Era atât de aproape de ea încât ar fi putut să o sărute.

— Mă gândeam că ai vrea cărţile contelui, dar nu eram sigur.

— Şi totuşi, m-ai adus aici, îi zâmbi.

Gideon se bucură de zâmbetul ei ca un prizonier care vedea soarele pentru prima dată.

Messalina se uită din nou la broşură.

— Are peste o mie de cărţi, inclusiv o psaltire irlandeză, o ediţie in-cvarto a operelor lui Shakespeare şi toată opera lui Euripide cu coperţi de piele suflate în aur. Vai, Gideon, vreau toate cărţile din biblioteca asta.

Gideon încuviinţă din cap.

— Atunci le vom cumpăra pe toate.

— Dar ideea ta, îl privi curioasă. Nu te-am văzut niciodată citind o carte.

— Nu citesc. Cărţile nu au fost niciodată… Dădu din cap. Poate că eu nu am nevoie de ele, dar ştiu că tu ai. Şi îmi place să îmi citeşti.

Messalina nu mai spuse nimic în timp ce licitatorul anunţă câştigătorul mesei şi mulţimea începu să murmure.

Gideon se întoarse spre Messalina, dar nu putea citi expresia de pe chipul ei.

— Îmi place să-ţi citesc, îi spuse ea, ezitând.

— Şi mie, răspunse el, poate prea repede. Ai o voce foarte plăcută.

Messalina zâmbi.

*

Messalina ţinea în braţe psaltirea irlandeză când trăsura plecă, o oră mai târziu. Gideon aranjase ca toate cărţile să fie livrate la Whispers, dar ea nu se putuse abţine să nu ia câteva cu ea.

Psaltirea era o carte micuţă, cât palma, dar paginile colorate erau decorate cu ilustraţii metalice, în relief auriu. Nu văzuse niciodată ceva mai frumos.

Şi Gideon o cumpărase pentru ea.

Se uită la el fascinată. O privea zâmbind. Era un zâmbet sincer. De unde ştiuse că o să adore cartea aceea? Încercase să o cucerească cu flori, un gest ridicol, iar acum îi făcuse un cadou perfect. O bibliotecă întreagă.

Gestul lui o făcu să se simtă nesigură. Pierdută între speranţă şi disperare. Dacă ştia că biblioteca era darul perfect pentru ea, asta însemna că îi păsa de ce voia?

Că îi păsa de ea?

Posibilitatea o speria pentru că apărea şi posibilitatea de a fi rănită din nou. Suferise atât de mult în zilele care trecuseră de la bal. Dacă o trăda din nou, avea să fie devastată.

Nu ştia dacă să aibă încredere în propriile simţuri.

Realiză că o privea încruntat.

— Mulţumesc.

Îşi drese glasul.

— Mă bucur că ţi-a plăcut darul meu.

— Chiar te bucuri? întrebă ea, încercând să-l citească.

— Da, îşi încleştă dinţii, dar îi răspunse calm. Am făcut-o pentru tine.

— De ce? îl întrebă şi îşi ţinu respiraţia.

Gideon îşi lăsă capul pe spate.

— Vreau doar să fii fericită, Messalina. Nimic mai mult.

Cuvintele lui aprinseră speranţa în sufletul ei.

Gideon păru brusc extenuat şi se temu că această călătorie fusese prea mult pentru el. Trăsura se opri brusc şi Messalina aproape se lovi de uşă.

— La naiba! exclamă Gideon şi se grăbi să o prindă. Eşti bine?

— Da. Şi cel mai important, şi psaltirea e în regulă.

— Nu pentru asta îmi fac griji.

Messalina se abţinu să nu zâmbească precum un copil la auzul cuvintelor lui. Inima ei nu putea rămâne indiferentă, oricât de mult s-ar fi luptat mintea ei.

Gideon deschise fereastra.

— De ce ne-am oprit? îl întrebă pe birjar.

Messalina auzi zgomotele mulţimii de afară şi o trecu un fior.

— Nimic, şefule. Nu putem ocoli mulţimea. Va trebui să aşteptăm, răspunse birjarul.

Gideon scoase un sunet.

Messalina se uită la el. Era alb ca o stafie.

Îşi aduse aminte de ultima dată când se găsiseră în mijlocul unei mulţimi.

— Gideon? îl întrebă.

— Nu pot… dădu el din cap.

— Te simţi bine? îl întrebă alarmată.

— Nu.

Scoase un sunet ciudat.

— E vorba de spânzurătoare, nu-i aşa? întrebă încet. Pot să te ajut cumva?

— Probabil crezi că am înnebunit.

Dădu din cap, deschise ochii şi se uită la ea cu ochii goi.

— Deloc, murmură ea şi îi puse mâna pe umăr. Vrei să-mi spui de ce te doare atât de tare?

— Eddie.

Se uită la pumnii încleştaţi.

Cine…? Pentru o clipă nu reuşi să-şi aducă aminte unde mai auzise numele. Dar apoi realiză că Eddie fusese fratele mai mic al lui Gideon.

— Ce-l cu el?

— L-au spânzurat, răspunse el pe un ton rece ca gheaţa.

— Poftim? Nu înţelegea. Cine l-a spânzurat? De ce?

Când Gideon se uită în sfârşit la ea, fu şocată să vadă că erau complet inexpresivi.

— Eddie a fost spânzurat pentru furt. Avea unsprezece ani.

— Dar… Nu avea cum să fie adevărat. Nu auzise niciodată de un băiat care să fie spânzurat, mai ales pentru furt. Nu înţeleg.

Gideon oftă.

— Eddie era hoţ de buzunare. Nu-mi plăcea, era mult prea periculos, dar când ne era foame, mă prefăceam că nu văd. Şi ne era foame în iarna aceea când Eddie avea unsprezece ani, iar eu treisprezece.

Nu-i plăcea povestea asta, deja ştia cum se termină, era îngrozitoare. Dar nu-l putea lăsa să sufere singur.

— Ce s-a întâmplat?

Gideon scrâşni din dinţi.

— Era un aristocrat, un bătrân în St. Giles care probabil căuta o prostituată. Ce alt motiv ar fi avut să

umble pe străzi acolo? Eddie i-a furat ceasul, ceasul de aur. Lacheul lui l-a prins pe fratele meu. Eddie a fost târât la tribunal, judecat şi spânzurat.

Messalina ţipă, îngrozită. Ca un băieţel să fie executat pentru asta i se părea dezgustător. Nu cunoştea foarte bine legea, dar era sigură că nu era în regulă.

— Credeam că se schimbă sentinţa dacă e atât de tânăr, şopti ea.

— În mod normal aşa s-ar fi întâmplat, spuse el plin de ură. Dar lordul, un bărbat pe nume Cross, a insistat să fie executată sentinţa.

A insistat ca Eddie să plătească pentru ce a făcut. Aşa era „corect”.

Mârâi când spuse ultimul cuvânt.

Messalina nu ştia ce putea spune în faţa unei asemenea nedreptăţi.

— Îmi pare rău.

I se păru că erau nişte cuvinte inutile, banale. Dar Gideon nu păru să o audă.

— Nu l-am văzut cât a fost întemniţat. Nu aveam bani să-i mituiesc pe paznici. Era acolo singur, speriat, fără mâncare, fără o pătură, iar eu nu am putut face nimic. Nimic.

Pe Messalina o cuprinse groaza. Nu putea înţelege. Un băieţel… Complet neajutorat…

— Mama ta?

Gideon o privi cu ochi întunecaţi.

— Mama umbla numai beată pe atunci. Când a fost spânzurat, băuse atât de mult încât nici nu era în stare să vorbească. Se uită pe fereastră. Când a fost spânzurat… murmură, ca pentru el însuşi.

Messalina nu putu să întrebe. Nu vru să afle sau să-şi imagineze. Îi cuprinse palma într-ale el şi o strânse.

Gideon respiră profund şi o strânse şi el.

— Bineînţeles că m-am dus. Nu puteam face altceva. Nu voiam să moară…

Nu mai putu să continue, dar Messalina ştia că voia să spună „singur”.

Un copil să moară singur.

Gideon închise ochii.

— Am urmărit toată procesiunea. Când am ajuns la Tyburn, era prea multă lume ca să pot ajunge în faţă. M-am urcat pe un butoi ca să văd cum îl spânzură.

Se opri.

Ochii Messalinei se umplură de lacrimi. Nu-şi putea imagina scena. Un băiat care se uita cum singurul lui frate este spânzurat.

— Cred că m-a văzut. Poate. Poate mă înşel. Era atât de departe. Dar l-am văzut. Era atât de palid…

Gideon se uită la ea şi Messalina văzu că avea ochii umezi. Trăsăturile lui era înăsprite, cicatricea de pe obraz îi ieşea în evidenţă şi realiză că pentru cineva care nu-l cunoştea, n-ar fi părut să sufere. L-ar fi crezut distant, nemilos şi îngrozitor, dar nu era aşa.

Şi ea ar fi crezut asta cu o săptămână în urmă.

— Eddie era mai mic decât mine, spuse el uşor, atât de încet că abia îl auzea. A fost vina mea că l-au spânzurat. Ar fi trebuit să-l protejez. Ar fi trebuit să-l învăţ să nu fure.

Trăsura începu să se mişte. Dar Messalina aproape că nu-şi dădu seama. Era prea uimită. Parcă cineva făcuse lumină pentru ea. Îşi aduse aminte cum Gideon ţipase la Sam în prima zi din căsnicia lor. Ceea ce atunci i se păruse un act de cruzime, acum era cu totul altceva. Gideon încerca să se asigure că Sam, un băieţel ca fratele lui, nu avea să mai fure vreodată. Pentru că putea fi spânzurat pentru asta.

Nu fusese crud de plăcere. Îl proteja pe băiat aşa cum nu putuse să-l protejeze pe Eddie.

— Vai, Gideon, spuse cu tristeţe. Nu a fost vina ta că l-au spânzurat pe Eddie.

— Nu? O privi cu înverşunare. Eu trebuia să am grijă de el. Se baza pe mine. Ştii ce a făcut ultima dată când l-am văzut? Înainte să plece la furat şi să fie prins? Îşi smulse cămaşa, rupând câţiva nasturi. Îi ignoră şi scoase moneda de la gât. Mi-a dat asta, ca să cumpăr pâine pentru cină. Mai aveam câteva monezi, dar am luat-o şi pe asta, iar el a

ajuns la închisoare fără nimic.

Furia şi durerea din ochii lui o făcură să şovăie. Se întrebă cum de îl crezuse vreodată lipsit de sentimente. Îl luă în braţe.

— Ai făcut tot ce-ai putut. Ai avut grijă de Eddie cât de bine ai putut. Gideon dădu din cap cu vehemenţă, dar ea insistă pentru că acum ştia adevărul. Ţi-ai iubit fratele şi moneda aceea e dovada.

Capitolul 18

În seara aceea, Messalina se tolănise în camera de zi, învelită cu un şal şi pregătită de somn. Lucretia stătea lângă ea, mâncând o tartă cu lămâie. Gideon dispăruse imediat după cină.

Messalina voia să examineze noua psaltire, dar gândurile ei se tot întorceau la după-amiaza aceea. Cât de nesigur fusese Gideon când o dusese la licitaţie. Cât de încântat fusese să vadă că-i plăcuse cadoul lui.

Şi cât de furios şi îndurerat fusese când îi povestise despre Eddie.

Nu i-ar fi vorbit atât de sincer la începutul căsniciei lor. Ştia asta. Se simţea onorată că îi dezvăluise motivele durerii lui.

Daisy încerca să-i roadă degetele de pe marginea divanului.

— Au, spuse ea, certându-l. Nu muşca, te rog.

— Îmi pare rău, doamnă.

Sam stătea pe burtă, lângă şemineu, uitându-se la ilustraţiile atlasului pe care îl adusese cu ea. Sări în picioare şi veni lângă divan.

— Nu-ţi face griji, Sam, îi spuse Messalina. Chiar şi cei mai cuminţi căţei muşcă în joacă. Puse psaltirea jos şi îl

ridică în braţe pe Daisy. Se uită la Sam. Daisy a fost cuminte, nu-i aşa?

— E posibil să fi găsit unul din pantofii domnului Hicks, răspunse el vinovat.

— L-a mâncat? întrebă Lucretia.

— Nu, nu l-a mâncat. Sam se uită în jos. Dar l-a ros puţin.

Lucretia făcu ochii mari.

— Trebuie să-i cumpărăm domnului Hicks o pereche de pantofi. A început să se descurce atât de bine cu friptura.

Băiatul părea îngrijorat.

— E în regulă, îl consolă Messalina. Sunt sigură că nu a fost vina ta că Daisy a găsit pantoful.

— Da, doamnă.

Sam nu părea convins de nevinovăţia lui.

Messalina se abţinu să nu zâmbească şi îl mângâie pe Daisy, care se ghemuise în poala ei. Sam se ducea către atlas când Messalinei îi veni o idee.

— Sam?

— Doamnă? întrebă el.

— Dacă ai putea să faci orice îţi doreşti când vei fi mare, ce ai face?

— Ce…?

Lucretia îşi ridică sprâncenele.

— Sst, murmură Messalina.

Sam luă întrebarea foarte în serios şi se gândi intens la un răspuns.

— Învăţător.

— Serios? întrebă Messalina surprinsă. De ce?

— Păi, spuse el. Nu există învăţători în St. Giles. Şi sunt inteligenţi. Foarte inteligenţi. Citesc cărţi.

Messalinei îi veni greu să creadă că nu existau învăţători în St. Giles, dar era de acord cu restul lucrurilor pe care le spusese.

— Înţeleg.

Sam dădu din cap şi reveni la atlas.

Daisy se ridică şi căscă.

— Îl poţi duce pe Daisy în grădină, Sam?

— Da, doamnă.

Băiatul se grăbi şi îl luă în braţe pe Daisy.

După ce plecară, Lucretia se întoarse către sora ei care studia cu atenţie psalmul.

— Ce crezi că e asta? murmură ea, arătând un desen de pe pagina subţire.

— Cred că e o balenă, răspunse ea, uitându-se la monstrul mov.

— Aşa arată o balenă? întrebă sora ei, ezitantă. Nu ştiam că au mustăţi.

— Nu sunt sigură, zise Messalina ridicând cartea. Ar putea fi o pisică cu coadă de peşte?

— Hm, murmură Lucretia şi se întinse după altă tartă. Nu m-aş fi gândit niciodată că Gideon e atât de generos. Cred că biblioteca a fost foarte scumpă.

— Sunt multe lucruri pe care nu le-aş fi ghicit despre Gideon, spuse Messalina încet.

Îşi aminti chipul soţului ei când îi povestise despre Eddie. Când venise la Londra îl considerase un bărbat rău, lipsit de sentimente.

Se înşelase.

— Nu pare genul care ar iubi literatura, zise Lucretia.

— Nu este. Dar ştie că eu sunt. Messalina se uită la ea cu entuziasm. Trebuia să vezi casa de licitaţii, Lucretia! Era plină de tot felul de lucruri, unele foarte urâte, dar fascinante. Şi licitaţia… nu mi-ar fi trecut prin cap că poate fi atât de nemiloasă. A fost chiar palpitantă spre sfârşit. Eram pe marginea scaunului şi mă întrebam dacă Gideon o să câştige… Chipul gânditor al Lucretiei o făcu să se oprească. Ce e?

— Ah, nimic, răspunse sora ei. Era evident că minţea. Doar că pari foarte fericită.

— Sunt, spuse Messalina în defensivă.

— Dar încă plănuim să mai plecăm? o întrebă încet.

Messalina îşi muşcă buza, se uită la psaltire şi îşi aminti chipul lui Gideon.

Chiar voia să mai plece?

Dacă Gideon era capabil de dragoste, chiar şi frăţească, asta nu însemna că aveau o şansă să fie fericiţi?

— Nu ştiu, şopti ea.

Lucretia încuviinţă din cap şi se scutură de firimituri.

— Asta credeam şi eu. Cred că va trebui să caut un loc unde să mă ascund. Undeva unde unchiul Augustus să nu mă poată găsi. Poate la conacul lui Kester din nord? Nu, ridică o mână şi o opri pe Messalina, care voia să spună ceva, nu te cert. Vreau să fii fericită. Dar cred că trebuie să te gândeşti foarte bine. Vrei să-l părăseşti pe Gideon? Îi zâmbi în colţul gurii când se ridică. Noapte bună, soră dragă.

Messalina o urmări până ieşi din cameră, apoi se rezemă de divan. Ştia ce voia. Voia să rămână cu Gideon. Dar nu ştia dacă asta era corect. Se gândea doar la fericirea ei. Dacă Julian continua să-l urască pe Gideon? Şi dacă Lucretia trebuia să se ascundă? Nu era corect faţă de ea, să trebuiască să se sacrifice pentru fericirea Messalinei. Iar ea nu era sigură că poate să trăiască fără sora ei.

Era încă adâncită în gânduri când Gideon intră pe uşă cu o sticlă de vin şi două pahare.

— Sper că nu te deranjează.

— Deloc, spuse ea repede şi se ridică în fund.

— Vrei un pahar? Îi arătă sticla.

— Te rog.

Gideon turnă, iar când îi întinse paharul, degetele lor se atinseră. Messalina se cutremură şi sorbi vinul ca să ascundă asta. Puse paharul pe masă şi îşi drese glasul.

— Ai venit să vorbim despre bibliotecă?

— Nu. Dădu pe gât paharul de vin. Messalina. Când vine vorba de tine nu-mi găsesc cuvintele, dar vreau să ştii că… Rămâi. Te rog, rămâi cu mine. Dacă mă laşi…

— Da. Întinse mâinile fără să aştepte să termine. Da.

Şi, în mod ciudat, ştiu că asta trebuie să facă.

Gideon îi prinse mâinile şi se aşeză lângă ea cu ochii închişi.

— Mulţumesc.

Îi sărută mâinile pe rând, iar Messalina simţi fiori în tot

corpul. Îşi trase răsuflarea, cu lacrimi în ochi. Gideon o cuprinse de mijloc şi o trase mai aproape. Ca şi cum ar fi fost ceva rar şi preţios. Ceva ce nu voia să piardă..

Îi sărută colţurile buzelor. Buza de sus, apoi buza de jos. Încet şi senzual. Apoi coborî spre gât, iar când îi simţi limba, Messalinei i se făcu pielea de găină. Scăpă psaltirea.

Îi desfăcu părul şi îşi trecu mâinile prin şuviţele răvăşite.

— Fă dragoste cu mine, îi spuse ea.

— Messalina, şopti el disperat.

Messalina îi cuprinse chipul şi îl obligă să se uite la ea. Avea buzele roşii şi ochii sălbatici.

— Gideon, te rog.

— Da.

Mâinile îi tremurau când îi desfăcu şalul. Dar apoi îşi coborî capul şi îi cuprinse unul dintre sfârcuri prin cămaşa de noapte.

Messalina nu se mai putea gândi la altceva. Îl sugea, iar ea nu se putea concentra decât la ceea ce simţea. Se arcui spre el, scâncind, iar Gideon se mută la celălalt sfârc.

Începu să tremure, dar nu de frig. Ştia ce plăcere urma să simtă. Se mişcă, neliniştită, iar centrul ei era umed şi fierbinte.

— Gideon, şopti ea. Te rog.

Gideon o întinse pe spate, iar ea îl privi în ochii negri, strălucitori. Gideon se ridică, precum o bestie trezită de dorinţele ei.

— Scoate-ţi cămaşa, îi şopti. Lasă-mă să-ţi văd trupul.

Fiorul de plăcere care o străbătu o făcu să-şi apropie coapsele. Adună poalele fustelor şi le ridică până la talie.

— Mai sus, gemu el cu ochii aţintiţi la trupul ei gol.

Cu mâinile tremurând, Messalina le ridică mai sus şi îşi dezgoli sânii. Sfârcurile i se întăriră şi mai tare. Gideon se uită în ochii ei.

— Messalina.

Deşi îi spuse doar numele, Messalina înţelese tot ce voia să-i spună.

Gideon se puse în genunchi deasupra ei şi îşi trase de

marginea chiloţilor.

— Vino la mine, îi spuse ea, întinzând braţele.

O privea ca şi cum ar fi fost cheia supravieţuirii. Ca şi cum ar fi murit dacă nu ar fi fost a lui.

Îşi eliberă penisul mare şi umflat. Dar când se aplecă deasupra ei, eliberă un strigăt de durere.

Messalina făcu ochii mari.

— Umărul tău! Poate ar trebui să…

— Nu. Dacă mă ajuţi… îşi mută greutatea pe mâna stângă şi se uită la ea.

Messalina îi luă penisul în mână. Îl mângâie uşor, simţind cât era de cald şi de fin. Apoi îşi trecu degetul peste capul umed. Îi tresări în mână şi Gideon inspira brusc.

— Messalina…

Zâmbi în sinea ei că reuşise să-l afecteze atât. Îi puse picioarele în jurul şoldurilor. Îl conduse spre intrarea ei, uitându-se tot timpul în ochii lui.

Gideon îi susţinu privirea şi ea se întrebă ce încerca să-i spună când o privea aşa. Gemu în timp ce o penetra încet şi valuri de plăcere se revărsau peste ea. Era aproape sacru, o uniune a corpurilor, nu doar a minţii.

Messalina era sigură că şi el gândea acelaşi lucru, căci nu o mai privise niciodată cu atâta intensitate. Gideon îşi încordă şoldurile şi începu să se retragă încet.

— Messalina, spuse, pe un ton răguşit, profund şi o penetră din nou.

Ţipă şi cu degetele îi trasă conturul sprâncenelor diavoleşti. Putea fi un diavol care venise după sufletul ei.

Dar nu era.

Nu era.

Se arcui sub el şi simţi că se topeşte. Era atât de aproape, un punct culminant la care nu reuşea să ajungă. Scânci de frustrare.

Gideon o pătrunse adânc, iar fruntea i se umplu de broboane de transpiraţie.

— Atinge-te pentru mine, scrâşni el. Te rog, draga mea.

Ideea i se păru scandaloasă. Şi încântătoare. Îşi coborî

mâna între trupurile lor. Pielea era umedă, alunecoasă, aproape prea sensibilă şi se încleştă de plăcere.

Gideon o privea.

Îşi muşcă buza şi se uită în ochii lui, conştientă că nu ar putea face asta pentru altcineva.

Gideon o ducea la extaz, valurile de plăcere erau din ce în ce mai mari, degetele îi erau ude de extaz. Explodă şi începu să tremure, iar şi iar, în timp ce Gideon o penetra necruţător.

Când putu să deschidă ochii, văzu în faţa ei un diavol torturat. Cu ochii închişi, dinţii încleştaţi şi trupul acoperit de transpiraţie. Ca şi cum ar fi coborât în iad. Ca şi cum s-ar fi ridicat la cer.

Messalina îl ţinu în braţe când îşi dădu drumul adânc în interiorul ei. Braţele i se încordară şi începu să gâfâie nebuneşte. Închise ochii, simţindu-se satisfăcută şi relaxată.

Într-un final, Gideon se dădu la o parte şi se ridică. Messalina îşi coborî fustele, timidă, acum că nu mai făcea dragoste.

— Vii cu mine în pat, doamnă Hawthorne? Îi întinse mâna.

— Da.

Când o ajută să se ridice, se simţi ameţită, fericirea la o atingere distanţă. Se sprijini de el când urcară scările. Când ajunseră la uşă, Messalina îl trase înăuntru şi închise uşa.

— Vrei o căsnicie adevărată?

— Da, spuse el.

— Atunci trebuie să ştiu un lucru. Ce vrea unchiul meu să faci pentru el.

*

Gideon simţi că îi îngheaţă sângele în vene.

Nu putea să piardă totul acum.

— Dacă vrem să o luăm de la capăt, cred că nu ar trebui să avem secrete, spuse ea. De exemplu, eu nu ţi-am

spus ce aveam de gând să fac cu zestrea. Îşi umezi buzele. Aveam de gând să… plec din ţară, să las totul în urmă şi să o iau de la capăt în altă parte. Nu voiam să mai rămân cu tine când îmi primeam banii. Inspiră adânc şi oftă, ca şi cum şi-ar fi luat o greutate de pe inimă.

Apoi îl privi plină de speranţă.

Trebuia s-o mintă. Trebuia.

Nu avea cum să-l ierte pentru aşa ceva. Nu avea cum să mai locuiască cu el dacă afla asta. Şi avea deja planuri să plece, să-l părăsească.

— Gideon? se încruntă ea.

Încercă să-şi găsească cuvintele prin care să repare situaţia.

Să o facă să zâmbească, să facă lucrurile aşa cum erau acum câteva minute.

— Gideon.

— Messalina, şopti el, disperat.

Speranţa din ochii ei aproape îl omorî. O luă de mână.

— Spune-mi, te rog. Se depărta de el.

— Eu…

Speranţa aproape dispăru. Înlocuită de ceva cumplit.

— Spune-mi.

Gideon scrâşni din dinţi. Ura asta. Voia să oprească timpul în loc. Să evite dezastrul. Dar nu putea. Şi nici nu putea să o mai mintă.

— Unchiul tău mi-a cerut să-l omor pe Julian.

Messalina mai făcu un pas în spate, dând din cap.

— Ce?

— M-am gândit s-o fac, spuse, punându-şi sufletul pe tavă. La început. Dar acum nu aş face asta.

Messalina închise ochii ca şi cum nu suporta să se uite la el.

— Şi atunci de ce nu mi-ai spus?

Pentru că nu voia să afle. Pentru că era un laş.

Messalina deschise ochii şi îl fixă cu ochi pustiiţi.

— Voiai să faci asta fără ca eu să aflu.

— Da, spuse el, ştiind că distrugea nu numai speranţa lui, cât şi pe a ei. La început. Dar nu şi acum.

— Trebuie să o trezesc pe Lucretia.

Messalina plecă spre uşă.

— Te rog, spuse el şocat.

Nu rugase niciodată în viaţa lui. Nici pe duce. Nici pe bărbaţii în faţa cărora pierduse lupte. Pe nimeni.

Dar o ruga pe Messalina.

— Te rog, ascultă-mă.

Se opri la uşă, cu spatele la el.

— Ce ai putea să-mi mai spui?

Îl cuprinse panica. Nu se putea întâmpla asta.

— La naiba, Messalina! Nici nu am ştiut ce trebuie să fac până nu m-am căsătorit cu tine. Ăsta e adevărul. Te rog. Trebuie să mă crezi.

— Nu pot, spuse ea şi se întoarse cu faţa la el. M-ai mai minţit pentru a-ţi atinge interesele. Nu îţi voi mai permite să faci asta. Mi-aş dori să pot crede că ţii la minte suficient de mult încât să refuzi să-mi ucizi fratele. Dar nu pot. Pur şi simplu nu pot.

Gideon simţi că cineva îi smulge inima din piept. Că toate visurile şi speranţele lui se prăbuşesc. Simţi că moare.

— Te iubesc, îi spuse îndurerat.

Dar ştia că e prea târziu.

Messalina râse, un sunet oribil.

— Nu. Nu. Nu. Nu merge aşa. Fără manipulări. Se şterse la ochi. Cred că te iubesc, Gideon. Dar asta nu e suficient. Nu mai e. Îl privi în ochi. Adio.

Gideon se uită după ea fără să scoată un cuvânt.

Îl părăsise.

Capitolul 19

Bineînţeles, Messalina nu putu să plece în noaptea aceea. Avea nevoie de o trăsură.

Era dimineaţa devreme când ieşi, împreună cu Lucretia, pentru ultima dată din Casa Whispers.

— Of.

Lucretia căra coşul imens pe care li-l pregătise Hicks. Bucătarul le spusese că a pus în el prăjiturile preferate ale Lucretiei. Probabil de aceea sora ei refuza să lase pe altcineva să-l care.

Reggie stătea lângă trăsura împrumutată de la Freya şi Kester, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

— Măcar lăsaţi-l pe Pea să vină cu dumneavoastră, doamnă, spuse el când se apropiară. E micuţ, dar e de speriat când îşi propune. Se uită spre casă. Şeful e îngrijorat.

Lucretia făcu ochii mari, parcă implorând-o pe Messalina. Sora ei dădu din cap. Nu voia să mai aibă de-a face cu soţul ei.

— Îmi pare rău, Reggie, dar ne vor proteja oamenii ducelui de Harlowe. Cred că e suficient. În plus, încercă în zadar să zâmbească, nu mergem departe.

Era o minciună. Intenţiona să fugă la casa de vacanţă a lui Kester ca să-şi lingă rănile. După aceea îşi va face planuri cu Lucretia.

Poate îi putea cere ajutor financiar lui Kester, căci nu-şi primise partea de zestre de la Gideon. În dimineaţa aceea o evitase, iar asta o durea mai mult decât orice altceva.

— Cred că o să-mi fie dor de locul acesta, murmură Lucretia şi se uită la Whispers.

Oftă şi îi permise unui lacheu să o ajute să urce în trăsură. Messalina dădu din cap către Reggie şi dădu să urce.

— Doamnă!

Se întoarse. Sam alerga spre ea, cu Daisy în braţe.

— L-aţi uitat pe Daisy, doamnă!

Avea atâtea planuri să-l ajute pe Sam şi pe alţi băieţi ca el. Acum totul se dusese de râpă.

Sam se uita la ea rugător.

— Luaţi-l sau va fi trist. Va crede că nu-l vreţi.

Ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

— Vă plac şi pe tine, şi pe Daisy, Sam, dar nu ştiu

dacă i-ar plăcea o călătorie cu trăsura. Ai putea, se şterse la ochi, ai putea să ai grijă de el, te rog?

Şi băiatul, şi căţelul o priveau confuzi.

— Da, doamnă. Dacă vreţi. Sam îşi muşcă buza. Chiar plecaţi?

— Mă tem că da.

Urcă în trăsură înainte să înceapă să plângă în mijlocul drumul. Cum de ajunsese să ţină la Gideon şi la băieţi? Cum de ajunsese să-l iubească?

Trăsura porni şi se uită pe fereastră. Reggie îi puse mâna pe umăr lui Sam, care încă îl ţinea în braţe pe Daisy.

Îşi închise ochii strâns. Nu avea să mai fie niciodată întreagă.

*

Gideon se uită la trăsura care pleca de la Whispers cu Messalina şi inima lui. Îşi coborî capul, sprijinindu-şi fruntea de geamul rece. Avea nevoie de ea. Ca de aer. Ca de apă. Ca de pâine. Avea nevoie de ea ca să supravieţuiască. Şi nu avea s-o mai vadă niciodată.

Simţi că inima încetează să-i mai bată.

Plecă de la fereastră. Avea lucruri de rezolvat. Nu voia să se mai gândească la Messalina. Nu putea să se mai gândească la ea. Era mai bine să se ocupe de afaceri. Poate că aşa reuşea să ignore rana mortală.

Oftă, ieşi din cameră şi coborî scările în fugă.

Soarele ascuns printre nori făcea ca ziua să fie gri. Începu să meargă mai repede, făcând planuri, încercând să ia în calcul toate posibilităţile. Dar asta era imposibil.

Când ajunse la han, palmele începură să-i transpire, dar ştia că asta era singura cale. Singura cale pe care o mai avea.

Deschise uşa barului şi o servitoare îi dădu indicaţiile de care avea nevoie. Urcă spre camerele de la etaj. Servitoarea îi spusese că era a treia uşă pe dreapta. Bătu. Nu primi niciun răspuns, deşi camera ar fi trebuit să fie ocupată.

Gideon îşi scoase cuţitul de pe mânecă. Dacă ajunsese prea târziu…

Bătu încă o dată, mai tare de data asta. Forţă uşa şi o deschise larg. Julian Greycourt stătea în mijlocul camerei, în cămaşă şi pantaloni, desculţ şi cu părul prins într-o coadă lejeră. Ţinea două pistoale, amândouă îndreptate spre pieptul lui Gideon.

*

Cândva după prânz, Messalina îşi sprijini capul de fereastră, conştientă ca Lucretia se uita la ea.

— Eşti sigură că asta îţi doreşti? o întrebă ezitant.

Ceea ce era ridicol. Lucretia nu ezita niciodată.

Messalina se simţea prea grea ca să se mişte.

— Plănuia să ne omoare fratele. E de neiertat, nu crezi?

— Ar fi dacă Gideon chiar s-ar fi gândit să-şi ducă planul la bun sfârşit. Lucretia se opri, încercând să-şi ţină părerile pentru ea, dar apoi spuse: A zis că nu avea de gând s-o facă.

Messalina nu putea s-o contrazică, dar ce rost mai avea? Lucretia ştia de ce luase decizia asta.

Nimic nu mai avea rost.

— Măcar mai gândeşte-te, o încurajă sora ei. Nu trebuie să luăm nicio decizie acum. Probabil ne va lua câteva săptămâni să ajungem la proprietatea lui Kester. Asta dacă nu ne prinde unchiul Augustus înainte.

În loc să-i răspundă, Messalina închise ochii. Nu voia să se gândească la unchiul ei şi nu voia să se răzgândească în privinţa lui Gideon. Fusese suficient de greu să-l părăsească. Nu voia să mai treacă prin asta.

Se auziră nişte foşnituri şi Lucretia murmură:

— Hicks a zis că ne-a pus tarte cu lămâie. Crezi că a minţit ca să mă facă să mă simt mai bine? Pentru că să ştii că ai tarte, dar să nu ai e mult mai rău. Ce e asta?

Messalina deschise ochii şi văzu că Lucretia ţinea în mână un plic de piele. Ridică din umeri.

— Keys mi l-a dat înainte să ne întâlnim în hol.

— Şi nu l-ai deschis?

Lucretia îi aruncă o privire tăioasă. Messalina închise ochii la loc.

— Nu am avut de ce.

— Hm. Lucretia desfăcu plicul. Hârtii, hârtii, nu prea înţeleg ce scrie…

Apoi rămase tăcută.

Messalina se întrebă dacă avea rost să coboare din trăsură când se opreau să ia prânzul. Îşi pierduse apetitul.

— Dumnezeule! exclamă Lucretia.

— Ce? întrebă Messalina fără vlagă.

— Ţi-a dat jumătate din zestre cu promisiunea că o vei primi şi pe cealaltă când o va obţine.

— Poftim? făcu Messalina, cu mirare în priviri.

— Credeam că Gideon s-a căsătorit cu tine pentru bani? Se uită la ea.

— Da, spuse ea ameţită.

Lucretia pufni.

— Nu pare foarte interesat de ei.

— Dă-mi să văd. Messalina luă hârtiile de la Lucretia şi le analiză cu atenţie. Era un aviz juridic care confirma ceea ce tocmai îi spusese sora ei. Nu înţeleg.

— E ciudat, spuse Lucretia.

— Ce? întrebă Messalina absentă.

— E un lănţişor aici.

Messalina ridică privirea.

Lucretia ţinea în mână moneda lui Gideon.

— Ce chestie ciudată, spuse sora ei. De ce ar agăţa cineva o monedă pe un lănţişor?

— Din dragoste, şopti Messalina.

— Poftim?

— Înseamnă că mă iubeşte, spuse mai tare şi inima parcă i se trezi la viaţă. Trebuie să ne întoarcem!

Capitolul 20

Târziu în după-amiaza aceea Gideon se uita la cuferele cu cărţi din bibliotecă. La un moment dat realiză că Keys vorbea.

— … veşti bune, nu crezi?

Gideon clipi şi se uită la el. De cât timp era acolo? Chiar nu ştia.

— Ce veşti bune? îl întrebă.

Keys părea îngrijorat. Se uită din nou la cufere. Cărţile Messalinei ocupau aproape toată podeaua. Abia aştepta să o vadă despachetându-le.

— …Şefule?

— Poftim? întrebă el absent.

Keys oftă profund, încercând să nu-şi piardă răbdarea.

— William Blackwell spune că e gata să-mi predea registrele. Vrea să se întâlnească cu tine înainte, iar apoi să plece la Newcastle. Afacerea merge bine.

Gideon se uită la Keys. Afacerea lui. Banii lui. În ultimii ani se gândise aproape numai la asta. Făcuse tot felul de planuri care să-l aducă acolo, pe culmile bogăţiei. Iar acum?

Icni şi se aplecă.

— Şefule?

Keys păru speriat.

Gideon nu putu să-i răspundă pentru că se îneca de râs. Chiar crezuse că e inteligent? Mai inteligent decât ceilalţi? Ce prost fusese.

Obţinuse tot ce voia şi pierduse singura persoană de care avea nevoie ca să supravieţuiască.

Dumnezeule! Gândul îl făcu să revină la realitate şi se aşeză pe divanul cumpărat de Messalina.

— Şefule?

— Am pierdut-o, Keys, spuse cu ochii închişi.

— Atunci adu-o înapoi.

Gideon deschise ochii şi îl privi obosit.

— Nu pot. Am încercat şi am dat greş.

— Nu te da bătut, şefule, spuse Keys cu încăpăţânare. Nu cu asta. Iartă-mă, dar ai nevoie de femeia asta.

Avea dreptate.

— Dar ea nu are nevoie de mine, răspunse el.

— Nu ştii asta, îi răspunse cu loialitate. Doamna s-a uitat la tine când nu erai atent. Bineînţeles, continuă, va trebui să rezolvi problema cu fratele ei.

Gideon se uită la ceas.

— Ar trebui să fie aici. I-ai trimis mesajul, nu-i aşa.

— Bineînţeles. Îl privi deranjat. Dacă ducele încearcă să te omoare?

Gideon ridică din umeri.

— O să fac ce e nevoie.

Keys dădu din cap, dar părea îngrijorat.

— Tot cred că Greycourt a fost în spatele atacului.

— Greycourt nu ar fi pus-o în pericol pe Messalina, spuse cu convingere.

Keys ridică din sprâncene.

— Înseamnă că a fost ducele? Chiar dacă voia să-l omori pe Greycourt? Nu mi se pare un plan bun.

— De ce nu? zise cu amărăciune. Omul e nebun. A decis că sunt prea periculos pentru el.

— Dar tâlharii de pe drum? Ducele nu ar fi vrut să te omoare înainte să te căsătoreşti cu doamna.

Gideon se încruntă.

— Nu cred că ar fi plâns prea mulţi după mine…

— Da, ai mulţi duşmani, murmură Keys.

— Dar să plăteşti asasini de trei ori nu e numai ură. Ci înseamnă planuri şi mijloace necesare… E cineva care mă cunoaşte.

Keys ridică mâinile.

— Nu suntem eu, Reggie sau Pea, şefule, jur pe mormântul mamei.

— Ştiu asta, îl privi iritat.

Uşa bibliotecii se deschise. Reggie se uită peste umăr lui.

— Excelenţa Sa, ducele de…

Windemere îl împinse.

— Da, da. Hawthorne! Unde e?

Gideon se ridică.

— Întâi banii.

Ducele se uită la Keys şi în Reggie. Gideon îi făcu semn lui Reggie.

— Poţi pleca.

— Şi ăla?

Windemere îl indică pe Keys.

— Mi-e loial, răspunse Gideon cu fermitate. Rămâne.

— Prea bine. Nu-mi place să fiu chemat ca un om de rând.

— V-am spus că nu pot risca să-l mişc.

Gideon ridică o sprânceană.

— Arată-mi dovada.

Keys părea agitat.

— Cum v-am promis.

Gideon îl conduse afară din bibliotecă, cu Keys pe urmele lor. Ajunseră la parter, în holul care ducea spre bucătărie.

— Servitorii? întrebă Windemere aspru.

— Le-am dat liber în seara asta.

Ar fi trebuit să fie precaut, atent la orice pericol, dar nu-i mai păsa. Îl conduse prin bucătărie, până la uşile pivniţei.

— Acolo jos.

Windemere se uită de la el, la uşă.

— Arată-mi.

Gideon scrâşni din dinţi şi aprinse o lumânare.

— Aveţi grijă la trepte.

Scările erau spiralate, înguste şi alunecoase. Jos, spaţiul era împărţit de rafturi de lemn dărăpănate.

Gideon ajunse la primul raft şi se opri.

Ducele trecu pe lângă el şi se uită în jur. Gideon ridică lumânarea. Julian Greycourt era chircit pe podea, cu spatele plin de sânge. Priveliştea ar fi fost îngrozitoare pentru oricine. Nu şi pentru Windemere.

Începu să râdă.

Gideon se uită la el cu dezgust, iar apoi îi făcu semn lui Keys.

— Am pregătit actele şi am adăugat un amendament. Trebuie doar să semnaţi.

— Bineînţeles, răspunse ducele, încă chicotind.

Keys aduse o măsuţă de lemn şi o ţinu nemişcată cât ducele semnă hârtiile. Windemere îi înmâna hârtiile lui Gideon, cu o privire triumfătoare.

— Poftim banii, puţini pentru sângele unui om.

— De fapt, spuse Gideon când se întoarse, pentru sângele unui porc.

Ducele se holba pentru o clipă la nepotul lui care se ridică şi începu să se scuture de praf. Apoi îl înfruntă pe Gideon.

— Mincinos nenorocit! Nu o să mai vezi niciun bănuţ din zestrea aia…

— Pentru că vreţi ca toată lumea din Londra să ştie despre complotul nostru? îl întrebă Gideon.

— Nimeni nu o să te creadă! Nimeni.

— Dar am martori, zise Gideon, iar Quintus şi lordul Rookewoode ieşiră la lumină.

Rookewoode îşi dădu la o parte o pânză de păianjen de pe surtucul elegant.

— Trebuie să recunosc, Greycourt, asta e mai interesant decât pantomima.

Windemere se uită la conte şi se albi la faţă. Una era să acuzi un membru al familiei, dar era cu totul altceva să acuzi un conte că minte.

— Chiar eşti dispus să rişti? îl întrebă Gideon.

Ducele începu să mârâie. Se uită la Greycourt, aproape înfometat.

— O să te distrug. Într-una din zilele astea îţi voi afla punctul slab şi te voi distruge.

— Dar nu azi, zise Greycourt, înclinându-şi capul.

Windemere plecă, negru de furie.

— Crezi că s-a terminat? întrebă Quintus.

— Nu, răspunse Greycourt. Deloc. Dar acum e speriat. Se uită la Rookewoode. Vă mulţumesc că aţi venit atât de repede, domnule.

— Orice pentru un prieten, zâmbi Rookewoode.

Greycourt dădu din cap şi se întoarse spre Gideon.

— Îţi rămân dator, cumnate, pentru că m-ai avertizat

despre planurile unchiului meu.

Gideon ridică obosit din umeri.

— Tu m-ai ajutat să obţin zestrea Messalinei. Cred că suntem chit.

Se auziră paşi pe scările care coborau în pivniţă. Gideon se pregăti. Ar fi fost prea simplu ca Windemere să plece. Dacă se întorcea ca să…

Dar cea care apăru era Lucretia, gâfâind.

— Unde e Messalina? se răsti el înainte să apuce să deschidă gura.

— În trăsură. Afară. Ne întorceam la tine şi… Dădu din cap. Nu contează. Domnul Blackwell a înnebunit. S-a bulucit în trăsură şi m-a trimis să-ţi spun că vrea să discute cu tine.

Gideon se încruntă.

— Ce…?

Dar Lucretia nu terminase. Luă o gură de aer.

— O ameninţă pe Messalina cu un pistol.

*

Messalina se uită la Will Blackwell care stătea vizavi de ea în trăsură. Lângă el stătea un bărbat robust pe care şi-l aducea aminte de la atacul din seara în care au fost la teatru. Domnul Blackwell ţinea relaxat două pistoale, dar nu era atât de proastă să creadă că nu le-ar folosi.

Deja îl omorâse pe birjar.

Slavă Domnului că nu fusese interesat de Lucretia şi că o trimisese afară.

Messalina îşi umezi buzele.

— Gideon nu va ieşi, spuse ea ferm.

Chipul lui Blackwell era umed de transpiraţie şi un muşchi de sub ochi îi zvâcnea. Messalinei nu i se mai părea frumos sau fermecător. Era nebun.

— Va ieşi.

Domnul Blackwell ridică un pistol. Messalina îngheţă, dar el doar îşi schimbă poziţia. Se temea că Gideon va ieşi.

— Ce vreţi să-i faceţi?

— Ce crezi? spuse domnul Blackwell absent şi se uită

pe fereastră. O să-l omor... sau o să pun pe cineva să-l omoare.

— De ce? întrebă disperată.

Domnul Blackwell o privi iritat.

— Pentru că vrea să îi dea registrele lacheului lui. Keys îşi va da seama că am delapidat minele.

Voia s-o omoare. Altfel de ce i-ar fi spus motivele lui?

Era o nebunie. Chiar credea că îi poate omorî pe Gideon sau pe ea în plină zi şi să scape nepedepsit?

— Aţi furat de la Gideon? întrebă cu o urmă de indignare.

— De ani întregi.

Ridică din umeri şi rânji.

Uşa trăsurii se deschise brusc şi inima aproape i se opri când îl văzu pe Gideon. Vru să se ducă la ea, dar domnul Blackwell flutură pistolul.

— Nu. Făcu semn spre podea. Stai acolo, cu picioarele încrucişate şi mâinile în faţa ta.

Gideon se uită la el fără să se mişte.

Domnul Blackwell puse un pistol la tâmpla Messalinei, fără să-şi ia ochii de la Gideon.

— Dacă nu vrei să-ţi împuşc soţia chiar acum?

Nările i se dilatară, dar se aşeză pe podea.

— Stai cu ochii pe el, îi spuse omului lui, apoi ciocăni în tavan cu unul dintre pistoale.

Trăsura începu să se mişte.

— Nu ştiu care este planul tău, Will, dar mă îndoiesc că o să funcţioneze, spuse Gideon calm.

Nu se mai uitase la Messalina. Iar ea îşi dorea să-i arunce măcar o privire. Dacă nu puteau fi salvaţi...

Nu voia să se gândească la asta.

— Planul meu, zise Blackwell, este să vă omor pe tine şi pe minunata ta soţie, iar apoi să iau toţi banii şi să fug din ţară. Dădu din cap, prefăcându-se că îi pare rău. Simplu. Uşor. E doar vina ta, Gideon. Am fi putut face atât de mulţi bani dacă ai fi acceptat să-i ducem pe băieţi la mine.

Băieţi? Messalina se uită la Gideon. Era pentru prima

dată când auzea despre asta. Oare de cât timp se certau despre cum să conducă afacerea?

— Voiai ca băieţi mai mici de cincisprezece ani să lucreze acolo, mârâi Gideon. Ar fi ieşit de acolo mutilaţi sau mai rău.

— Ar lucra pentru jumătate din banii pe care îi plătim unui bărbat în toată firea, spuse domnul Blackwell furios. Îţi pasă atât de mult de nişte copii pe care nu-i cunoşti

— Da, spuse Gideon privindu-l în ochi.

— Poate să-ţi pese de ei în iad, şuieră Blackwell. Ţie şi soţiei tale.

Trăsura luă o curbă largă şi toată lumea fu zgâlţâită. Gideon profită şi îl atacă pe Blackwell. Îl cuprinse de încheieturi şi îndepărtă pistoalele de Messalina. Se auzi o împuşcătură asurzitoare.

Interiorul trăsurii fu învăluit în fum.

Domnul Blackwell şi bărbatul se luptau cu Gideon. Messalina se uiţi în jur după ceva ce ar putea folosi ca armă. Când nu găsi nimic, îşi ridică fustele şi îl lovi cât de tare putu pe bărbat.

Spre surprinderea ei, bărbatul se dădu înapoi cu un urlet. Apoi sări spre Messalina. Se pregăti să-l lovească din nou, dar Gideon reuşi să-i ia un pistol domnului Blackwell. Se răsuci şi îl lovi pe bărbat cu patul armei. Acesta căzu la picioarele Messalinei.

Trăsura se opri brusc.

Domnul Blackwell încercă să-l lovească pe Gideon cu celălalt pistol. Gideon se dădu într-o parte şi îl lovi în lateral.

Domnul Blackwell se uită în jos, apoi în sus, şocat.

Gideon îşi trase mâna, iar Messalina văzu că ţinea un cuţit plin de sânge.

— M-ai înjunghiat, spuse Blackwell.

— Te-am omorât, răspunse Gideon cu satisfacţie.

Domnul Blackwell se lăsă pe marginea trăsurii, cu ochii pironiţi. Şi rămase acolo.

Messalina suspină.

— Eşti bine, o întrebă Gideon?

— Da, bineînţeles…

Haina lui Gideon era găurită la umăr şi materialul era umed. Messalina îl atinse. Era sânge.

Uşa trăsurii se deschise şi Julian apăru, gâfâind.

— Eşti bine, Messalina? Hawthorne?

Gideon dădu din cap, calm.

— Sunt bine. Dacă…

— Nu, spuse Messalina. A fost împuşcat.

— Da? Păru puţin îngrijorat.

— E doar o…

— Să nu îndrăzneşti să spui că e doar o rană superficială, spuse Messalina furioasă. Se întoarse spre fratele ei. Du trăsura acasă şi cheamă un doctor.

— Prea bine.

Se răsuci şi ţipă la cineva. Reggie apăru în uşă.

— Reg, spuse Gideon. Curăţă trăsura, te rog.

Messalina se abţinu să nu ţipe când oamenii lui Gideon îi scoaseră din trăsură pe Blackwell şi pe celălalt bărbat.

Gideon o privi cu precauţie. Ea îşi căută batista şi i-o puse la umăr. El gemu şi batista se umplu de sânge.

— Dacă mori, nu o să te iert niciodată, spuse ferm.

— Credeam că orice ar fi nu o să mă ierţi niciodată.

— Păi, nu, spuse ea.

— Te iubesc, zise Gideon.

Messalina se uită la tentativa de bandaj.

— Ştiu.

— Chiar te iubesc, repetă el de parcă nu l-ar fi auzit. Ştiu că nu mă crezi, dar te iubesc.

— Sst, spuse ea, cu ochii în lacrimi. Te cred.

— Messalina. Îi cuprinse uşor mâna pe care o ţinea pe umărul lui. Rana nu e aşa gravă. Ascultă-mă. Te iubesc şi dacă vrei să mă părăseşti, vocea i se schimbă, să pleci departe, nu ştiu dacă voi supravieţui, dar te voi ajuta. Vreau să fii fericită.

— Gideon… ochii i se umplură de lacrimi.

— Dar, spuse el încet, dacă îţi e măcar milă de mine, rămâi. Te rog rămâi cu mine, Messalina.

Rămase fără aer şi vru să-l lovească.

— Bineînţeles că rămân, om îngrozitor! Te iubesc. Te iubesc. Te iu…

Gideon o cuprinse în braţe şi o sărută.

Epilog

O lună mai târziu

Messalina se uită în jur, la sala de bal arhiplină. Oamenii se înghesuiau, îmbrăcaţi în cele mai colorate şi elegante haine. Erau pe punctul de a rămâne fără băutură şi, dacă nu se înşela, tocmai văzuse o vicontesă căsătorită ieşind în grădină cu un baronet.

Cu alte cuvinte, balul ei avea un succes răsunător.

— Ai văzut-o pe Lady Hadley-Fields ieşind în grădină cu Sir Simpson? murmură Lucretia lângă ea.

— Cred că toată lumea a văzut-o, îi şopti Messalina.

— Să sperăm că nu şi lordul Hadley-Fields, răspunse Lucretia. Luă o gură de punci. Cred că Quintus s-a furişat afară când ai vorbit cu lordul Chester.

Messalina oftă. Discutase cu lordul Chester, care deţinea proprietatea potrivită, despre înfiinţarea unei şcoli de gramatică în St. Giles. Voia ca Sam să-şi îndeplinească cât mai repede visul de a deveni învăţător. Era tipic pentru Quintus să dispară când nu era atentă.

— Măcar Julian e aici. Dădu din cap spre peretele opus, unde fratele lor se sprijinea de o coloană, ignorând o doamnă care şoptea lângă el.

Se uită prin sală. Unde…?

— Messalina! o strigă Freya, strecurându-se prin mulţime, cu Elspeth pe urmele ei. Chiar ai cumpărat o bibliotecă?

— Da, râse Messalina. Deşi încă este în cufere.

Freya zâmbi.

— Mă gândeam că Elspeth ar putea să te ajute să le

sortezi şi să le aranjezi.

— Mulţumesc, spuse Messalina cu apreciere. Mi-ar plăcea să am cărţile pe rafturi ca să mă pot bucura de ele.

— Hm, murmură Elspeth şi îşi înclină capul. Bărbatul acela trage praf pe nas intenţionat?

Freya tuşi.

— E tutun. Ţi-am mai povestit despre asta.

Elspeth păru şocată.

— Dar ai spus că tutunul se arde.

Freya îşi dădu ochii peste cap şi se uită la Messalina.

— Şi-a petrecut aproape toată viaţa cu Femeile înţelepte. Dar încă i se par interesante cele mai ciudate lucruri. Se întoarse spre sora ei. Haide. O să-ţi arăt bufetul. Stai să vezi pelteaua.

— Vin şi eu cu voi, se înveseli Lucretia.

Dispărură în mulţime, iar Messalina se duse spre uşile care dădeau în grădină, vorbind cu oaspeţi la fiecare pas.

Reuşi să ajungă la uşi şi se strecură afară. Era o noapte senină, iar luna strălucea deasupra oraşului. Îşi lăsă capul pe spate încercând să vadă stelele, dar lumina din sala de bal era prea puternică. Merse mai adânc în grădină până când reuşi să vadă fiecare stea strălucind în întuneric. Gideon o cuprinse de umeri.

— Credeam că nu o să mai pleci niciodată de acolo, îi şopti.

Se întoarse să se uite la el. Poate că era prea întuneric, dar ştia că purta unul din costumele pe care le alesese pentru el; pe cel gri-închis cu violet. Costumul îi venea perfect, iar vesta brodată îi plăcea la nebunie, mai ales că Gideon o purta pentru ea.

Îi puse palmele pe piept.

— Mă căutaţi, domnule Hawthorne?

— Da, doamnă Hawthorne. Se aplecă şi îşi lipi buzele de ale ei. Întotdeauna o să te caut.

O sărută şi simţi fiori. Presimţea că avea să mai simtă aceiaşi fiori mulţi ani de acum înainte.

Când începu să o muşte uşor de gât, gândurile i se împrăştiară. Cineva chicoti în apropiere.

Gideon se îndreptă şi se uită dezgustat.

— Ar trebui să pot face dragoste cu soţia mea în propria grădină.

Messalina îl luă de braţ.

— Da, dar nu în timpul unui bal. Îi trase spre casă. Te-am văzut vorbind cu lordul Rookewoode.

Mârâi, buna dispoziţie încă nu-i revenise.

— Omul acela spune cele mai triviale lucruri

Îşi puse capul pe umărul lui.

— Şi totuşi, e suficient de deştept încât să investească în afacerea ta.

— Da, este, răspunse Gideon satisfăcut. Nu-ţi face griji. Nu am vorbit despre afaceri la un eveniment social.

— Bine, murmură ea şi îl opri înainte să intre în casă.

Se ridică pe vârfuri şi îl sărută.

— Pentru ce a fost asta?

— Pentru că te iubesc.

Văzu confuzia din ochii lui. Încă se obişnuia să audă cuvintele acelea… şi să le spună înapoi.

— Şi eu te iubesc, spuse şi o mângâie pe obraz. Nu ştiu cum am trăit fără tine. Lumea mea era atât de sumbră şi întunecată. Eşti bucuria mea.

Zâmbind, Messalina îl luă de braţ şi îl conduse spre lumină.

Sfârşit